

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 88

Dijous, 2 de juliol de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 59, segona i darrera reunió

S U M A R I

Proposició de llei

per a la prohibició del cultiu de productes agrícoles modificats genèticament (tram. 202-00027/08) p. 3

Projecte de llei

de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball (debat de totalitat) (tram. 200-00062/08) p. 16

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de la dieta mediterrània com a patrimoni immaterial de la humanitat de la UNESCO (tram. 401-00038/08) p. 30

Interpel·lació

al Govern sobre el futur dels centres especials de treball social i el dret al treball de les persones amb discapacitat (tram. 300-00223/08) p. 31

Interpel·lació

al Govern sobre el sistema financer (tram. 300-00222/08) p. 36

Interpel·lació

al Govern sobre l'elaboració i l'aprovació de la llei electoral (tram. 300-00220/08) p. 41

Interpel·lació

al Govern sobre el règim electoral (tram. 300-00224/08) p. 47

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de gestió de residus (tram. 302-00178/08) p. 53

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'endeutament (tram. 302-00179/08) p. 60

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les finances de la Generalitat (tram. 302-00180/08) p. 64

Declaració

del Parlament de Catalunya de condemna del cop d'estat a la República d'Hondures (tram. 401-00040/08) p. 69

Manifestació

de condol per la mort de l'escriptor Baltasar Porcel i Pujol p. 69

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 59.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, de Cultura i Mitjans de Comunicació, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Proposició de llei

per a la prohibició del cultiu de productes agrícoles modificats genèticament (tram. 202-00027/08)

Ho fem amb el quart punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei per a la prohibició del cultiu de productes agrícoles modificats genèticament.

D'acord amb l'article 105.2, donarem la paraula següentment a un dels promotors de la iniciativa, però recordo en aquest moment, precisament, a les senyores i senyors diputats, que justament va ser a partir de la reforma del Reglament del Parlament que es va introduir la possibilitat que un membre de les comissions promotores de les iniciatives legislatives populars pogués intervenir en la sessió i que aquesta intervenció està prevista en primera fase, és a dir, només com a exposició, per tant, la intervenció no dóna dret a cap altra intervenció, d'acord amb el que estableix el propi Reglament i d'acord amb el que estableix la llei que regula les iniciatives legislatives populars.

Per tant, seguint la normativa i d'acord amb l'article 105.2 del Reglament, donem la paraula al senyor Alexis Inglada Romero, representant de la Comissió promotora de la Proposició de llei per a la prohibició del cultiu de productes agrícoles modificats genèticament.

El Sr. Alexis Inglada Romero (representant de la Comissió promotora de la Proposició de llei per a la prohibició del cultiu de productes agrícoles modificats genèticament)

Senyor president, senyores i senyors diputats. Començo la meua intervenció amb un agraïment a aquest Parlament per haver aprovat en el seu dia una llei d'iniciatives populars que ha permès ara a un grup ciutadans, des del carrer, poder presentar una proposició de llei sobre transgènics, un tema que ens preocupa.

Segurament que tots coincidim en el fet que una democràcia forta, una democràcia ben arrelada, és també

una democràcia participativa, amb la gent del carrer implicada, involucrada en les qüestions polítiques i en les qüestions que ens preocupen en el dia a dia.

I això ens fa sentir orgullosos; orgullosos que el nostre Parlament es posi al costat de l'Europa que considera la participació com un valor. I per això ens estranya i ens decep encara més que, quan ens referim als transgènics, no estiguem al costat de l'Europa que els frena i que anteposa, davant de tot, els drets de la ciutadania, la protecció plena de la salut i del medi a qualsevol altra consideració; l'Europa que es mulla i que impulsa diferents accions institucionals a la mida de cada realitat, ja siguin estats, regions o municipis, molts han fet palesa la voluntat política en una clara expressió democràtica.

I no és casual que la comissió promotora d'aquesta iniciativa popular sigui d'àmbit pagès i rural. I no és casual que qui parla ara sigui un pagès ecològic i jove, perquè nosaltres hem estat els primers a sentir-nos agredits i manipulats amb els transgènics, s'han produït i s'estan produint contínues contaminacions genètiques amb tota impunitat, que han portat a la pràctica desaparició del blat de moro ecològic a Catalunya. Avui en dia, en som importadors nets.

Avui en dia, hem de fer llargs recorreguts, hem de fer fum per obtenir llavor neta. S'han segat oportunitats per a moltes famílies pageses, per a molta gent jove que veu en el cereal ecològic una oportunitat de futur.

Hem portat a la pràctica desaparició llavors locals, patrimoni genètic de tot el país, heretades dels nostres padrins i que nosaltres teníem el deure de preservar; les hem deixat perdre.

Hem estat desinformats sistemàticament i enganyats del que significa aquesta tecnologia, de les seves incerteses i dels seus riscos. Conec companys a la meua comarca que en el seu dia van sembrar el panís Bt 176, confiant en la normativa i la solidesa científica en la qual s'empara aquesta normativa i, molt poc temps després, van veure com la mateixa normativa el prohibia, el retirava per un gen de resistència a antibiòtics. Els asseguro que aquesta gent que en el seu moment van sembrar transgènics també se senten enganyats i indignats, perquè no hi ha cap pagès a Catalunya que vulgui perjudicar els seus conciutadans.

I tot això ha estat passant amb l'abaixada de braços del nostre Govern que, en lloc de vetllar per la ciutadania, es deixa portar massa vegades per interessos econòmics o, si més no, per no entorpir-los. A vegades sembla que, en lloc de governar un poble, ho facin per un grapat d'empreses.

Com a pagesos aquests són ja motius sobrats per presentar una iniciativa popular, perquè afecta el conjunt del sector agrari. Però volem deixar molt clar que no es tracta tan sols d'un conflicte d'interessos dins el sector agrari, entre una pagesia local, ecològica i tradicional i el gran complex agroindustrial amb treballadors assalariats i pagesos integrats que ja no són lliures per escollir.

No, senyors, afecta drets fonamentals de la ciutadania. Afecta el dret de ser previnguts sobre qualsevol risc;

afecta el dret a una alimentació sense transgènics i a poder-ho fer a la pràctica, en condicions. I els afecta a tots vostès, senyores i senyors diputats, escollits pel poble de Catalunya, perquè som la nació d'Europa que més transgènics conrea.

Vostès tenen l'obligació i la responsabilitat de preguntar-se per què. Vostès tenen l'obligació i la responsabilitat de fer alguna cosa amb el cultiu, l'etiquetatge i la investigació en la nació d'Europa que més transgènics conrea.

Perquè vostès, tant si fan o deixen de legislar, vostès estan contribuint a dibuixar un determinat model agroalimentari per al nostre país.

Vostès s'han fet la imatge mental de l'agricultura d'aquí a quaranta anys vista? Jo sí que me la faig, perquè sóc jove. Estic segur que d'agricultura n'hi haurà, sí, però, si no canvia l'acció política i de premsa, una agricultura sense pagesos, sense ànimes, incapaç de donar resposta a zones desafavorides, simplificada, incapaç de diferenciar-se.

La nostra proposició de llei conté quatre punts: la prohibició del conreu, l'etiquetatge, la denominació «lliure de transgènics» i una moratòria al desenvolupament d'investigacions, mentre es fa la investigació dels efectes a llarg termini sobre transgènics.

Mirin, no ens hem begut l'enteniment ni estem bojos. No estem dient res, no volem debatre res que no, fins i tot, s'hagi legislat a mig Europa. O és que vostès dubten de la solidesa i el treball d'aquests parlaments amb una llarga tradició democràtica?

Nosaltres no parlem només des del sentiment, sinó també des del coneixement. Nosaltres també ens fem amb gent cultivada. A pesar dels escassos recursos amb què es doten les iniciatives populars per poder obtenir informacions i fonts d'informació, podem dir avui, aquí, en aquesta cambra, que hi han estudis científics internacionals que vinculen transgènics amb efectes tòxics a fetges, pàncrees, ronyons i reaccions al·lèrgiques. Ho hem dit i ho mantenim, i esperem poder-ho defensar en el treball en comissió.

El senyor José Luis Domingo, director del Laboratori de Toxicologia de la Universitat Rovira i Virgili, ja va avisar l'any 2000 que no hi han evidències sobre la seguretat dels transgènics per a la salut i, l'any 2007, ha tornat a dir el mateix.

Mirin, la contaminació genètica és objectivament inevitable i està demostrat, per desgràcia, al nostre país. I la contaminació encreuada, la que es pot produir en els magatzems, en el transport, fa, a la pràctica, impossible la traçabilitat, i qui digui el contrari no és fidel a la veritat.

Sobre etiquetatge, és escandalós. L'opinió pública del nostre país està absolutament desencantada amb el que passa. No som criatures, no ens tractin com a criatures, som ciutadans lliures. Exigim el dret d'elecció, exigim que el puguem complir, aquest dret d'elecció, amb informació exhaustiva. Per què carai no podem saber si un vi ha estat elaborat a partir de llevats transgènics? Per què carai no podem saber si una carn ha estat elabora-

da a partir de barreges o pinsos lliures de transgènics? Quin mal fa aquesta informació? Quin mal fa aquesta informació? Pensin com a representants del poble, no es posin en la pell de marques comercials o empreses de biotecnologia.

Sobre investigació, subratllo que ens referim a transgènics per a ús agrícola, no sigui que alguns vulguin manipular el que diem a la llei. Però, si ja hi han hagut problemes amb els transgènics autoritzats!

El Sistema de Vigilància i Control de Transgènics de Catalunya, que depèn del Govern de la Generalitat, va declarar que espera que els productes derivats del blat de moro Bt-176 desapareguin de la cadena humana i animal en un període de temps raonable—raonable. Això és terrible. Això, vist per gent del carrer, és terrible.

Reclamem investigació pública i independent sobre els efectes a llarg termini. Reclamem investigació pública en agroecologia per poder desenvolupar de veritat en aquest país un altre model agroalimentari que pugui fer que hi hagin pagesos i pageses d'aquí a quaranta anys vista. Que no veuen el futur per on va?

Ens han titllat de tot—no dic vostès—: de radicals, d'intolerants, fins i tot, d'antisistema. Ens sorpren molt que a fora hi hagi aquella quantitat de policies. Mirin, d'antisistema, res de res. Un pagès de Boldú, antisistema?

La realitat és que hem fet servir amb gran entusiasme i amb la participació de molta gent jove, a la qual vostès demanen sempre, després de totes les conteses electorals, que s'impliqui en política..., hem utilitzat les regles del joc que vostès ens han donat, i amb gran entusiasme, durant dos anys, recollint signatures i fent aquest treball.

Hem portat les cinquanta mil signatures. Si ens n'haguessin demanat cent mil, cent mil que n'hauríem portat. Demanem el debat. Demanem el debat tranquil i serà que ha fet Europa. Però també demanem un debat seriós i rigorós, no un debat escadusser i parcial.

Ens volem referir, ara, a l'informe del Consell Català de la Comunicació Científica que vostès van demanar per assessorar-se. Vergonyosament esbiaixat a favor dels transgènics. Però, a quins pagesos han preguntat? A quins científics han preguntat? A quins activistes han preguntat?

Reclamem un debat a l'alçada del que es mereix el poble de Catalunya perquè seria molt trist—seria molt trist— que ara ens plantessin la porta als morros; seria molt trist que, després de fer-nos fer aquest llarg recorregut, per a què? Per ara, vostès, fer-lo inservible? Seria preocupant.

Els asseguro que cap dels companys que estan escoltant-me a dalt, ningú de tota la gent que està al carrer, de la gent que ha signat aquesta iniciativa popular i de l'opinió pública ho entendria. No gastin saliva, perquè no s'entén. I ja acabo...

Mirin, a finals d'any tindrà un fill, serà el meu primer fill. No dubtin ni per un instant que faré tot el que estigui al meu abast perquè visqui en un món millor, on una

alimentació sana, ecològica i local, lliure de transgènics, sigui un dret recollit per la ciutadania del meu país.

Els demano que votin en consciència. Deixin fer el debat de país. Deixin fer el debat que es mereix aquest país.

Gràcies per la seva atenció.

(Aplaudiments.)

El president

S'han presentat diverses esmenes a la totalitat i, en primer lloc, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Bertomeu, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya per defensar la seva.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, membres de la comissió promotora de la iniciativa legislativa popular. Lo Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya hem presentat aquesta esmena a la totalitat de la Proposició de llei per a la prohibició del cultiu de productes agrícoles modificats genèticament perquè creiem que són moltes les contradiccions que es presenten en aquesta proposta, que no respecta la normativa europea, de l'Estat i de Catalunya, i perquè creiem que es proposen mesures sense tenir en compte les necessitats dels pagesos, limitant la seua capacitat de poder triar lo model d'agricultura que millor s'adapti a les seues necessitats i previsions de futur.

En diferents ocasions lo Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya hem presentat propostes i iniciatives en aquest Parlament, i hem manifestat la nostra preocupació per la situació que està creuant, al llarg dels últims anys, lo sector agrícola i ramader.

I un dels motius que ens preocupa és l'augment dels preus dels cereals, que són un punt clau per a l'alimentació dels animals, i principalment el panís que, com tots sabem, és un dels productes modificats genèticament que es produeixen a Catalunya.

I en aquests moments de dificultats dintre del sector agrícola i ramader, que és un moment oportú per buscar mesures que puguin aportar millores pel que fa a l'economia dels cultius, perquè puguin ser competitius i lluitar contra l'actual crisi, ens trobem amb aquesta proposta de Catalunya lliure de transgènics, que el que comportaria, en cas d'aplicar la proposició de llei, seria la creació de greus problemes i la possible desaparició del sector agrícola i ramader de Catalunya.

Un dels temes que proposen a la llei és el de la comercialització, on proposen l'etiquetatge de tots els productes que incorporen organismes modificats genèticament. En això estem totalment d'acord, com en la línia d'investigació pública i de regulació d'infraccions i sancions. La Unió Europea ja disposa d'una normativa de traçabilitat i etiquetatge que regula aquesta proposta.

Aquesta iniciativa, l'any passat, se va presentar per part d'Esquerra Republicana de Catalunya i Esquerra Unida - Iniciativa per Catalunya els Verds a la Comissió de Medi Ambient del Congrés dels Diputats, fent la pro-

posta més extensa, o sigui, demanant Espanya com a territori lliure de transgènics; proposta que va ser rebutjada tenint en compte que la biotecnologia presenta una alternativa de futur per als agricultors i els consumidors que garanteix la producció d'aliments de qualitat obtinguts d'una forma sostenible i oferts a preus assequibles, i al mateix temps comporta estalvi d'aigua i insecticides i incrementa, al mateix temps, la productivitat de la terra.

La ministra, la senyora Elena Espinosa, va fer unes manifestacions que indicaven que la declaració per part de les comunitats autònomes de declarar zones lliures de transgènics no té cap validesa jurídica, ja que no és competència estatal, sinó de la Unió Europea. Al mateix temps, va dir que descartava la possibilitat de declarar zones lliures de transgènics, ja que, si ho fes, la Unió Europea permet igualment lo cultiu d'alguns organismes modificats genèticament i ningú actuaria contra la directiva comunitària en cas de cultivar-ne.

Per tant, atès que per la nostra part creiem que és il·legal impedir a Catalunya la producció de cultius modificats genèticament, aprovats per a cultivar dintre de la Unió Europea, és un dels motius pels quals presentem aquesta esmena a la totalitat.

A la proposició de llei, i dintre de l'exposició de motius, s'indica que els darrers anys s'han donat a conèixer suficients estudis científics i experiències que alerten dels riscos sanitaris i ambientals dels aliments i cultius genèticament modificats; alegacions que han sigut desestimades pel Tribunal de Justícia Europeu en altres ocasions i que el que sí que fan és perjudicar els drets dels agricultors. Actualment, per a tindre una referència científica dintre de la comunitat europea es tenen en consideració les avaluacions que presenta l'Autoridad Europea de Seguridad Alimentaria –EFSA–, i és la reconeguda com a màxima autoritat europea i és la que imposa els criteris científics per a indicar quins són els cultius modificats genèticament que es poden sembrar.

En l'exposició de motius ens diuen que altres països, com per exemple França, han aturat el cultiu d'organismes modificats genèticament en el seu territori, com és el panís Mon 810, que a Catalunya lo sembrem des de l'any 2003. Vostès saben que aquesta proposta va ser rebutjada per l'Autoridad Europea de Seguridad Alimentaria, perquè tots els arguments mediambientals que es manifestaven per part de França per a prohibir aquest cultiu..., segons l'informe científic de l'Autoridad Europea de Seguridad Alimentaria, no hi ha cap evidència científica amb risc per a les persones, animals o el medi ambient que justifiquen la decisió de suspendre el cultiu d'aquestes varietats.

Per a disposar d'informes científics tenim a Catalunya el Grup de Biotecnologia Vegetal Aplicada de la Universitat de Lleida, un equip de científics especialitzats en la millora genètica dels cereals amb fins humanitaris. Segons manifesta aquest equip de científics, les plantes transgèniques tenen uns nivells de seguretat mai vistos des que l'home practica l'agricultura. Segons manifesten els dirigents d'aquest grup, tenen projectes paralyzats per problemes polítics i per la mala premsa que

s'està donant als transgènics entre la societat. Tenen varietats de panís transformades per a incorporar-hi vitamines i altres compostos, com los que compten amb un gen capaç de neutralitzar el contagi de la sida, que s'ha demostrat la seua viabilitat a nivell de laboratori.

I quin és el motiu, entre altres, que aquests productes no surten al mercat? La pressió de diferents grups, que són organitzacions que, independentment del coneixement científic de la realitat dels transgènics, són radicals en les seues postures i sense parar-se a analitzar els beneficis que aquests productes poden aportar ni si el que s'està fent, en aquest cas amb el panís transgènic, és cert. L'important per a ells és desprestigiar els treballs de grups com los de la Universitat de Lleida.

És lamentable que amb aquests estudis que tenim a Catalunya, com el panís, s'hagin de realitzar les proves a altres països, com els Estats Units, el Canadà, el Brasil, l'Argentina, Sudàfrica i altres països que sí que valoren els avantatges d'aquest projecte. Que fort seria que un projecte que naix a Lleida l'hagin d'impulsar altres països! Com podem donar políticament recolzament a una proposta de «Catalunya lliure de transgènics»? Com no hem de lluitar per donar recolzament a la modificació genètica d'una varietat de panís que permet produir un anticòs específic a la llavor que venç i neutralitza una important proteïna de la sida?

Per tant, crec que no es poden ignorar els efectes de la salut humana, l'animal i el medi ambient, com indica l'exposició de motius. Es disposa de molts estudis científics on s'indiquen els factors favorables dels productes agrícoles modificats genèticament, i, per altra banda, no se'n coneix cap que es certifique que siga perjudicial.

També hem de tenir en compte la voluntat d'elecció del pagès al moment d'elegir el model d'agricultura que vol posar en pràctica als seus camps. No podem limitar la seua competitivitat. Hem de ser conscients que el rendiment, per exemple, en panís Bt, protegit contra el «taladro»..., és molt més rendible que el convencional.

Actualment, més de 2 milions de pagesos a nivell mundial estan incorporant aquesta nova tecnologia als seus camps; són aproximadament 115 milions d'hectàrees, les que s'estan cultivant, i, és més, cada any va en augment. Per tant, per molta oposició que es presenti pels diferents grups, per moltes restriccions que estiguen posant alguns països, al final los cultius transgènics van guanyant camp dia a dia, i donar l'esquena a aquesta realitat és l'equivalent a no ser competitiu en el futur i a haver de plegar les explotacions agràries.

Es disposa de dades de països com l'Índia o la Xina. Els últims anys han augmentat la producció en un 50 i un 10 per cent, i aquestes mesures els ha permès reduir l'ús d'insecticides quasi en un 50 per cent. Als Estats Units, lo 90 per cent del panís que es cultiva és d'origen transgènic, i els agricultors que han optat pel cultiu de transgènics estan recollint els últims anys els avantatges socioeconòmics respecte als que no ho fan. A Europa investiguen tots els productes per poder autoritzar-ne la importació; en canvi, no permetem el cultiu de molts d'ells. Sembla contradictori, no? Estem perdent una gran oportunitat econòmica. Si altres països donen carta blanca al cultiu

i Europa permet la importació dels aliments, estem quedant enrere i estem perjudicant els nostres pagesos no permetent-los ser competitiu respecte a altres països.

Un dels avantatges que ofereix el panís modificat genèticament és que, en cas de tindre atacs de la plaga del «taladro», presenta una millor qualitat i sanitat que altres tipus de panissos. I això es desprèn d'estudis realitzats per tècnics de comunitats autònomes com Andalusia, l'Aragó, Castella - la Manxa, Castella i Lleó, Extremadura, Madrid, Navarra i, per descomptat, Catalunya. En aquests estudis se va dedicar una especial atenció a analitzar la qualitat del gra, on se pot comprovar que les pèrdues de qualitat són especialment importants en zones amb atac de «taladro». En mostres de panís convencional arriba al 22,7 per cent, mentre que en mostres de varietats de país Bt, el percentatge se reduïa al 4,5 per cent. Aquests percentatges confirmen els observats pels Estats Units, França i Itàlia. De fet, el sistema d'alerta ràpida de la Comissió Europea ha informat els últims anys onze partides de farina de panís ecològic retirades del mercat per aquesta causa, mentre que no se n'ha retirat cap lot procedent de farines de panís Bt.

No estem d'acord amb el manifestat a l'exposició de motius pel que fa referència a l'experiència de l'únic cultiu transgènic a Catalunya del panís, que ha generat, des de la seua autorització, irresolubles conflictes d'incompatibilitat amb l'agricultura i ramaderia tradicionals i ecològiques, així com els camps dels elaborats alimentaris. Disposem d'estudis científics, que són, per exemple, de l'IRTA o altres, on s'indiquen resultats de proves realitzades on, respectant les distàncies entre cultius, és possible la coexistència entre cultius modificats genèticament, convencionals i ecològics, sense que comporten cap problema entre els agricultors.

Hem de recordar la nova normativa comunitària referent als productes fitosanitaris. Aquesta normativa complica la situació, cada cop més dramàtica, d'escassetat de productes fitosanitaris disponibles per a combatre les plagues, i inclou noves disposicions a les substàncies insecticides que afectaran principalment els interessos dels productors de fruites i hortalisses. Per tant, si l'objectiu és prohibir, prohibir, prohibir, al final el sector serà inviable. Una mesura per poder compensar la normativa dels fitosanitaris és utilitzar cultius modificats genèticament que redueixen el consum d'insecticides.

Per acabar, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, volem manifestar el major respecte al grup promotor de la iniciativa legislativa popular, però, atès que per la nostra part creiem que la prohibició de cultius de productes agrícoles modificats genèticament va contra la legislació europea, que no és perjudicial per a la salut ni per al medi ambient, que es disposa de criteris científics avalats per autoritats científiques europees, que es perjudica els agricultors en no poder elegir el tipus de cultiu i limita la seua competitivitat, que és possible la coexistència entre cultius modificats genèticament, convencionals i ecològics, que els cultius modificats genèticament són els més estudiats i controlats de la història, que els MG redueixen el consum d'insecticides, per tots aquests motius, i sent conscients

de la necessitat de tenir una agricultura sostenible que pugui cobrir les necessitats del present i al mateix temps millorar la capacitat de generacions futures per a cobrir les seues necessitats..., per a aquesta agricultura sostenible s'ha de produir més amb menys recursos. Per tant, demanem el retorn de la proposició de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria començar agraint molt sincerament, en nom del meu grup, a la plataforma «Som el que sembrem» la seva iniciativa, per haver-nos ajudat a reflexionar, debatre i profunditzar en una temàtica controvertida, de la mateixa manera que ens va ajudar –i també els ho vull agrair– la seva participació en la jornada de debat obert sobre la qüestió dels transgènics que el meu grup va organitzar mesos enrere. Estic segura que l'intercanvi de punts de vista ens farà seguir avançant i ens permetrà adoptar les decisions més adequades.

L'aplicació dels coneixements científics i tecnològics a la producció agrícola és una realitat des de fa molts anys. Podríem anar molt enrere, però, considerant només els últims cinquanta anys, les noves tecnologies ens han permès ampliar les superfícies totals de conreus –també les de regadiu–, augmentar la producció millorant-ne la qualitat i la diversitat, disposar d'aliments més adequats per als animals i, en definitiva, una major i millor disponibilitat d'aliments per a la població. De fet, molt abans de tenir coneixement dels gens i abans que existís l'enginyeria genètica, l'agricultura ja recorria a la millora genètica, perquè ja es practicaven i se segueixen practicant els encreuaments selectius de plantes de la mateixa espècie per millorar-ne la qualitat i la producció.

En l'actualitat tenim ja un ampli coneixement sobre els genomes dels éssers vius. Avui tenim els coneixements i les tècniques que ens permeten localitzar un gen concret d'un organisme viu, extreure'l, implantar-lo en un organisme diferent i que aquest gen segueixi fent la mateixa funció metabòlica. Aquesta tècnica, coneguda com a enginyeria genètica, és la base per obtenir el que anomenem «organismes modificats genèticament».

Aplicada a l'agricultura, la biotecnologia ens pot donar la possibilitat de reduir dràsticament l'ús de fertilitzants químics, insecticides i herbicides, obtenir plantacions resistents a determinats insectes i fongs, obtenir plantes adaptades a condicions climàtiques adverses, incrementar el valor proteic de les plantes, millorar-ne la composició vitamínica... En definitiva, la biotecnologia obre unes possibilitats, fins fa poc difícils d'imaginar, al progrés de la humanitat en les vessants sanitària i alimentària.

Ara bé, els avenços científics i tècnics acostumen a veure's acompanyats de la controvèrsia i del debat; primer,

en el si de la comunitat científica, i després, en el si de l'opinió pública. És normal que hi hagi debat, perquè tots els avenços, si més no els avenços científics, tenen uns determinats beneficis, però poden suposar també, de manera potencial, determinats perills. Estem, doncs, amb aquesta iniciativa legislativa, davant d'un debat sobre risc i avenços científics, sobre la influència d'aquests avenços sobre l'agricultura, l'alimentació i el medi ambient; és a dir, sobre la salut dels humans i del món en el qual ens ha tocat viure.

Pensem que ens equivocaríem, i molt, si caiguéssim en la temptació de fer un debat, com fa aquesta iniciativa legislativa, utilitzant estudis que alerten dels riscos de la manipulació genètica de les plantes i no reconeguéssim que a Europa totes i cada una de les plantes modificades genèticament, autoritzades una per una, han passat un procés científic rigorós d'avaluació del risc. La salubritat dels aliments s'assegura a partir de dos pols: els coneixements científics i la regulació normativa. Ciència i normativa no són àmbits independents i aïllats, hi ha un procés d'influència des de la ciència cap a la normativa. Ara bé, perquè una certesa científica acabi generant norma és necessari, com a condició *sine qua non*, un ampli consens de la comunitat científica, consolidat i manifestat a través de les grans organitzacions sanitàries mundials, i aquest consens existeix pel que fa a l'ús regulat de les plantes genèticament modificades. Si no volem manipular l'opinió dels ciutadans, si estem a favor de seguir avançant científicament i de vigilar que la ciència estigui al servei de les persones, els polítics tenim, en aquesta qüestió de manera molt especial, la responsabilitat ètica de no faltar al rigor.

I, seguint amb l'exposició de motius, estem d'acord que cal garantir els drets dels agricultors, dels que han fet l'aposta per una agricultura ecològica o convencional i dels que volen sembrar blat de moro genèticament modificat. El que cal és assegurar la convivència d'aquests dos tipus de conreus. I que també estem d'acord que cal garantir el dret dels consumidors a una informació veraç i el dret a escollir, sens dubte, millorant tot el que fa referència a l'etiquetatge.

Un altre tema al qual cal estar molt atents i del qual ja s'ha encetat un debat a nivell mundial és el de les patents de les llavors. Però en l'opinió del meu grup cap de les prevencions suscitades justifica prohibir-ho tot, que és el que es proposa en aquesta iniciativa legislativa: prohibir-ho tot. Amb aquesta iniciativa es demana prohibir el cultiu en qualsevol de les formes possibles –cultius extensius, intensius, a l'aire lliure, en hivernacle– de qualsevol matèria vegetal que hagi estat modificada genèticament. Creiem sincerament que aquest no és el camí.

Afortunadament el progrés científic no es pot aturar, ni en el camp de l'agricultura ni en el de la medicina ni en cap altre domini. I la prohibició que se'n proposa no deixa de ser un intent de posar límits a l'expansió científica del coneixement i la seva aplicació pràctica. Catalunya sempre ha estat al costat de la ciència i a favor de la seva aplicació al benestar de les persones. És veritat que cap avenç científic no pot oferir mai una garantia absoluta, el risc zero no existeix, però ningú no pot deixar

de reconèixer els progressos que la enginyeria genètica ens ha proporcionat tant en medicina com en agricultura. Podem, per exemple, ignorar el que suposa per a la salut humana la capacitat d'obtenir insulina aconseguida gràcies a aquestes tècniques? I no estic canviant de tema. No. No estic passant-me a la medicina, estic parlant de plantes, de vegetals modificats, de micro-organismes dels quals s'extreuen nous medicaments i que serveixen de base per a nombroses investigacions mèdiques. I amb la iniciativa legislativa presentada es demana la prohibició per llei de la investigació de qualsevol material vegetal que hagi estat modificat genèticament, la suspensió de qualsevol investigació en curs i la prohibició d'iniciar-ne en el futur. Ho hem de parar tot? Nosaltres creiem que no i que els organismes modificats genèticament, autoritzats segons els protocols acordats per la Unió Europea, ofereixen la garantia necessària per a la seva utilització i consum.

L'agricultura catalana es caracteritza per la seva gran diversitat de cultius. Tots gaudim d'aquesta diversitat, ens en sentim orgullosos i la volem preservar. Potser tenim punts de vista diferents sobre la manera de fer-ho, però coincidim en l'interès i en la voluntat de conservar-la. Deuen recordar que el Departament d'Agricultura ha posat en marxa un pla ambiciós de foment de l'agricultura ecològica. La nostra agricultura no es fonamenta en el cultiu d'espècies genèticament modificades, la nostra agricultura es fonamenta en la qualitat i no en la quantitat. Hi ha unes 20.000 hectàrees de cultiu de blat de moro transgènic d'un total de gairebé 1.200.000 hectàrees de conreu.

El meu grup defensa per a Catalunya un model agrari fonamentat en la producció d'aliments de qualitat, segurs i saludables, un model respectuós amb el medi ambient i que sigui capaç de conciliar les diferents formes de conreus existents. El que cal és garantir una adequada coexistència de conreus, garantir la protecció d'unes i altres varietats, no prohibir-les.

I insisteixo que aquest és un debat molt ampli i de gran abast i que la qüestió de la producció d'aliments transgènics n'és un dels aspectes més transcendents. Tot i que són molt pocs els organismes modificats d'ús agrícola, és evident que el seu impacte social i sobre l'opinió pública és extens i punyent, atès que les plantes formen part de l'alimentació humana i animal i que el seu conreu té importants influències en el desenvolupament econòmic i mediambiental.

Aquest és, doncs, un debat que continuarà al llarg dels propers anys, aquí i en d'altres escenaris científics, polítics i socials. Mentrestant, la nostra responsabilitat com a polítics té una doble vessant. Hem de fer el debat sense demagògia, superficialitat o parcialitat. És un debat que cal fer amb realisme, rigor i màxima objectivitat, amb amplitud de mires. I, més concretament, la nostra responsabilitat és assegurar que tots els ciutadans accedeixin de manera equitativa als avenços tecnològics i als seus fruits, d'una banda, i, d'una altra banda, elaborar i aplicar normatives que permetin controlar i evitar els eventuals riscos.

En aquest sentit, l'Organització Mundial de la Salut i la FAO han desenvolupat dos documents que constituei-

xen la referència a nivell mundial per a l'avaluació del risc. I la Unió Europea, per tal de garantir els estàndards de seguretat, s'ha dotat d'una regulació específica per a tot el que fa referència als organismes modificats genèticament; normativa dictada des del principi de precaució o de cautela, traduït en una sèrie de condicions mediambientals, sanitàries i de seguretat que cal satisfer abans d'introduir en el mercat qualsevol organisme genèticament modificat i que obliga a fer un seguiment posterior del compliment de les normes de comercialització, etiquetatge i traçabilitat dels organismes modificats genèticament. En concret, m'estic referint a la Directiva 2001/18 i als reglaments 1829 i 1830/2003, de la Comunitat Europea. Per això parlo de rigor, també del rigor de l'Agència Europea de Seguretat Alimentària. Per tant, si un organisme modificat genèticament compta amb l'autorització de la Unió Europea, és perquè hi ha prou garanties que no suposa cap perill conegut per a la salut i el medi ambient.

Hi ha un darrer aspecte al qual volem referir-nos amb relació a aquesta iniciativa legislativa i és el fet que una eventual aprovació per aquest Parlament d'una declaració que considerés Catalunya com a territori lliure de conreus transgènics no tindria efectes jurídics pràctics atesa la normativa europea vigent. Segurament aquest ja era un motiu suficient per plantejar-nos una esmena a la totalitat de la iniciativa legislativa que se'n presenta, però aquest és només per a nosaltres un argument complementari, encara que important i que cito només per acabar, perquè el que no volíem de cap manera, el que no volem és eludir el debat, sinó que, al contrari, volem situar-lo en una perspectiva objectiva i realista que ens permeti avançar amb fermesa i amb seguretat cap a un futur millor.

Com ja he dit, estem segurs que aquest és un debat obert, que tornarem a parlar d'enginyeria genètica, de clonació, de teràpies gèniques, des dels punts de vista ètic, econòmic, social. Estem segurs que aquest és un debat important que ens ocuparà en els propers anys. I és per això que pensem que admetre a tràmit aquesta iniciativa seria obrir unes expectatives en el sentit de la prohibició de tot en les quals nosaltres no estem de cap manera d'acord. Per això el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarem a favor de l'esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Josep Grau.

El Sr. Grau i Seris

Senyor president... Senyores i senyors diputats, senyors membres de la comissió impulsora d'aquesta iniciativa legislativa popular..., senyores i senyors, bé, en primer lloc, dir-los que aquest és un debat plenament obert en el si de la nostra societat; un debat, si m'ho permeten, generalitzat, bastant esbiaixat –no dic, no els estic culpant, a la plataforma, i ho dic davant de l'opinió pública– perquè el debat se situa més en termes generalistes –transgènics sí, transgènics no–, i no entra tant en la

qüestió del que representen els productes transgènics, els productes modificats genèticament per al conjunt de la nostra societat, des d'un punt de vista de la producció o, com deia abans la diputada que ha intervingut, des d'un punt de vista de la consecució de productes altament necessaris per a l'evolució de la nostra espècie, de la nostra societat, de l'espècie humana, que són fruit, precisament, de la biotecnologia aplicada a la producció vegetal. Per això, ho repeteixo, nosaltres no ens situem en cap moment, des de Convergència i Unió, en la tesi de dir transgènics sí, transgènics no, perquè entenem que és un debat fàcil, còmode, al qual molta gent es pot apuntar, potser també alguns de nosaltres ens hi podríem apuntar, si fos només el debat estrictament transgènics sí, transgènics no, si no s'entra en el moll de l'os.

I, fent referència a algunes de les paraules que ha dit el que ha presentat –prou bé, a més a més–, en nom de la plataforma, la seva iniciativa legislativa popular, també ells poden dir: «Bé, escolteu, senyors diputats de Convergència i Unió, diputat Grau, i tu què en saps, de tot això?» Probablement menys del que n'hauríem de saber –tots plegats.

Però, miri, des de Convergència i Unió, tant quan érem al Govern com ara que som a l'oposició, quan hem de prendre decisions que són decisions de país –no decisions d'un sector, sinó decisions de país– anem allà on hem d'anar, que és a buscar el rigor tècnic, jurídic i científic. I en aquest cas és fàcil. És fàcil, per què? Home, perquè al llarg de la nostra història els productes genèticament modificats tenen ja alguns anys de vida i fins i tot a casa nostra, en la nostra agricultura, comencen molt aviat, immediatament després de la Guerra Civil. O alguns no recorden el blat paner, que va treure de la fam les nostres comarques? (*Veus de fons.*) Sí, sí..., el blat paner era un blat genèticament modificat.

Escoltin, mirin, deixin-me dir-los una cosa, als representants de la plataforma que han promogut aquesta iniciativa. Tot el respecte a la plataforma i a la iniciativa, però igual que la llei, com hi ha fet referència el president del Parlament, els permet, a vostès, portar aquí aquesta iniciativa legislativa popular, la mateixa llei i el mateix Reglament del Parlament ens permeten, als grups polítics, posicionar-nos sobre qualsevol qüestió que entri en aquesta casa, i posicionar-nos amb els arguments que cadascú cregui convenients. O és que no recordem també que vulgarment es diu, per exemple, que la nectarina és un prèssic amb pell de pruna. O és que no hi ha hagut abans una funció, des d'un punt de vista de genètica aplicada, diria genètica aplicada a la producció vegetal? Mirin, des del respecte total i absolut en aquesta iniciativa, nosaltres voldríem posicionar-nos molt clarament, per això hem presentat aquesta esmena a la totalitat, perquè entenem que no podem donar suport a aquesta iniciativa legislativa popular.

I ho fem des del respecte total i absolut, i de la impulsió que n'hem fet quan hem tingut oportunitat de govern, i el suport que hi donem també des de l'oposició a la mateixa Comissió d'Agricultura, de la producció integrada, de la producció ecològica, de les marques de qualitat, en el conjunt del nostre país, perquè poguessin

haver una diferenciació i una avaluació diferent en el mercat de les nostres produccions, però alhora també, fer-ho, tot això, en el marc legal en el qual ens movem. De totes i cada una de les varietats de blat de moro que accepta Espanya només una..., a Catalunya, només una; només una varietat de panís que se sembla a l'Estat espanyol, una sola, ha passat tots els exàmens científics que havien de passar per a aquesta aprovació. Per tant, l'agència europea de seguretat alimentària ha avaluat la proposta i les autoritats competents, amb presència de tots els membres de la Unió Europea, també de l'Estat espanyol, li han donat la seva aprovació. És per tant una varietat estudiada, avaluada i, finalment, aprovada en el marc jurídic en el qual estem establerts.

Atès que els agricultors, i això està consagrat, a més a més, en la mateixa llei, tenen dret a elegir lliurement quins són els productes que poden o no poden sembrar, entenem que no tindria la transcendència que creuen els promotors que podria tenir aquesta aprovació. Però a més a més, s'ha dit, i m'hi referiré també ara, és completament il·legal dins del marc jurídic actual en aquest moment a Catalunya i a tot Europa aprovar territorialment o globalment aquesta producció.

Nosaltres en què ens basem per posicionar-nos davant d'aquesta proposta de llei? Ens basem, doncs, per exemple, en prou entitats de prou prestigi que tenim a casa nostra: la unitat d'investigació de genètica molecular aplicada a la producció vegetal, entre el CSIC i l'IRTA, o el mateix IRTA. Vull recordar que no fa massa setmanes, en aquesta mateixa cambra i en comissió, discutíem i aprovàvem, amb una àmplia unanimitat per part de tots los grups, la llei, la nova llei que ha de regular l'IRTA. I com tots els grups d'aquesta cambra, tots sense distinció, vam donar grans elogis als molts anys de vida que porta ja l'IRTA i al seu director. Quan s'elogia una institució com l'IRTA i s'elogia la figura del director amb la vehemència que ho vam fer tots plegats, és que es deu estar d'acord també en allò que l'IRTA ha fet al llarg dels anys, perquè crec que era un moment molt oportú, també, per dir que l'IRTA ha fet una mala feina investigant els cultius transgènics i investigant fins i tot l'adaptació dels cultius transgènics al conjunt de les terres de producció catalanes. I ho ha fet a on? Ho ha fet a les Terres de l'Ebre amb l'arròs, ho ha fet a Lleida amb el panís, ho ha fet a Girona amb el panís, per exemple.

Però és que cal dir també que tots els organismes científics, tant de l'Organització Mundial de la Salut com de la FAO, donen resposta positiva, amb rigor científic, que els productes transgènics no afecten la salut humana; no hi ha ni un sol estudi contrastat per diversos estaments científics, no un estudi d'un investigador..., no hi ha ni un sol estudi contrastat per diversos estaments científics que diguin lo contrari.

Hi ha un altre aspecte importantíssim, que m'hi referia abans: quin valor jurídic té fer aquesta declaració, o fer-la a qualsevol municipi, com de vegades s'ha fet, fer-la en un consell comarcal o fer-la en qualsevol altre indret? D'acord amb la legislació vigent, no té cap fonament jurídic. I no té cap fonament jurídic perquè el tribunal

europèu, la cort europea de justícia ha anat tombant un darrere l'altre tots els acords que s'han anat prenent.

Es parla de França. França, *a*: no ha pogut, ha set incapaç de presentar cap evidència científica en contra d'aquesta producció, i dos: recordar que no hi ha barrinador del panís a França, per la climatologia; en canvi, sí que el tenim a Catalunya, a Aragó i en alguns altres indrets.

Jo m'atreiria a dir que, més enllà de fer un joc a alguna clientela política, crec que estariem enganyant el conjunt de la societat catalana, estariem enganyant el conjunt dels pagesos, i fariem una cosa que és greu en les institucions: el ridícul més espantós.

Home, a mi si em parlen, com ha dit el que ha presentat la iniciativa, em diuen: «Escolti, és que està en mans de les multinacionals.» Sí senyor, d'acord; alguns dels productes que nosaltres sembrem a Europa està en mans de les multinacionals. Per què? Perquè Europa no ha sabut encara, la Unió Europea no ha sabut encara treballar lo suficient perquè en la normativa sobre invencions biotecnològiques a escala mundial i les patents s'hi puguin introduir altres elements que no siguin només els poderosos del món que tenen més facilitat per aconseguir que tinguin la patent de certs productes.

I en això li donaré la raó, hi estem d'acord. I aquí hi ha una feina importantíssima a fer des de la Unió Europea i des del nou nomenat Parlament Europeu. Per què? Doncs, perquè, realment, fins i tot els obtentors de productes vegetals a l'Estat espanyol, que hi ha una pila de firmes comercials que hi estan treballant, i segurament que molts de la sala ho saben, i molt a prop d'aquí hi ha alguna empresa importantíssima que hi treballa, que produeixen l'any més de dos mil llicències, estan en inferioritat de condicions davant de la normativa internacional perquè són petits obtentors de productes vegetals genèticament modificats, que poden ser des de llavor de tomata, enciam, a molts altres productes, flor, planta ornamental, i tants d'altres, que tenen, realment, estan en inferioritat de condicions, ho repeteixo, en el si del conjunt del món.

Jo els recomano que llegeixin els informes de l'IRTA, informes a més a més molt ben fets, del centre de genètica vegetal de Cabriels..., en el qual explica les investigacions amb panís tant a la plana de Lleida com a Girona, dirigits per la doctora Joaquina Messeguer i el doctor Enric Melé; o els informes de la Fundació Catalana per a la Recerca o l'Institut d'Estudis Catalans. O, per què no?, les publicacions, àmplies publicacions, del doctor Romagosa, o del doctor Lloveras, o del doctor Albaigés, de la unitat de biotecnologia vegetal de la Universitat de Lleida; no és tan lluny, tampoc, d'aquí ni d'alguns dels promotors d'aquesta iniciativa perquè no parlem també i contrastem quina és la seva opinió.

Home, llegeixin també el que diu la Societat Espanyola de Genètica, presidida pel doctor Josep Ignacio Cubero, sobre l'aplicació i les qüestions tant en l'agricultura com en la medicina, com hi feia abans referència la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula. Mirin el Foro Agrari, la seva fundació; què diu la Universitat

Politécnica de Madrid; què diuen totes i cada una de les universitats catalanes.

Miri, i per últim hi ha un informe del Parlament de Catalunya, dels Serveis Jurídics, la veritat, demolidor, el qual deixa molt clar quines són les competències estatutàries, amb el nou Estatut, quines són les competències que li queden a Catalunya amb referència que Catalunya en agricultura tenim competències totals, a excepció, llevat de tot allò que des de l'any 86 correspon a la Unió Europea, des de la nostra entrada al Mercat Comú, i veuran... I, per tant, només amb aquest informe jurídic, hi hauria ja material suficient per avalar tot això que els estic dient en aquest moment.

Escolti, sí que hi ha feina a fer. Senyor conseller, sí que hi ha feina a fer; clar que sí. Perquè hem de treballar amb més intensitat el tema de la coexistència, el tema de les distàncies. Potser hem de treballar amb més intensitat, i no el senyor conseller sinó el Govern en general, en les àrees que li pertoca, en el tema de l'etiquetatge. És a dir, sí que hi ha feina a fer; no tot està fet ni tot és «no», ni tot és blanc o negre. Hi ha feina a fer, també, sí senyor; hi ha feina a fer amb algun decret que hauria de sortir amb el funcionament dels diferents organismes. I per això, diguem, Catalunya, d'acord amb el Decret 152/2003, de 23 de juny, que m'honoro també de cofirmar amb el president de la Generalitat, es crea també la Comissió Catalana de Bioseguretat, per tant..., que és l'organisme per vetllar a Catalunya per totes aquestes qüestions. I el Govern, ho repeteixo, pot agafar i definir-ho més clarament perquè no hi hagi males interpretacions a l'hora de les produccions, i hi hagi també aquestes..., estigui ben regulat tot això.

Miri, ràpidament, per anar acabant. Per tant, és il·legal –és il·legal– impedir-ne el cultiu. Es coarta la llibertat dels pagesos per decidir quina agricultura volen produir a casa seva. Es redueix les opcions d'una agricultura sostenible. Perquè, miri, jo els diré una cosa: quina és la definició d'agricultura sostenible? Segurament que n'hi deu haver més d'una, més de dos i més de tres. Jo els diré la que jo considero important, i que a més a més és mundial: és aquella que cobreix les necessitats del present mentre es millora la capacitat de les generacions futures per satisfer les seves necessitats; produir més amb menys recursos. I aquesta és la tessitura. I això –i això–, al costat d'aquells que vulguin fer productes identificats diferents, perquè poden, perquè la llei els ho permet.

No oblidem, i crec que algú hi ha fet referència abans, que nosaltres som productors però importadors nets. Per què? Home, perquè tenim una agricultura, tenim una potent ramaderia i tenim una potent agroindústria, la primera del conjunt de l'Estat espanyol, i que això ha representat la salvació de milers de famílies al conjunt de les terres catalanes amb la producció de porcí, per exemple; més de deu mil famílies dedicades directament a la producció, més tot lo que representa tots els serveis que l'acompanyen. Home, d'alguna cosa hem de donar de menjar, no?, d'alguna cosa hem de donar de menjar... Per què nosaltres no hem de produir a casa nostra i hem de comprar a l'exterior...

Mirin, a l'hora de prendre decisions, l'anàlisi ha de ser..., i escoltar sempre individualment, però la decisió sempre s'ha de prendre globalment, sempre, perquè si no, ho repeteixo, farem un mal ús de la nostra autoritat.

I per això repeteixo que escoltant, sí, però mirant el mapa global de Catalunya (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), nosaltres entenem que això no pot ser així.

I per això hem presentat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Grau i Seris

...aquesta esmena a la totalitat –acabo, senyor president– i per això demanem a tots els grups de la cambra que donin suport a l'esmena a la totalitat que hem presentat.

Nosaltres també votarem les altres esmenes. I, sense que serveixi de precedent, agraïm també al PSC i al PP que hagin presentat també aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, ara per fixar posicionament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., senyors membres de la comissió promotora de la iniciativa legislativa popular, benvinguts al vostre Parlament.

Volem començar les nostres paraules felicitant la intervenció del portaveu de la iniciativa, de la comissió que proposa la iniciativa legislativa popular, del senyor Alexis Inglada, perquè creiem que ha situat el debat que avui toca fer en aquesta cambra en els seus justos termes. I el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana també vol manifestar que esperem que el somni a què ell ha fet referència parlant del futur naixement del seu fill pugui esdevenir realitat. Estem..., en aquest sentit volem dir que estem amb vostès.

I ara m'explicaré. Perquè, clar, avui, aquí, en aquest hemicicle... I també aprofito per felicitar les tres magnífiques intervencions dels portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, tot i que el punt de vista seu i el nostre és absolutament contrari, però vull dir que han fet magnífiques intervencions; escoltant-los notaves que el tema estava realment molt elaborat, que s'havien preparat, que han buscat arguments. I, precisament, jo crec que d'això es tractava amb el fet de presentar davant d'aquesta cambra una iniciativa legislativa popular que posés, diguéssim, llum sobre el debat dels cultius transgènics.

D'això, de fet, jo crec que es tractava. Els promotors de la iniciativa probablement vulguin anar molt lluny pel que pot ser l'opinió de companys i companyes diputats i d'altres membres de la societat catalana; voldrien, i ho

diuen clarament a la iniciativa, al text, una prohibició. Però és evident que allò que els interessa, per damunt de la prohibició, és que la societat catalana, la seva màxima representació, que és aquest Parlament, debati amb llum i taquígrafs aquesta qüestió. Jo crec que ells ens han plantejat, amb la promoció de la iniciativa, un debat, i que aquí avui l'hem començat a fer, però que el deixarem estroncat avui mateix si prosperen les esmenes a la totalitat a la iniciativa legislativa popular; iniciativa que –ho hem de dir– des del punt de vista jurídic és impecable. La Llei 1/2006, del 16 de febrer, que regula les iniciatives, fixa uns mecanismes, i els promotors d'aquesta iniciativa legislativa popular els han seguit fil per randa, jo diria que amb escreix. I fent, expressant ells el punt de vista d'una part de la societat catalana ens porten, legítimament, aquest debat a aquesta cambra.

És des d'aquest punt de vista que el nostre grup parlamentari creu que aquest debat ha de ser possible, que aquest debat no pot quedar estroncat avui aquí, que el Parlament de Catalunya hauria de tirar endavant aquesta iniciativa legislativa popular; reconèixer l'esforç dels promotors, que han fet ús d'un mecanisme de participació que aquest mateix Parlament va votar, i, a partir d'aquí, ja veurem en quina fase trobarem la concertació, tots plegats.

Perquè aquí s'han donat opinions sobre el tema dels transgènics, i el meu grup parlamentari també les té, i a més a més als promotors de la iniciativa els ho vam dir, els ho vam dir molt clarament: «En el tema de l'etiquetatge tenim les coses clares, les veiem exactament igual que vosaltres. En el tema de la recerca ja no ho veiem exactament igual; tenim posicions partides dintre del que és legítimament el grup polític d'Esquerra Republicana de Catalunya, i les estem encara debatent. I en el tema dels cultius pensem que Catalunya pot tindre una agricultura raonada, competitiva, forta, que permeti que la gent del territori visqui dignament damunt del territori i que al mateix temps els nostres ramaders siguin perfectament competitius i que tant pagesos com ramaders cobrin els preus justos si es fa una planificació de l'agricultura del país acurada.» I creiem que en aquesta planificació els transgènics, si ho decidim, no hi tenen lloc, també ho creiem així, i que serem igualment competitius. Però això, en tot cas, serien arguments per al debat que hauria de vindre a partir del dia d'avui, que és el quid de la qüestió.

Avui hem de decidir si tirem endavant la iniciativa legislativa popular, si considerem l'esforç que un determinat grup de ciutadans i ciutadanes han fet perquè aquest Parlament debati sobre aquesta qüestió, tenint en compte que, a més a més, si això esdevingués el mecanisme legal pel qual iniciem el procediment per fer una llei, voldria dir molta més participació social, voldria dir debat que podríem allargar tant com convingués, perquè el conjunt del Parlament de Catalunya tragués una opinió al màxim de consensuada possible. Avui estem plantejant això.

I és per aquesta qüestió que el Grup d'Esquerra, tot i que hi haurà vot secret, hi ha una petició formal de vot secret en la votació que hi haurà després per a les esmenes, el Grup d'Esquerra manifesta ja el seu suport

a la promoció de la iniciativa legislativa popular i, per tant, ja ho diem, que si les esmenes prosperen hi votarem en contra. Però ens atrevim a demanar als grups promotors de les esmenes que les retirin, que aquest debat continuï, sense por, sense recances, amb la capacitat que cada una de les parts pugui dir aquí i pugui dir en comissions parlamentàries allò que cregui que ha de dir. Creiem que aquesta és funció també del nostre Parlament.

És un tema..., a tots i cadascun dels diputats estic segur que els ha passat el mateix que li ha passat al diputat que parla, que els està parlant en aquests moments, que és que han rebut correus, trucades, comunicacions de gent que hi està interessada, a favor i en contra. A mi m'han enviat articles de diari, correus electrònics directament al correu del Parlament, trucades telefòniques..., i eren de posicions contraposades. És a dir, aquest debat està viu al si de la nostra societat, i el Parlament de Catalunya, creiem des d'Esquerra Republicana, no pot girar-se d'esquena a aquest debat que ja forma part de la societat. I en forma part, sí que és veritat, d'una forma esbiaixada, a vegades. Ara els explicaré una anècdota, que fa gràcia, però no ens n'hauria de fer tanta.

Resulta que fa no gaires anys els directius d'una companyia anglesa van fer una presentació pública per demostrar que els cultius genèticament modificats, és a dir, els productes obtinguts d'aquesta pràctica, no tenien repercussió per a la salut. I la manera de fer-ho va ser menjant-se unes tomates davant dels mitjans de comunicació, com el Fraga a Palomares, perquè ens entenguem, durant allò de la bomba, no?; doncs, es van menjar unes tomates. Algun d'aquests directius d'aquestes empreses –i això no és una anècdota inventada, és real– al cap d'uns quants dies havien estat fulminantment cessats, perquè resulta que les tomates que es van menjar davant dels periodistes, se va saber –al final se sap tot– que eren tomates no..., és a dir, no eren les tomates que teòricament estaven promocionant, no estaven modificades genèticament; eren tomates de les de sempre, diguem-ho així. I, clar, això va generar un debat a la societat anglesa bastant potent, perquè, clar, van dir: «Bé, si realment són tan bones, perquè aquesta gent es menja, no les tomates que promociona, sinó unes altres, les que ha fet el pagès de tota la vida?»

Clar, aquest debat hi és, i aquest debat no el podem defugir. És per aquesta qüestió que nosaltres creiem que estem autoritzats a demanar als grups que han presentat l'esmena a la totalitat que reconsiderin la seua posició, que la retirin, que avui aprovem la tramitació d'aquesta iniciativa legislativa popular, que aquesta iniciativa tiri endavant i, per tant, el debat continuï, que no el tanquem aquí. Perquè la pitjor manera de conduir un debat és no escoltant unes parts a les altres i les altres a les unes. Si no ens escoltem, difícilment podrem arribar a la concertació, a acords sobre allò que preocupa a la ciutadania de Catalunya.

L'informe jurídic –i amb això acabaré– del Parlament de Catalunya, dels serveis jurídics del Parlament de Catalunya, diu literalment que: «A excepció de l'article 4 i del segon paràgraf de l'article sisè, el Parlament de Catalunya és competent sobre tot allò que la ILP plan-

tejava.» Per tant, altres consideracions al marge, creiem que atès que la ILP s'ha tramitat en temps i forma, que recull una part important del sentiment, de la manera de veure les coses de la població de Catalunya, que tots hi tenim alguna cosa a dir, que seria una llàstima que avui aquest debat quedés estroncat en aquesta cambra, demanem –ho torno a repetir– als grups que retirin les esmenes a la totalitat. En cas contrari, nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, membres de la comissió promotora, amic Pep Riera, senyores diputades, senyors diputats... Senyor Inglada, quina maduresa, quina serenitat, quina claredat, i com ens alegrem que a Catalunya tinguem l'oportunitat de promulgar iniciatives legislatives populars.

Senyores diputades i senyors diputats, els transgènics no són una arma carregada de futur; els carrega el diable. I és per això que el passat dia 25, a proposta d'Àustria, el Consell de Ministres de Medi Ambient de la Unió Europea exigia que la comissió «revisi amb urgència la legislació sobre el cultiu dels transgènics, a fi que els estats puguin decidir d'admetre'ls o de foragitar-los». Catorze estats s'hi van comprometre; com sempre, Itàlia no, Espanya tampoc.

És obvi que la modernitat ja no passa per tancar els ulls als OGM, sinó per posar-los sota dubte rigorós. A tot Europa se succeeixen els debats sobre l'ús de la tecnologia transgènica en els aliments; molts parlaments han debatut llargament sobre els OGM. França, Alemanya, Hongria, etcètera, han aplicat normes o moratòries *sine die* contra aquest artífici de productivisme agrari. Regions senceres d'Europa es declaren lliures de transgènics. No sabem exactament què és el que pensen els governs a l'Amèrica Llatina, però coneixem que allà el cultiu transgènic devasta amplíssimes zones forestals, per a alimentar el negoci fàcil de les hamburgueses *fast food*.

Als països empobrits hi han penetrat de mans dels teratins. Les multinacionals de la transgènia han promès als camperols collites abundoses, la part bonica del somni del faraó, però els n'han ocultat la magra: la subjecció a la patent i a les condicions que els imposa. En aquell món agrícola on històricament ha estat impedida i prohibida la reforma agrària, els OGM hi han afegit més dependència i aflicció. La servitud hi escanya els pagesos i roba sobirania als països.

És així com desapareixen arreu les llavors pròpies, les que han alimentat les cases, seleccionades generació rere generació. També a Catalunya perdem fins i tot les

híbrides; fins i tot les híbrides, senyor Grau, sàviament elaborades sota les lleis de Mendel per les nostres empreses.

És acceptable l'anihilació del dret sobre les llavors, aquesta progressiva neteja ètnica del patrimoni genètic? Es tracta d'un empobriment programat, d'una ràpida aculturació de l'agricultura. Qui afirma que els OGM són democràtics perquè són abastables a les economies camperoles nega que la veritable democràcia agrícola és la suficient possessió de terra cultivable per part del pagès i l'accés a l'aigua i a les llavors comunitàries. Els OGM, produïts en l'escandalós secret legal dels laboratoris, concentren en poques mans la propietat de cada vegada més varietats vegetals. Afirmem que els transgènics són genèticament antidemocràtics, donen a uns pocs, i a uns pocs especuladors aliats, el benefici dels graners del món, cosa que ja hem començat a patir.

És veritat que els OGM alliberen de la misèria i de la fam? Si a l'Amèrica i a l'Àsia els transgènics del panís, de la soja, de l'arròs, base de l'alimentació popular de la gent, hi són tan estesos, per què persisteix la pobresa?, per què la misèria és encara endèmica entre els camperols? Tothom sap que la fam no s'elimina amb transgènics, sinó amb el repartiment just dels recursos i amb la transferència de tecnologia. No hi ha cap multinacional dels OGM, de les poques que operen, que mai hagi tingut interès a traspasar resultats de recerques agràries ni farmacològiques als països pobres.

Diuen que les llavors transgèniques són intel·ligents, perquè toleren l'herbicides. Sabem que les companyies que han creat els OGM han enginyat la substància que no danya les seves plantes, que naturalment cal comprar conjuntament amb les llavors transgèniques. El negoci rau en la substància herbicides, tant o més que no pas en la llavor manipulada. A Catalunya això passa amb el panís transgènic; camí, per cert, llastimosament, de ser l'únic que s'hi sembla. La llavor transgènica no és intel·ligent; ho és el sistema, convertit en una màquina de fer diners.

El panís transgènic pollinitza el convencional i en fa les plantes igualment transgèniques. També vivim aquest drama a Catalunya. Per què hem de permetre aquest vampirisme? Com podem fer que convivin el cultiu convencional i l'ecològic amb el transgènic? Quan perdem el patrimoni genètic que ens ha estat llegat, perdem una bona part de la sobirania alimentària i, doncs, senyores i senyors diputats, de la sobirania nacional, de la sobirania nacional de Catalunya. No ens somou, aquesta realitat?

S'ha dit que el panís transgènic assegura majors collites. L'IRTA, recentment publicat a *Segre*, ho posava en reserva. Algun agricultor que no era ric se n'ha fet d'ençà que planta panís transgènic?

Sigui com sigui, Catalunya no podrà mai competir –ho hem dit moltes vegades– per quantitat; ha de fer-ho necessàriament fomentant la qualitat, i els OGM hi són a l'antípoda. Com ningú, cap de nosaltres, senyors diputats, mai no triarà al mercat els aliments transgènics si així consta en l'etiqueta. Només l'enorme potència del *lobby* i dels OGM i la indiferència amb què ho hem

viscut fins avui expliquen que Catalunya sigui un dels països que més sembla panís genèticament modificat.

Perquè el Bt 810 Monsanto sigui resistent a la plaga, saben que ha incorporat al seu genoma una toxina aliena. No pocs estudis han demostrat que aquesta toxina mata insectes innocus a la planta i, en canvi, necessaris en la cadena tròfica. El verí transgènic es converteix *de facto* en una arma contra la biodiversitat; la toxina roman a la terra i en els aliments i es transfereix per ingesta, i la ciència no n'ha demostrat fefaentment la innocuïtat.

La traçabilitat s'ha convertit en la prova de la veritat dels aliments, i en això anem molt endarrerits. A casa nostra la presència d'elements transgènics en els compostos alimentaris no figura en l'etiqueta que els presenta. No ha de ser obligatòria, com demana la ILP? La llibertat d'elecció no és possible sense la informació veraç. La usen vostès, l'uso jo, aquesta llibertat, quan compren vostès la carn per als seus fills o un de qualsevol dels altres aliments derivats del panís o de la soja? No, perquè no poden.

La proposició de llei que debatem porta l'aval de més de cent mil ciutadans, compatricis nostres. Volen que el seu Parlament debati sobre la producció transgènica. No serà just ni raonable que cap grup parlamentari es desembarassi del compromís tot negant-lo, perquè el considera aliè, complex o perquè simplement li fa peresa.

Tenim un pla d'agricultura i alimentació ecològica, segells de qualitat, un mercat que s'obre al consum d'aliments segurs i sans, promovem les empreses que s'accepten llur responsabilitat civil. Per què ens neguem a debatre la manera de prescindir de les produccions transgèniques?

Senyores i senyors diputats, el meu grup està convençut que Catalunya pot fer-ho. Potser no en un dia, però és factible que amb intel·ligència i amb previsió acabem prescindint dels OGM. Fins i tot amb una cabana ramadera com la nostra ens ha de ser econòmicament viable, només cal que ens posem a pensar i a treballar en conseqüència.

Aquesta ILP ens exigeix un gest de sobirania. És el primer cop que parlem de transgènics, per això tenim l'obligació de decidir. La ILP potser conté preceptes sobre els quals cal pensar molt. Sabem que conté qüestions controvertides –i què?–, no hem estat elegits tot just per dirimir allò que és difícil i controvertit?, només allò que és realment important és difícil.

La dificultat no excusa el rebuig d'afrontar-la. Acollir la proposició, tramitar-la és garantia que el Parlament respon a un repte democràtic. Lligar la nostra disponibilitat amb les demandes populars és vincular la democràcia representativa amb la seva gent, fer útil i creïble l'exercici de la política.

Senyors diputats, els transgènics no són una arma carregada de futur. Potser no són les llavors del diable, però són diabòliques. Són la força del costat obscur de la perícia humana, la màscara negra oculta un rostre assedegat de guanys i uns ulls que no tenen compassió.

Hem demanat el vot secret. Votarem en consciència contra les esmenes a la totalitat, si es mantenen.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

Acabo, senyor president. Responsablement volem parlar sobre la proposició legislativa. Els transgènics avancen de pressa, i alguns de nosaltres, massa lentament. A voltes la lentitud és un pecat i almenys aquest el meu grup no el vol cometre.

Catalunya diu: «Salut i bons aliments.» Senyors i senyores diputats, nosaltres hi afegim «i valor», també valor afegit.

Gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

El següent intervinent serà, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados, bienvenidos todos los que, creyendo que están haciendo lo mejor para sus ideas, han presentado esta iniciativa legislativa popular, que nos traen con el nombre de Proposición de Ley per a la prohibició del cultiu de productes agrícoles modificats genèticament.

Estamos ante una iniciativa popular que toca un tema de nuestro tiempo, de los temas dramáticos para la humanidad. Este no es un tema cualquiera —no es un tema cualquiera—, como la energía nuclear, por ejemplo, en el siglo xx, los transgénicos y algún otro lo serán en el siglo xxi, porque su puesta en práctica no va a modificar un valle o un pueblo. Si realmente los que tienen teorías catastrofistas sobre ellos tienen razón, modificarían globalmente a toda la humanidad. Y en este sentido sí que es dramático el discurso y sí que hay que atender, por tanto, a las iniciativas de este tipo porque nos pueden alertar de peligros que, en un momento determinado de intereses económicos o politiqueros partidistas, no les damos acogida.

Por tanto, yo en este sentido no tengo más que agradecer que se hagan estas iniciativas populares. Yo le hubiera puesto otro título, pero no la he hecho yo, la han hecho ustedes: moratorio del cultivo de los organismos modificados genéticamente hasta concluir científicamente en su inocuidad, o no, etcétera.

En todo caso, y en un principio, quiero ser crítico a la propia iniciativa, quiero ser también laudatorio en su parte, que me parece que es correcta, y lo quiero explicar, quiero dar argumentos. No me gusta este dogma prohibicionista que parte de la propia iniciativa, me recuerda formas dogmáticas de ver el conocimiento. Y puede que tengan razón, pero no está demostrado todavía científicamente que efectivamente sea así. De lo único que estamos seguros es que no estamos seguros

de nada, de que hay muchos estudios científicos que les podrían dar la razón, también hay otros que no.

Y decía por aquí, con mucho criterio, la señora diputada Caterina Mieras, decía con criterio que «bueno, la comunidad científica ampliamente avala que los transgénicos no son peligrosos». Claro, el problema es que el ponente, el señor Alexis Anglada, dice lo contrario, y después de su intervención de decir lo contrario acababa diciendo: «Y el que diga lo contrario falta a la verdad.» A ver si nos ponemos de acuerdo.

Lo único que se plasma en ese sentido —no estoy defendiendo una postura ni la otra— es que efectivamente hay un problema, un problema de cierto dogmatismo en lo que estamos defendiendo.

Señor Grau, señor Grau..., *ha sortit...*, es que quería decirle que no es lo mismo un injerto que modificar genéticamente un organismo, como no es lo mismo trasplantar un hígado a una persona que modificar genéticamente la humanidad para que no tengan sus descendientes hepatitis. Son cosas con las cuales debería tenerse cuidado. En todo caso, efectivamente, hay criterios para las dos cuestiones. Alemania desató esta polémica, fundamentalmente en la prensa, al unirse a otros países del entorno europeo, como fueron Austria, Grecia, Francia, Hungría y Luxemburgo, prohibiendo, en este caso, el maíz Mon 810 en su territorio.

Curiosamente la siembra en la UE, España es la mayoritaria, acapara prácticamente el 75 por ciento, con ochenta mil hectáreas de terreno. Desde que la UE, la Unión Europea, autorizó el cultivo, importación y consumo del Mon 810 de 1998, mediante la Directiva 2001/18 de la Comunidad Europea, los países han podido acogerse a la cláusula de salvaguardia, un procedimiento que la ley reserva por el que un país puede alegar nuevos conocimientos científicos sobre riesgos medioambientales o sanitarios para restringir o prohibir provisionalmente en su territorio el uso o la venta de dichos OMG.

No olvidemos que es la Unión Europea quien detenta la normativa sobre cultivos modificados genéticamente para establecer controles científicos sobre los alimentos y piensos derivados de transgénicos. Además el marco europeo cuenta con medidas técnicas y administrativas para una coexistencia sostenible, como puede ser el control de la polinización cruzada en parcelas colindantes.

El polémico maíz Mon 810 —me voy a basar en este ejemplo— está modificado genéticamente mediante la introducción de una proteína que repele el taladro —un insecto de la plaga que más afecta al maíz y que se encuentra sobre todo en España y más concretamente en la zona del Delta del Ebro, donde hay más hectáreas de cultivo, un tercio de todo lo que se produce en la UE. Este OMG está patentado por la multinacional Monsanto.

Frente al alarmismo prohibicionista de Alemania, Pere Puigdemont, investigador del Grupo de Ética de las Ciencias y las Nuevas Tecnologías de la UE, el Centro Superior de Investigaciones Científicas y la Universidad de Lérida han realizado investigaciones para vigilar el impacto del cultivo del Mon 810 sobre otros insectos, y

concluye Pere Puigdemont: «No se han podido demostrar efectos adversos, más bien al contrario, ya que no es necesario usar tantos insecticidas y eso favorece a la biodiversidad.» En este caso lo afirma un investigador.

No son, sin embargo —y volvemos otra vez la pelota al otro lado de la red—, de la misma opinión los colectivos de agricultura ecológica, Víctor González, presidente de la Sociedad Española de la Agricultura Ecológica, que aplaude la decisión de Alemania, de la que espera que haga el Gobierno entender que no es una cuestión de progresismo, es una cuestión de dudas y que hay que aplicar el principio de precaución.

La principal queja de los productores ecológicos viene por la cuestión de la llamada coexistencia entre los cultivos de OMG, organismos modificados genéticamente, y ecológicos. El problema está en la posible dispersión del polen del maíz transgénico a cultivos ecológicos polinizando estos últimos y, por lo tanto, imposibilitando su catalogación como tales.

La convulsión sobre los transgénicos viene en parte de la contradicción existente entre las restricciones al cultivo y el silencio sobre la importación y el consumo, lo que es otra gran preocupación para los agricultores —en este caso volvemos otra vez al otro lado. El presidente de Asaja ha criticado esta contradicción: «Quieren ponernos trabas al cultivo cuando Europa importa al año 50 millones de toneladas de soja transgénica, que si la tuviéramos no habría ganado.»

En este sentido, Josep Puxeu también alerta de que parece que, a pesar de que vinos, quesos, levaduras, diabéticos, etcétera, se benefician de este tipo de tecnología, de biotecnología, sin embargo parece que se quiere..., vamos, satanizar a la biotecnología.

Como vemos, por lo tanto, si algo es seguro es que no tenemos seguridad y estamos en la más absoluta duda. Pero, claro, estamos jugando con un tema extraordinariamente importante. Una crítica y una conclusión. Se me ha ido literalmente el tiempo, yo creía que tenía quince minutos, no sé si es así...

El president

No, senyor diputat, només deu.

El Sr. Robles Almeida

Claro, yo tenía una intervención... Perfecto..., me he confundido —me he confundido.

Todas las conclusiones y razonamientos se me habrán quedado en el tintero, pero quiero decir unas cuantas cosas. Miren, me ha sonado del discurso del señor Pané al conservadurismo de la iglesia de hace tiempo.

En 1797 Jenner practicó la primera vacuna con gran éxito contra la viruela; la religión católica no la admitió: «No tenemos derecho a modificar el equilibrio del cuerpo humano aunque fuera para hacerlo más resistente a las enfermedades y evitar la muerte.» El papa León XII, treinta y tres años después, dijo: «Cualquiera que recurra a la vacuna deja de ser hijo de Dios. La viruela es un juicio condenatorio, un castigo de Dios; la vacuna es un desafío lanzado contra el cielo.»

En este sentido, cuando se implantó la Revolución Industrial en Inglaterra, se creía que las locomotoras iban a cortarles la leche a las vacas cuando pasaban por las praderas, ¿no? Todo eso, evidentemente, hace que pensemos que estamos ante un elemento absolutamente catastrofista que a lo mejor resulta que no van por ahí las cosas.

En cualquier caso —en cualquier caso—, como está que el tema que nos ocupa puede implicar a la humanidad entera y podríamos estar convirtiendo a toda la Tierra en una cobaya, por precaución —por precaución—, intelectual y científica, yo creo que deberíamos dejar que este tema, que esta iniciativa venga al Parlamento, y al menos que haya la posibilidad de que haya ponentes que expliquen a los parlamentarios, a los políticos, por qué es necesario hacer una moratoria o hacer lo que sea; pero por lo menos dejarlo hablar, parlamentariamente eso es para lo que sirve el Parlamento, para darle cobertura a los ciudadanos que de forma directa y no solo de forma inducida, como es en el caso de las elecciones generales o las elecciones autonómicas, que es una iniciativa basada en el pueblo, pueda llegar al Parlamento y se pueda discutir.

En ese sentido creo que es importante que le demos apoyo a la iniciativa, y eso es lo que hará este diputado, dejando que esta iniciativa pase los controles pertinentes de este Parlamento.

No quiero dejar de decir una última cuestión, a pesar de lo atropellado que he tenido que hacer esta intervención. Me ha llegado al alma la intervención del señor Anglada cuando dice: «No saben ustedes cuántas cosas tenemos que aguantar...»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

«...y cuántas cosas no dicen, ¿no?» Bueno, estas son..., la defensa de las convicciones morales tiene sus cargas y esto tendrá que aguantarlo absolutamente.

Y, por otra parte, el señor Pané...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...—acabo, señor presidente—, el señor Pané también me ha dejado literalmente alucinando cuando dicen: «Nuestros... llavors modificades per les lleis de Mendel per les nostres empreses.» ¿Qué pasa, que las de Pasteur...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...los avances de Pasteur, no los deberíamos contemplar? Es realmente asombroso que una cuestión...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Robles Almeida

Acabo, señor presidente. Es asombroso que la soberanía nacional de Cataluña tenga que venir a un tema que es global como la ecología.

Gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 88 del Reglament, dos grups parlamentaris han sol·licitat que la votació de les esmenes a la totalitat presentades a la Proposició de Llei per a la prohibició del cultiu de productes agrícoles modificats genèticament es faci pel procediment de votació secreta.

Si ningú s'hi oposa, podem fer aquesta aprovació per assentiment. *(Pausa.)* Doncs, si és així, queda aprovada la votació secreta. I, per tant, demano als serveis de la cambra que adoptin les mesures necessàries per fer la votació secreta d'aquestes esmenes a la totalitat.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació conjunta de l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 95 vots a favor, 35 vots en contra i una abstenció.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de Llei ha estat aprovada, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Projecte de Llei

de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball
(debat de totalitat) (tram. 200-00062/08)

El següent punt de l'ordre del dia és el debat sobre el Projecte de Llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball. D'acord amb l'article 105.2...

(Crits de «Visca la terra, mori el mal govern!» en el sector del públic.) Els demano que... *(persisteixen els crits)*, els demano que abandonin l'hemicicle. *(Remor de veus. Pausa.)*

Doncs, d'acord amb l'article 105.2 presenta la iniciativa l'honorable senyora Mar Serna, consellera de Treball, sobre el Projecte de Llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, president... *(Remor de veus.)*

El vicepresident primer

Un moment, si us plau, senyora consellera. Prego, si han de sortir de l'hemicicle, que ho facin en silenci i amb celeritat per poder prosseguir l'ordre del dia, si us plau.

(Pausa.)

Té la paraula, senyora consellera.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, en primer lloc vull saludar i agrair la presència de diferents representants d'organitzacions sindicals i empresarials que avui ens acompanyen, així com membres del Departament de Treball i representants de la inspecció de treball, de la seva direcció i també de les seves organitzacions, en un dia com avui, un dia en què el Govern ve a presentar una llei que dona compliment a l'Estatut d'autonomia de Catalunya vigent i que reforça l'exercici del nostre autogovern; llei que implica, d'una banda, la promoció i garantia efectiva de l'exercici de drets i llibertats fonamentals de les persones treballadores, i, de l'altra, la protecció de l'economia productiva, l'activitat emprendedora i la petita i mitjana empresa.

Com a consellera de Treball, és un plaer ser avui davant d'aquesta cambra per presentar-los aquest Projecte de Llei de creació de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, que és l'instrument necessari per fer possible el traspàs de la inspecció de treball i l'exercici de les competències que comporta.

Amb aquest projecte de Llei avui aconseguim una reivindicació històrica per Catalunya: que la Generalitat de Catalunya passi a exercir de manera plena les seves competències en matèria d'inspecció de treball. Des de l'aprovació de l'Estatut d'autonomia del 1979 a Catalunya van començar a parlar del traspàs de la inspecció de treball, però finalment l'any 80, amb els traspassos acordats amb la Generalitat provisional pel conseller Codina, només es va transferir la competència sancionadora, però no l'activitat inspectora ni els cossos que realitzen l'activitat.

D'aleshores ençà, moltes han estat les ocasions en què Catalunya ha estat parlant i reclamant el traspàs de la funció de la inspecció de treball, sense dur-se mai a terme. Aquesta cambra ha reclamat la competència en reiterades ocasions, i així ho indiquen, entre d'altres, les resolucions adoptades l'any 2002 i 2003: la primera, sobre sinistralitat laboral –17 d'octubre del 2002–, adoptada en un entorn d'increment important de la sinistralitat i dels accidents de treball en el nostre país; la segona, reclamant el traspàs de les competències en matèria d'inspecció de treball, en la sessió del 2 d'abril del 2003.

Amb aquests antecedents l'any 2006 la inspecció de treball celebrava el seu primer centenari; ho repeteixo: cent anys d'existència. I és justament aquell any, amb l'aprovació de l'Estatut del 2006, que s'incorpora de forma expressa el traspàs de la inspecció de treball i les seves funcions al Govern de Catalunya.

Som la primera comunitat autònoma que exercirà aquesta funció, tot i que, després, altres comunitats autònomes en els seus estatuts d'autonomia han reproduït de forma literal el que diu el de Catalunya i probablement seguiran el nostre camí, malgrat la contradicció que suposa que alguns partits presents en aquesta cambra han qüestionat la constitucionalitat d'aquest article de l'Estatut de Catalunya i en canvi han recolzat el mateix text en altres comunitats autònomes.

La inspecció de treball té, com saben, una funció social i econòmica de primer ordre per al desenvolupament de les relacions laborals per diferents raons: millorar la protecció dels drets laborals i sindicals de les persones treballadores; vetllar pel compliment de les normes de l'ordre social, laboral, d'ocupació, per evitar competència deslleial a les empreses; contribuir a millorar l'espai català de relacions laborals, a la millora de la qualitat de la nostra ocupació i a la millora de la competitivitat de les nostres empreses, i prioritzar accions de lluita contra la precarietat laboral, la sinistralitat laboral, les desigualtats i la discriminació.

Els professionals del sistema de la inspecció de treball, inspectors, subinspectors i personal de suport, han demostrat la seva vàlua i professionalitat, preparació i competències, i des de Catalunya volem garantir aquestes qualitats i a la vegada reforçar els mitjans i instruments de què disposaven fins ara per fer possible que la seva funció tingui una millora de la seva eficàcia i de la seva eficiència.

Per tant, disposar d'aquesta competència és sens dubte un element de millora d'aquest Govern i les seves polítiques; ens dota d'un major autogovern per Catalunya.

I val a dir que en la situació actual encara adquireix més rellevància disposar de la competència de la inspecció de treball. De fet, com ja saben, senyors i senyores diputats, aquest Govern està augmentant les seves competències en l'àmbit laboral. I desplegant l'Estatut. El proper 1 d'octubre es farà efectiu un altre traspàs: el de permisos inicials de treball. Això comportarà, com coneixen, no només la concessió, sinó que també, per primera vegada, la competència sancionadora en aquest àmbit dependrà del Govern de Catalunya. En altres paraules, amb el traspàs de la inspecció, Catalunya tindrà totes les competències inspectores, llevat de seguretat social, que continuarà depenent de l'Estat. Noves competències, doncs, per a nous temps, i, en el cas de la inspecció de treball, la llei que presentem com a l'instrument que ho ha de fer possible pel que fa a la seva organització i composició. Com ja n'he fet esment, amb l'aprovació d'aquesta llei es crea l'instrument que ha de fer possible el traspàs, que confiem que es tancarà en totes les seves vessants en la propera comissió bilateral.

Així, doncs, aquest projecte desplega l'article 170 de l'Estatut i el 138, que correspon a la Generalitat la competència i la dependència orgànica i funcional dels cossos, i, per altra banda, assenyalava que s'han d'establir les fórmules de cooperació amb el Govern de l'Estat per a garantir l'exercici eficaç de la funció inspectora.

Aquesta dependència orgànica no significa només un traspàs de personal d'una altra administració, sinó que

és la mostra d'una voluntat política decidida per organitzar i dirigir la inspecció de treball en l'àmbit de les competències de la Generalitat. I així ho farem amb els mecanismes de col·laboració i coordinació institucionals necessaris amb l'Estat per a garantir l'eficàcia d'aquest servei, amb la ferma convicció que hem de passar a un model d'inspecció totalment diferent i que ha de garantir la inspecció de treball que volem, la inspecció de treball del segle XXI.

La llei s'emmarca, com he dit, en l'Estatut d'autonomia i també en la seva capacitat d'autoorganització i de funció pública –150 i 136 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya; en el compliment dels acords entre els agents socials i econòmics, en l'acord estratègic dins del marc del diàleg social, vam posar les bases de com volíem el traspàs de la inspecció, on es dissenya i consensua que ha de ser una concessió única del sistema, unitat d'actuació i ingrés únic. També, en tercer lloc, donant compliment a la voluntat d'aquest Parlament, a la resolució de 2007, desembre del 2007, en què es fa referència a la millora de l'eficàcia i les competències dels tècnics habilitats en matèria de prevenció de riscos laborals. I també donant compliment a la normativa internacional ratificada pel nostre país, convenis 81 i 129 de l'Organització Internacional de Treball, que garanteix el principi d'autonomia tècnica, objectivitat i imparcialitat de la inspecció de treball. I tot això, com no podia ser de cap altra manera, complint el marc constitucional i també el marc legislatiu laboral d'àmbit estatal.

Senyors i senyores diputades, per això el Govern de Catalunya fa una aposta ferma i clara per l'establiment d'un model organitzatiu en forma d'agència, la coordinació i cooperació institucional amb les altres administracions, i la creació d'un cos propi de subinspecció de seguretat i salut en el treball, amb competències inspectores i que suposa avanços importants respecte als tècnics habilitats. Els eixos són necessaris i complementaris per realitzar la tasca en millors condicions i amb millor eficàcia i eficiència per part de la inspecció de treball.

Amb aquesta agència establim un model organitzatiu propi de la inspecció de Catalunya, pioner a l'Estat espanyol i on s'integren i racionalitzen les diferents competències, els serveis d'inspecció de treball amb els diferents cossos i el personal de suport i els serveis tècnics de seguretat i salut que avui depenen del Departament de Treball.

Per què hem triat un model d'una agència? Doncs, bé, ens permet garantir una millor execució en la funció inspectora i també la qualitat en la seva gestió, la flexibilitat en la seva organització, la innovació en millora continua, i adaptant-se als canvis, als canvis continus del món del treball, i orientant la seva actuació a resultats. Aquesta és una forma.

De la mateixa manera ens permet que la inspecció continuï mantenint la seva objectivitat i autonomia tècnica, mentre que la funció sancionadora continuarà estant en el Departament de Treball. Això és una decisió política clara de fer anar a un pas més enllà del que en aquests moments està la inspecció de treball en l'àmbit estatal, depenent de l'autoritat política. Per això, més enllà,

anem a un contracte de gestió que serà l'instrument per articular les relacions entre el Departament de Treball i l'agència.

I per últim ens facilitarà la cooperació bilateral amb l'Administració de l'Estat, mantenint els principis d'integració, d'unitat del sistema d'inspecció de treball, i que es crearà d'una forma consorciada que faci prevaldre aquests principis.

L'ACIT, l'agència, es caracteritzarà per realitzar les funcions bàsiques de la inspecció de treball i en l'àmbit de la col·laboració i cooperació té vocació de ser una agència de Govern, incorporant membres del Govern als òrgans de govern, amb paritat entre homes i dones; també un òrgan de coordinació bilateral amb l'Estat i també amb altres comunitats autònomes. Aquesta organització estem convençuts i convençudes que és el millor model organitzatiu i el millor instrument per a la cooperació i la coordinació en els diferents àmbits.

Finalment vull destacar la creació d'un cos de la Subinspecció de Seguretat i Salut Laboral a què es refereix la disposició addicional cinquena. L'any 2003, de manera unilateral, el Govern de l'Estat va decidir que els tècnics de les comunitats autònomes podien tenir competències habilitades en matèria de seguretat i salut laboral. Catalunya vàrem ser la primera comunitat autònoma a habilitar tècnics i som la primera comunitat en tècnics habilitats en nombre. Això expressa la voluntat de la lluita contra la sinistralitat laboral. Doncs, bé, ara cal donar un pas més enllà en el traspàs de la inspecció de treball i aplicar l'article 136, del nostre Estatut d'autonomia de Catalunya amb la creació d'aquest cos propi en matèria de seguretat i salut laboral, i també complir, com deia abans, la moció del Parlament que recollia la necessitat d'ampliar les funcions i competències dels tècnics habilitats.

Si els recursos són limitats en el moment actual acusen necessitats i, per tant, Catalunya es dota de major capacitat amb els seus tècnics habilitats. Mitjançant això reforçarem i millorarem la capacitat de control de la Generalitat de Catalunya, reforçarem les polítiques de prevenció de riscos laborals i de lluita contra la sinistralitat laboral i incrementarem recursos i millorarem l'eficàcia dels serveis de Inspecció de Treball, de propera dependència orgànica. Aquesta és una forma d'avançar, una forma d'avançar amb contracte programa, contracte programa que tindrà l'agència, on es determinaran l'autonomia i objectivitat necessàries per al cos de la Inspecció i de la Subinspecció de Treball, els eixos bàsics d'actuació: objectius, resultats, recursos i coordinació amb les diferents instàncies.

Vaig acabant ja, senyors i senyores diputades, afirmant que amb aquesta llei aconseguim augmentar l'autogovern de Catalunya i que continuem sent pioners en la solució de noves competències, obrint camí, camins sovint poc fàcils. Davant tenen un temps que permetrà que Catalunya pugui tenir empreses més modernes i competitives, un mercat de treball i una ocupació de qualitat en seguretat i salut, eradicar discriminacions i desigualtats a la feina entre homes i dones i col·lectius amb dificultats d'inserció i, en definitiva, unes relacions laborals del segle XXI.

Estem segurs que el procés que nosaltres comencem no acabarà pas amb nosaltres, sinó que obrirà el traspàs d'aquesta mateixa competència a d'altres comunitats autònomes o l'organització que proposem serà probablement molt semblant. Sens dubte, els canvis generen controvèrsies, però aquest Govern estem convençuts que amb aquest nou camí que iniciem en sortirem tots i totes guanyant: Catalunya, els seus treballadors i treballadores, les seves empreses i per què no dir-ho també, els professionals que formaran part d'aquesta agència. Amb processos com el que aquesta llei representa, Catalunya guanya més eficàcia, millors relacions laborals i del seu mercat de treball, més garantia de drets i qualitat democràtica i, en definitiva, també, més autogovern.

Vull agrair la feina feta per molts professionals del Departament de Treball i d'altres departaments del Govern, el programa la inspecció de treball, que han estat treballant perquè aquesta llei es pugui fer amb el màxim de rigor, eficiència, coordinació i cooperació amb d'altres administracions, i estic convençuda, senyors i senyores diputats, que el tràmit que inicia aquesta llei avui serà ràpid, eficaç i millorarà en allò que sigui possible i necessari el Projecte de llei de creació de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball.

Gràcies, president; senyors i senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Mixt, l'illustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consejera*, ilustres invitados, miembros del departamento, asociaciones empresariales, asociaciones de inspectores, asociaciones sindicales, asistimos hoy a un debate de amplio calado que tendrá graves consecuencias en el funcionamiento de la actividad inspectora en toda España. Es esta una ley que, por tanto, trasciende el ámbito catalán, es un torpedo directo al sistema de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social española.

La crítica que frecuentemente se hace al Estatuto de autonomía de condicionar la actual regulación de las normas generales encuentra en el proyecto de ley que hoy se debate una evidente justificación. Con este proyecto de ley se inaugura el proceso de desmantelamiento del modelo generalista de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social. Probablemente, los que recurrentemente se empeñan en hacer —en la terminología al uso— de la cámara leyes de país estarán satisfechos. Hoy se pone una nueva piedra para la construcción del espacio catalán de relaciones laborales, los que defienden los intereses de los trabajadores, los que se preocupan por su seguridad, los que defienden la conveniencia de tener un modelo acorde con la normativa de Organización Internacional del Trabajo, en definitiva, los que están interesados en hacer valer los principios tuitivos del derecho del trabajo de la Seguridad Social no tienen nada porque felicitar-se.

Lamento que le haya tocado a usted, *consellera*, hacer este papel, usted es una política con vocación de técnica y conoce el paño con el que trabaja, le han dado una orden, y –aplicada como es– se ha puesto a ejecutarla. Se le ha ido la mano, ha tenido exceso de celo, y dentro de pocos minutos, cuando escuche a otros miembros de la cámara, tendrá ocasión de comprobarlo. Con este instrumento no se pretende mejorar la Inspección de Trabajo y la Seguridad Social; como ayer quedó claro que con la Ley de educación catalana no se pretende mejorar la educación, lo que se pretende simplemente es fortalecer el ámbito nacional.

Digo que se la he ido la mano, porque en el desarrollo del Estatuto de autonomía recuerdo que el artículo 170.2 dice lo que dice y ya es mucho: «Corresponde a la Generalitat la competencia ejecutiva sobre la función pública inspectora en todo lo que regula este artículo. A este efecto, los funcionarios de los cuerpos que cumplan esta función dependen orgánicamente y funcionalmente de la Generalitat.» Este artículo no hace necesaria la creación de la agencia en los términos que se plantea. Es más, el informe de la Dirección General de Modernización de la Administración declara que no se opone a la creación de la Agencia Catalana de la Inspección de Trabajo, pero añade: «Si se confirma la voluntad del departamento de crear un consorcio con la Administración General del Estado, con funciones en el ámbito de la Inspección de Trabajo, la creación de la mencionada agencia podría ser discutida por innecesaria, ya que un consorcio como el mencionado podría ejecutar funciones propias de la agencia y podría relacionarse directamente con la Administración de la Generalitat mediante la estructura orgánica del Departamento de Trabajo, aunque esta estructura, Secretaría General, direcciones generales, no tenga personalidad jurídica propia».

Esta voluntad de crear el consorcio existe, es más, está plasmada en el documento de base sobre el traspaso de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social a la Generalitat suscrito el pasado 10 de enero del 2008, en el seno de la Comisión bilateral Generalitat-Estado, en la que se dice que se creará un consorcio u otro mecanismo análogo de cooperación entre ambas administraciones para garantizar el ejercicio eficaz de la función de la Inspección, así como la colaboración y coordinación institucional del sistema de Trabajo y Seguridad Social. Es decir, en ese documento se apuesta por la creación de un consorcio bilateral Estado-Generalitat, o mecanismo análogo, consorcio que va a exigir a su vez la modificación de la Ley orgánica de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social, como después tendremos ocasión de ver.

Pues bien, para asumir la función orgánica de la Inspección, el Gobierno catalán tira la casa por la ventana y, haciendo gala del gigantismo que la caracteriza, decide crear una agencia en donde bastaría una dirección general; una agencia con órganos de gobierno: presidencia y Consejo de Gobierno; con un órgano ejecutivo: la dirección; órganos de control: la Comisión de seguimiento del Consejo de Gobierno; el órgano de auditoría que establezca y la Intervención General de la Generalitat, y un órgano de participación institucional: la Comisión

de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social del Consejo de Relaciones Laborales.

«Ancha es Castilla», y no estoy invocando a su origen palentino, quería decir que «el bolsillo de» da para mucho: más cargos y carguitos, más compra de voluntades, más estructura, todo lo podemos soportar porque la nueva financiación probablemente lo solucionará todo. Dará para mucho, desde luego, si decidimos ir creando órganos, organitos y no se qué más cosas, ¡pero si bastaba con una dirección general!, se lo ha dicho la conselleria de Governació–, pero no contentos con ello, es necesario crear el cos propi de la Inspecció, el nostre. Manos a la obra y zas, ya está, el cuerpo de la Subinspección de Seguridad y Salud en el Trabajo se aprobará, y se hace a pesar de que la Dirección General de la Función Pública advierte de una posible duplicidad de estructuras con funciones similares y que gran parte de los informes que obran en los antecedentes son contrarios a la creación de este cuerpo. Pero es que además para crear este cuerpo sería necesaria la modificación de la Ley 42/97, para que adopte la forma de un cuerpo nacional ya que la regulación estatutaria de los cuerpos corresponde al Estado. Lo dicen los inspectores de Trabajo y Seguridad Social en su informe, y no es por un criterio corporativo, sino sencillamente porque el sistema único e integrado generalista puede ser substituido por diversos sistemas de subinspección de carácter autonómico, lo advierten en el informe que ha sido ignorado supinamente por la *conselleria*. Si abrimos esta vía, es posible que a continuación sigan el cuerpo autonómico de subinspectores laborales, el de empleo, el de extranjería.

La Inspección de Trabajo y Seguridad Social, tal y como se conoce hasta ahora, dinamitada. Se ignora la existencia de un sistema de ingreso único a nivel de toda España, ya se tiene un cuerpo de proximidad y además se parcelan las competencias de la Inspección. ¿Para qué un cuerpo de inspectores de Trabajo y Seguridad Social si ya se cuenta con uno de subinspectores que sale más barato y además es más controlable? No hay sistema de acceso, las promociones de los concursos, el sistema retributivo, el personal interino, todo al *nostre*. Suerte que la consejera era partidaria del modelo generalista, si no lo llega a ser no sé qué hubiera pasado.

A la vista del proyecto de ley da la impresión de que el título de la disposición adicional tercera del proyecto de ley es un error. Este título, el de la disposición adicional, dice: «El sistema de Inspección de Trabajo y Seguridad Social en Catalunya», cuando todo el proyecto apuesta por el sistema de Inspección de Trabajo y Seguridad Social de Catalunya, intencionadamente el proyecto ignora la existencia de la legislación del Estado. No estaría de más que ni siquiera en la exposición de motivos se mencionara la Ley 42/97, que es, precisamente, la que garantiza el sistema de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social. Sí, sí, ese que define precisamente lo que es el sistema: el conjunto de principios legales, normas, órganos, funcionarios y medios materiales que contribuyen al adecuado cumplimiento de las normas laborales de seguridad social, colocación, empleo y protección de paro; cooperativas, emigración

y trabajo de extranjeros y de cuantas otras materias le sean atribuidas.

¿Para qué nombrar a la ley madre si lo que se pretende es reventar el sistema integrado vigente que hasta ahora ha funcionado –acaba de decirlo usted ahora aquí–, eficazmente? Vuelven a tener razón los inspectores de Trabajo, esta rotura no es consecuencia necesaria del desarrollo del Estatuto de autonomía. Es falso, no se necesita una Agencia Catalana de Inspección de Trabajo para desarrollar el Estatuto de autonomía. Se lo han dicho, y se lo han dicho los propios órganos del Gobierno autonómico. No, eso no es verdad, lo que está en juego, lo que se está planteando es una negociación entre el Gobierno de la nación y el Gobierno de la Generalitat para establecer un nuevo modelo de la Inspección de Trabajo. Lo que se pretende con este proyecto de ley es crear un sistema de inspección propio, que nada más que formalmente –formalmente– respeta la existencia de cuerpos nacionales y aparentemente declara respetar la unidad de acto de los inspectores individualmente considerados.

No hay ninguna duda de que el precepto estatutario, el artículo 170.2, ha dado de sí, como si fuera de goma, la dependencia orgánica y funcional de los funcionarios que cumplen la función pública inspectora que regula el artículo 170.1 permite acuñar principios rectores propios de la inspección catalana. El artículo 3 es una auténtica perla. ¿De verdad son necesarios fijar principios rectores propios de la inspección catalana y no bastan los que se consagran en los convenios 81, 129 y 159 de la Organización Internacional del Trabajo o en la Ley 42/97? El principio rector, por citar uno, es el del servicio a los ciudadanos, empresas y trabajadores. Pero si la inspección está para proteger los derechos laborales y sindicales, observar el grado de cumplimiento de las normas y proponer sanciones. Como se tengan que satisfacer las expectativas de las personas trabajadoras, empresas y trabajadores puedo asegurarles que van a defraudar muchas expectativas si deciden cumplir con sus obligaciones de una forma rigurosa.

El cuadro de competencias es tan expansivo, tan integral, que puede dejar desnuda, por ejemplo, las competencias propias de la Administración General del Estado en materia de Seguridad Social. A pesar de lo que aquí se dice. Hay un precepto en el que ya se prevé la competencia, el traspaso de la competencia de la Seguridad Social.

Es éste un proyecto de ley que pretende inmovilizar a la Administración General del Estado y a las otras comunidades autónomas. Utiliza técnicas de inmovilización propias de un combatiente de yudo. Se inicia, unilateralmente, un proceso de presión que trata de condicionar todo el cuadro orgánico de la inspección de trabajo en España. Ya sabemos lo que nos viene encima a partir de ahora, es más, lo sabemos porque lo apunta el proyecto complementario de reforma de la ley ordenadora de la inspección de trabajo y seguridad social que algunos, pues, ya se conocen.

Es imprescindible reformar la ley de la inspección de trabajo para poner en marcha la agencia catalana. Y a partir de ahora contaremos con una conferencia sec-

torial de la inspección de trabajo y seguridad social integrada por la Administración General del Estado y las comunidades autónomas; por diecisiete órganos de cooperación bilateral –o diecinueve si se decide añadir a las ciudades autónomas–, que, en función de las voluntades políticas, pueden ser comisiones territoriales o consorcios bilaterales; las correspondientes agencias u organismos equivalentes en cada comunidad autónoma; una autoridad central de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social integrado por el director general de la inspección con participación de representantes de las comunidades autónomas.

¿Todo ese entramado era necesario? ¿Es necesario? En definitiva, más gasto, más burocracia, más dispendio en un momento de crisis económica. ¿A quien beneficia todo esto? Parece mentira que todo este entramado, que casi nadie quiere en toda España, se pueda llevar a cabo por la voluntad política de aquellos que tienen como única razón de ser crear las bases para la construcción del estado propio. Nunca se le podrá agradecer, ayer, de la claridad del diputado Freixanet en su exposición con motivo de la Ley de educación catalana. Fue clarísimo.

Aquí, en estos momentos, se está todavía en la fase de preparación del contenido del espacio catalán de relaciones laborales. Probablemente la ley prosperará, y finalmente habrá Agencia Catalana de la Inspección de Trabajo, y se podrán llenar la boca con todas las palabras grandilocuentes que se les ocurra ahora. Y en el futuro, incluirlas en las exposiciones de motivos, y en los principios rectores; pero los trabajadores de esta comunidad autónoma no estarán más protegidos ahora que antes, sino que, por el contrario, la actividad inspectora se complicará, porque, entre otras razones, ya se están poniendo las bases para crear los compartimentos en la inspección de trabajo y seguridad social, porque la unidad del acto individual de la inspección no puede sustituir a la unidad del sistema. Y ésta se destroza.

La unidad de acto y el levantamiento de las actas de inspección y liquidación que ahora se hacen de forma única, en acto único, con independencia de la adscripción funcional se van a ver necesariamente dificultados. Esa es su voluntad, la voluntad de su gobierno, y parece ser que también la voluntad del gobierno de España, tal como se deduce del proyecto de reforma de la ley de la inspección que también incluye la siguiente advertencia. Después de referirse a los principios de unidad de función y actuación de los inspectores y subinspectores, con independencia de la especialización funcional y de su dependencia orgánica, dice lo siguiente en el proyecto que espero que no se materialice: «En cualquier caso, cuando actúen en virtud de orden de servicio derivada de denuncia o de orden superior, no serán exigibles otras actuaciones al margen del servicio encomendado.» ¿Para qué levantar actas de inspección por falta de alta en la Seguridad Social cuando se está investigando sobre un accidente de trabajo si la propia ley ampara esa esencia? ¿El acto único? ¿La actuación inspectora generalista? ¿La inspección en el marco de la OIT? Dinamitada.

La enmienda a la totalidad que defiende en este acto es cierto que viene muy de atrás, casi fue anunciada con motivo de la interpelación que presenté en octubre del 2007, en la que mostraba mi preocupación por la posible ruptura del carácter nacional del cuerpo de inspectores y de subinspectores, y por la conveniencia de mantener una inspección generalista. Así lo plasmé posteriormente en la moción subsiguiente. Defendía como mecanismo idóneo la creación de un consorcio único en el que estuvieran integradas las comunidades autónomas y la Administración general del Estado. No ha seguido esa vía.

Realmente, hoy, lo que nos han servido es un plato que va a producir un verdadero empacho orgánico. Comprenderán que todo lo cocinado es de muy difícil digestión para los que avalamos y velamos por una inspección generalista, única y acorde con los intereses de los trabajadores.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, invitats que representen a les institucions i representen a inspecció de treball, consellera, nosaltres, des del nostre grup parlamentari també presentem una esmena a la totalitat de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball. Però volem començar, d'alguna manera, dient quina és la situació actual de funcionament d'aquesta. I ens adonem que, fins ara, la situació no era tan greu per poder crear o per poder buscar l'excusa de poder donar compliment, simplement i «llanamente», al que és l'Estatut d'autonomia.

Per tant, fins ara havíem de decidir investigacions prèvies: les feien els inspectors i subinspectors de treball que depenien de l'Administració general, però la competència de resolució la tenia el Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya. I això funcionava, que això anava bé. Se podia buscar millores, però no millores, senyora consellera, que vinguessin a distorsionar més o que vinguessin a crear, realment, una situació de més gravetat en el que és la coordinació i la complexitat que ja comporta aquest sistema.

Per tant, nosaltres volem basar els nostres principis realment en el que és el traspàs en si. Però dir-li abans que aquí no s'assumeix, o no s'hauria d'assumir cap competència sobre matèria laboral, cap. Hi ha sis reials decrets, que ja marquen molt bé quines són les competències d'inspecció de treball, i, per tant, nos trobem davant d'un projecte de llei que no ve a legislar, o no hauria de legislar, hauria, exclusivament, d'executar, i no ho fa, i després ho aniré detallant.

Per tant, en conseqüència, queda clar que la Generalitat assumeix un traspàs de treballadors públics, o hauria d'assumir un traspàs de treballadors públics que actualment

depenen de l'organisme del Ministeri de Treball. Això seria la primera idea que nosaltres podem tindre.

Però miri, a vostè, senyor consellera, quan ha parlat, se li ha vist clar el que volia. I vostè el que volia és el que diu el preàmbul de la llei. El preàmbul de la llei parla que el principal objectiu d'aquesta llei és, per tant, desenvolupar l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Això és el que diu. I no diu, i no parla, gens, en el seu preàmbul, del que és l'acord de bases del 10 de gener del 2008, de la Comissió Bilateral Estat-Generalitat, per fer efectiu el traspàs d'inspecció de treball.

Per tant, si agafem tant una part com l'altra part; la part de l'Estatut, al seu article 70.2, i agafem la part, realment, de l'Acord de bases del 10 de gener, tenim clar que del que parla és d'executar un traspàs i no anar a més, que és el que va el projecte de llei, amb grans buits que després comentaré, que són realment el de legislar i crear nous cossos d'inspecció a Catalunya.

Per tant, a nosaltres ens sembla que hi ha el principi i el preàmbul d'aquesta llei, que no especifica ni es basa realment en el que ha estat la base dels acords del 10 de gener del 2008. Per tant, estem davant d'una legislació dubtosa de tenir una vigència efectiva, perquè l'únic que persegueix és aquest afany que tenen vostès d'anar a corre-cuita, de desenvolupar un estatut d'autonomia, sigui com sigui i caigui com caigui, sense veure les conseqüències que això pot comportar.

Per tant, estem en aquesta situació. I la situació, senyora consellera, més alarmant, és que vostès creen un nou cos de subinspectors de seguretat i salut de treball. Per tant, vostès el que estan fent és trencar la competència i trencar el que és la unitat funcional del que han de ser els cossos d'inspectors dintre de les comunitats autònomes.

Vostès ho trenquen per complet. Per això li dic que no solament executen el que és pròpiament un traspàs. Vostès van a més, al seu fi, concretament, que és, escolti, desenvolupar l'Estatut, tindre alguna cosa pròpia, que siga nostre..., però, escolti!, a mi em sembla molt bé, i des del nostre grup no hi estem en contra; el que sí estem en contra és a les desigualtats que això està creant dintre d'una funcionalitat que, a vostè li agradi o no li agradi, es diu Espanya.

Per tant, diu –diu– la disposició, i a més ens preocupa això, molt i molt, perquè no parla de com farà aquest cos nou, de disseny per a Catalunya, d'inspectors i subinspectors, no ho diu. I la veritat que si vostès ho fan, per amagades, com pot ser amb una disposició addicional, senyora consellera, seria una falta d'ètica total i absoluta en aquesta cambra legislativa. Perquè buscarien la manera de buscar i de fer un cos propi de Catalunya d'inspectors, que ja no és que trencaria realment el que és la unitat i el que és la coordinació d'inspecció de treball, sinó que ho farien per la porta de fora, ho farien per la porta del darrere perquè en aquest Parlament no tinguéssim la possibilitat de poder fer-ho.

També ens adonem que, evidentment, el projecte de llei va més enllà del que és executiu, i més enllà del que hauria de ser el seu caràcter tècnic d'inspecció de treball. I vostè ho ha dit –ho ha dit–: «És que nosaltres

volem fer una política pròpia a Catalunya en matèria de relacions laborals.» I també ho diu, concretament, el mateix projecte de llei quan parla amb un marc català de relacions laborals. Trobem que això és excessiu amb el tema d'un traspass. I considerem que això és polititzar d'una manera greu el tema del que ha de ser la inspecció de treball.

I vostès s'obliden, per complet, del que és el caràcter tècnic i pur, senyora consellera –senyora consellera, després ja li passarà les notes a la portaveu perquè pugui, ella, contradir-me, però m'agradaria que m'escoltessin, eh?–, i s'aparta realment del que és la vigilància i el control de la normativa laboral. I va més enllà, a la politització, realment, en aquest sentit, amb els greus que això comporta, sense cap dubte.

Doncs bé, senyora consellera, ens trobem amb aquesta situació, però encara jo li voldria afegir una altra: què faran vostès, o com s'ho faran vostès, realment, amb tot el personal o amb aquell personal que vostès tenen com a habilitats per control i vigilància, amb caràcter previ, com ho faran? També els integraran dintre del nou cos de subinspectors de la Generalitat de Catalunya?, també ho faran?

També vostès aniran en contra, realment, del que és el propi dictamen del Consell Econòmic i Social, que en alguna cosa ja parla d'aquest tema, però, sobretot, i molt especialment, vostès anirien en contra del Decret 12/2006, del 31 de gener, que regula la creació de tècnics habilitats. I, per tant, vostès el que farien és que una funció pròpia que tenen aquests tècnics habilitats, que és de vigilància i control, ho passarien al fet que fos una funció d'agents de l'autoritat laboral. I, per tant, vostès van més enllà del que realment hauria de ser aquest traspass.

Però deixi que li digui unes altres coses: miri, vostès van marcar una ruta o un full de ruta per portar a terme el que és la creació d'aquesta agència, d'aquest potipoti que vostès presenten com a projecte, i vostès el dia 10 de gener marquen un full de ruta que..., jo no sé què ha passat, però és que no els ha donat temps de res. No els ha donat temps ni de materialitzar el que són els mecanismes de cooperació bilateral –no els ha donat temps. I després li diré jo per què no els ha donat temps, i perquè la situació, realment..., s'hi veuen aquests buits que vostès deixen per poder després fer la seva i al seu gust i a la seua manera.

Per tant, en primer lloc, nosaltres hem estat parlant que a aquesta llei li falta..., i no es comenta al projecte de llei, que hauria d'explicar més l'amplitud del marc de col·laboració i coordinació amb el Ministeri de Treball. Hi ha un buit total i absolut referent a això. I miri si hi ha un buit total i absolut en això, que no li ho diem nosaltres des del nostre grup parlamentari, li ho diu el mateix Dictamen 4.209 del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya quan diu que «el projecte de llei hauria d'explicar més el marc de col·laboració i coordinació institucional amb el Ministeri de Treball i Immigració i la resta de comunitats autònomes». No els ho diem nosaltres. Per tant, primera que vostè té..., és que realment aquest projecte de llei no parla ni dis-

senya, realment, que ho faran..., per darrere també? De quina manera?

Segona, vostès no parlen tampoc –perquè no els interessa, i possiblement els agradarà fer-ho després, perquè no es vegi– de la creació o els criteris de designació dels tres vocals que no representen el departament competent en la matèria. I vostès, quan parlen del titular de direcció, diu que ho faran després de la llei, però tampoc marquen criteris, realment, de com ho faran o de quina manera ho faran.

I una cosa que sí que és escandalosa, senyora consellera. Vostè sap la crisi que hi ha en aquest país? La sap, no?, perquè la viu, perquè al Departament de Treball hi ha una sensibilitat molt gran per aquest tema. Els més afectats són els treballadors. Vostè es pensa que vostè pot presentar un projecte de creació de l'agència catalana de treball i no presentar cap informe ni estudi de cost/benefici? Ni un –ni un! Diu que ho farà després la Comissió Bilateral Estat-Generalitat! Però vostè sap el que significa portar a terme tota aquesta agència catalana d'inspecció, el munt de diners que això suposa, a part de la descoordinació i la situació davant de les altres comunitats autònomes? Vostè s'ho ha pensat per un moment, tot això?

Després, jo li hauria de dir que, a part de tot això, hi ha uns criteris que, aquests criteris, no se mantenen. El criteri d'unitat d'acte. De veritat, vostè... A Catalunya comptarem amb dos inspeccions de treball diferents! Què farem? Quan vagi un inspector de l'Administració General de l'Estat i inspeccioni en matèria seva, de la seua incumbència, i constati que existeixen altres qüestions pròpies de competència autonòmica, què farà, senyora consellera? Me pot dir què farà? Perquè fins ara sí que sabíem el que feia. Ara no ho sabem. (*Veus de fons.*) Ho sap, no? Me n'alegro.

Unitat de gestió. En quant? Si aquí, en aquest Parlament, nos fem un fart tots de parlar i de demanar la finestra única, d'arribar a la unitat en el tema de l'Administració i s'estan fent oficines integrals de la seguretat social amb aquest esperit de creació única... Què passarà? Escolti'm, el que passarà, que ni per criteris d'eficàcia i eficiència, ni tampoc per raó econòmica de gestió, tal com està aquest projecte, se podrà tirar endavant. Quan un treballador vagi a presentar una denúncia, que en diferents competències..., pugui anar, que siga per qüestions de seguretat social o qüestions autonòmiques, què farà? On està la resposta única? Aquest senyor haurà d'anar a dos finestretes?, haurà d'anar a parlar amb diferents persones?

I després està el principi d'igualtat. Vostès han trencat per complet el que és el principi d'igualtat amb la resta de les comunitats autònomes d'Espanya. Sap per què ho han fet? Perquè ho han fet d'una manera bilateral i no han anat abans a arribar a un acord multilateral amb les altres comunitats autònomes que puguin beneficiar-se'n. Jo li'n fico un exemple: com ho solucionaran vostès, quan hi hagi empreses que estiguin a diferents comunitats autònomes i vostès marquin una política diferent una de les altres? Què passarà? –què passarà? Què passarà realment si vostès no han arribat a un acord amb totes les comunitats autònomes i una empresa estiga

establerta o tinga la seua seu a diferents comunitats autònomes? De què es tractarà? Escolti'm, vostè sap el que pot portar això? Que alguna empresa de Catalunya agafi i se'n vagi a una comunitat autònoma on pugui trobar més facilitats que aquí. Com ja s'ha estat fent i se fa encara a Catalunya.

I, per últim, pel temps que em queda, simplement li haig de dir dos coses. Miri, nosaltres diem «una manca de materialització amb el full». Jo penso que s'ha fet d'una manera ràpida, imprevista; que vostès, amb l'afany, senyora consellera..., i li tinc una gran valoració com a tècnica, que ho sàpiga; però vostè representa un govern, i aquest Govern té una pressa enorme de fer i de tirar l'Estatut com sigui, però sense veure les conseqüències que pot portar. I vostè veu aquí, realment, que aquesta manera ràpida, imprevista i ineficaç del que vostès han presentat aquí crearà uns greus problemes.

I nosaltres solament podem fer tres observacions. Una d'elles és que o vostès presenten això –que ja ho hem dit nosaltres– per la «premura» que tenen de desenvolupar l'Estatut, i la segona, la que ens preocupa en gran mesura: els buits que vostès deixen. I els buits que vostès deixen ens fan sospitar que el que volen és omplir-los després amb legislacions addicionals i amb qüestions, realment, que no hi poguéssim participar tots d'una manera activa. I això sap el que és, senyora consellera? Una falta d'ètica legislativa i de respecte al Parlament de Catalunya en aquest context.

No ens facin més trampes, facilitem el treball a la gent, facilitem que les administracions funcionin, no tinguéssim la barretina fins a mitja cara, que no nos deixa veure l'horitzó, i que, volguéssim o no volguéssim, Catalunya és molt important, és un gran país, però també és un gran país dintre d'Espanya, i si no ho fem coordinats amb les altres administracions, perdrem realment l'eficàcia i perdrem realment la qualitat del servei que s'ha de donar a les empreses i als treballadors.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellera, disposem ja del Projecte de llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball. Una agència que, com ens deia la consellera, la inspecció de treball, exerceix una funció social, una funció social a través de la qual la Generalitat de Catalunya pot vetllar pel compliment de les normes en l'ordre social i pel respecte als drets laborals i sindicals de les persones treballadores.

Així mateix, com diu la mateixa llei, la inspecció de treball és, en definitiva, un dels serveis a través dels quals la Generalitat pot millorar la protecció dels drets laborals i sindicals de les persones treballadores, el grau de compliment de les normes de l'ordre social en les matèries de la seva competència, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de les empreses, en benefici de

totes les persones treballadores de les empreses i les organitzacions sindicals i empresarials que els representen, atès que són els destinataris directes de les seves actuacions. Es pretén amb això, la Generalitat, millorar l'eficàcia i l'eficiència de la inspecció de treball.

Però anem a parlar seriosament del que és el traspàs, al cap i a la fi, d'aquesta competència, que, com bé s'ha dit aquí, l'article 170.2 de l'Estatut d'autonomia contempla. Una competència que celebrem, que el fet que avui tinguem aquí aquest projecte de llei vol dir *a priori* –i diem «a priori»– la voluntat d'aquest Govern per desenvolupar l'Estatut. I ens explicarem.

Ens explicarem perquè, de fet, hi han hagut molts anuncis, després de cada una de les reunions bilaterals que hi ha hagut se'ns ha anunciat, i casualment –no és que vulguem ser mal pensats, però els fets han anat així– s'ha anunciat cada vegada en precampanya electoral que el traspàs era en cada moment, doncs, immediat. De fet..., hi ha hagut molts anuncis: se'ns va dir que seria el 30 de juny de l'any passat, després se'ns va dir que seria el primer de juny d'aquest any, però de fet el traspàs no s'ha dut a terme. Molts anuncis, però, una de dues: o hi ha hagut poca pressió per part de vostè..., com ha passat també –i ho estem veient aquests dies, i no hi vull entrar– en tot el tema del finançament, perquè a vegades fa una certa angúnia, doncs, plantar-se i ser fermes davant d'aquest Govern *amic* que a l'hora de la veritat ens maltracta d'una forma important. I hi ha hagut, això és evident, per part del Govern central..., doncs, no li podem donar credibilitat, no? Perquè hi han hagut acords, acords concrets per part de la comissió bilateral, que a l'hora de la veritat no s'han dut a terme.

Per tant, dèiem que celebrem que hi hagi aquest projecte de llei sobre la taula, però esperem amb tota sinceritat que aquest projecte de llei no vingui a ser un joc, una estratègia de distracció, o, podríem dir, que no vingui a ser això simplement uns focs d'artifici: com que no arriba el traspàs –que al cap i a la fi és el que ens convé, que arribi el traspàs–, vostès ens distreuen, doncs, presentant aquí un projecte de llei de l'agència, de mode semblant com vostès han fet amb tot el tema del finançament. Van presentar primer el projecte de llei sobre l'agència; l'agència ja la tenim creada, però el finançament no hi és. Per tant, aquesta és una mica la nostra por, que això no sigui res més que distreure l'atenció sobre un tema que hauríem de tenir ja en aquests moments a casa nostra.

Ahir se'm comentava per part d'alguna diputada, i avui per part d'algun diputat, si nosaltres no presentàvem una esmena a la totalitat. Evidentment que no. Perquè, per més que aquesta llei no ens entusiasmi, pròpiament, com està en aquests moments –ja tindrem temps, doncs, de discutir-la i de presentar-hi esmenes i d'escoltar també el que en pensen els directament afectats–, lògicament és el desenvolupament de l'Estatut, i ve a assumir aquest desenvolupament de l'article 170.2 i, per tant, el traspàs de les competències en matèria d'inspecció.

Però els deia que aquesta llei no ens entusiasma. I no ens entusiasma perquè, bé, doncs, és una llei molt ambigua; tan ambigua que inclús –i aquí s'ha dit– ni s'agafa el que s'ha dit pròpiament en la comissió bilateral, és

a dir, no es contempla el consorci, i el mateix CTESC, com també se'ls ha dit, diu que l'avantprojecte hauria d'explicitar més el marc de col·laboració i coordinació institucional amb el Ministeri de Treball i Immigració i la resta de les comunitats autònomes, atès que l'eficàcia en totes les matèries depèn d'això.

Clar, per què vostès no arriben, doncs, a concretar com ha de ser aquesta coordinació, com ha de ser aquesta col·laboració? Perquè, és clar, no hi ha ni tan sols..., no és que no tinguem el traspàs: és que no hi ha l'acord del traspàs. I, per tant, desconeixent l'acord del traspàs, el projecte de llei ha de ser ambigu, en el qual, una vegada tinguem clar com serà aquest acord, doncs, ja ho anirem acomodant, aquesta coordinació i aquesta col·laboració. Per això vostès no estableixen quin tipus de coordinació i col·laboració. O no hi ha, per exemple, tampoc l'anàlisi del cost/benefici.

I, des del nostre punt de vista, no és una llei prou valenta perquè, si fins ara a la inspecció la dependència orgànica depenia d'una administració i la funcional d'una altra, ara no es fa d'aquesta manera, no s'aplica el mateix a la contra, sinó que el que es fa és inventar una agència en la qual veurem, tot plegat, com acaba coordinant-se.

I el que és important és que la inspecció ha de ser global, i perquè sigui global s'ha de garantir que tots els inspectors i subinspectors disposaran de les dades de la seguretat social. No vol dir que tots hagin de poder actuar sobre els àmbits de la seguretat social, però sí disposar de les dades de la seguretat social, perquè si no, lògicament, doncs, no es podrà actuar correctament.

I, per tant, a nosaltres ens fa una mica d'angúnia i una certa por, quan vostès creen un nou cos de subinspecció de seguretat i salut en el treball, que això no vingui a ser un cos succedani d'aquest traspàs que no acaba d'arribar de moment, i que tinguem aquí un cos succedani i que creï disfuncions i que no puguem actuar amb plenitud. I aquest és un tema que a nosaltres, doncs, lògicament, ens preocupa.

Dit això, però, nosaltres, veient el projecte de llei i tot el que li deia..., vol dir que no han començat una mica la casa per la teulada, consellera? No hauria d'haver-hi prèviament l'acord al traspàs? No ens està distraient, amb aquest projecte de llei? Perquè, és clar, el 10 de gener del 2008 la comissió bilateral, com els deia abans, anunciava, tancava acords en immigració, en inspecció de treball i en gestió del litoral. I el 12 de gener podíem llegir a la premsa: «La Generalitat gestionarà la inspecció de treball el 2008.» Això ho deien el 12 de gener, som al 2009 i la inspecció de treball no la gestiona la Generalitat. I concretament, la consellera de Treball, Mar Serna, aquí present, deia..., «va anunciar que l'esmentada comissió ha previst firmar l'acord definitiu per transferir la inspecció de treball a Catalunya el 30 de juny». Això no s'ha dut a terme. Per tant, pot ser, hi insisteixo, que amb aquestes maniobres vostès el que vulguin és distreure'ns.

O el 30 de juliol del mateix any, vist que no s'havia produït tot això, hi havia una nova comissió bilateral Estat-Generalitat que se'ns deia que havia aprovat el

traspàs de la inspecció de treball. De nou ens deien que se n'havia aprovat el traspàs, però de nou no el teníem. I en relació amb el traspàs de la inspecció de treball, el calendari pactat preveu que el 30 d'octubre se signaran els convenis de col·laboració, cooperació..., el 15 de març se'n determinaran els mitjans humans i econòmics, el 30 d'abril l'acord serà ratificat per la comissió de transferències i l'1 de juny entrarà en vigor el traspàs. L'1 de juny, que ja hem passat, per segona vegada. Tampoc s'ha materialitzat, consellera.

I, per tant, allò que..., i perdoni, però no me'n puc estar, de treure una vinyeta que sortia fa un any, una vinyeta que sortia feta per en Toni Batllori a *La Vanguardia*, la qual és genial. Es veia el conseller Saura, així, amb un signe de la victòria en el qual anunciava: «I l'únic acord que hem pogut assolir ja els l'anunciàvem fa un any, però el que no es consola és perquè no vol. I jo vull consolar-me.» Aquest únic acord era l'acord sobre la inspecció, i a dia d'avui aquestes vinyetes tristament segueixen sent vigents. És a dir, fa un any ens consolàvem perquè tornàvem a tenir segur el traspàs de la inspecció, no s'ha materialitzat, i, per tant, a dia d'avui podem tornar a treure pit dient que ja ho tenim i, inclús, per això ja creem l'agència. Però no la tenim; no hi ha ni tan sols l'acord, consellera; no el traspàs, sinó que no hi ha l'acord.

Per tant, credibilitat del Govern central, zero; pressió per part de vostès, deixi'm que la qüestionï, perquè aquí tenim els resultats; com a mínim, poca eficàcia per aconseguir-ho. I, per tant, creen un organisme, una agència catalana d'inspecció, que, això sí, no tindrem el traspàs però tindrem més personal, engreixarem més l'Administració i, per tant, en aquest sentit, francament, fem un mal negoci, fem un nefast negoci.

Nosaltres, hi insistim, no presentem l'esmena a la totalitat perquè volem desenvolupar l'Estatut, però, és clar, consellera, ni la llei ens acaba d'agradar..., i el que lamentem profundament no és que la llei no ens acabi d'agradar, sinó que hi hagi un incompliment darrere un altre sobre el que és el traspàs del cos d'inspecció, que és el que requereix aquest país i el que, a més a més, l'Estatut preveu.

I, per tant, mentre ens distreu, hi insisteixo, amb aquest projecte de llei, el traspàs no hi és, el traspàs de moment no és ràpid com se'ns deia que seria i, a més a més, doncs, bé, tenim aquí uns magnífics focs artificials...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...que potser, lamentablement, l'únic a què ens portarà és a major despeses.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, director general de Relacions Laborals i representants de sindicats, patronals, secretari general, també, del departament..., bé, de fet, avui estem iniciant el debat a la totalitat sobre el Projecte de Llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, que creiem que per a nosaltres significa justament un pas més, un altre salt endavant en el procés de desenvolupament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en aquest cas en els articles que esmentava la consellera, el 170.2 específicament –de fet, el 138.2 ja s'està exercint en la mesura que els permisos s'estan executant a partir de l'1 d'octubre–, i també, en aquest cas, en els seus apartats, doncs, 136 i 150, vinculats a la capacitat d'autoorganització i de la funció pública.

Per tant, ens n'alegrem i celebrem que siguem també pioners, com deia la consellera, a obrir aquestes noves línies d'aquest nou tipus de gestió de la inspecció de treball referent als traspàsos a nivell de tot l'Estat, perquè estem en un estat d'autonomies, que a alguns els agrada més, als altres els agrada menys, però és el que és i estem tirant endavant tal com des d'aquest Govern i des de l'aprovació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya ens creiem amb tota la convicció.

Amb aquesta tramitació, doncs –que esperem, senyor Domingo, que prosperi, evidentment; farem tot el possible i l'impossible perquè prosperi–, com hem vist, es poden començar a articular els serveis de la inspecció del treball. Al temps i simultàniament..., jo crec que no ha de patir tant, senyora Borràs, o no pateixi tant, no es preocupi tant; nosaltres també ens preocuparem perquè això sigui així –i la consellera ens ho diu–, que es faci efectiu simultàniament a aquest traspàs del personal i dels mitjans materials de l'Estat que actualment executen aquesta competència i que, doncs, quedaran adscrits a l'agència. I tampoc no es preocupin; si s'han llegit justament la memòria, no ha de significar més cost, perquè entre el cost actual més el traspàs del mateix Estat, doncs, tindrem el cost global. I, bé, en tot cas, com ens deia la consellera i així ho creiem, està en la fase final de la negociació i ben aviat ens alegrarem que serà una realitat.

I també, per altra banda, creiem que el moment –jo crec que tothom és conscient, la consellera i el Govern en primer terme, de la situació actual de crisi– és plenament oportú, justament com un element de combatre els riscos que hi ha en aquests moments d'economia submergida i de, doncs, precaritzar encara més el dret al treball i les relacions laborals. Per tant, justament, una garantia més, o més forta i amb més fermesa, des de la mateixa Generalitat per tirar endavant això.

De fet, si mirem una mica la trajectòria dels antecedents, el 79 la Generalitat ja va assumir aquestes competències però no els serveis d'inspecció. Segurament Convergència en el seu moment en va tenir alguna oportunitat. Bé, en tot cas, segurament els seus dubtes suposo que són perquè no li agrada que sigui aquest Govern el que faci el traspàs i realment acabi creant aquesta agència, i, per tant, doncs, per això entenem els seus dubtes o les seves preocupacions. El 97 es va configurar el sistema

institucional; el 2006 l'Estatut fa aquest salt a partir, doncs, de la incorporació de l'article 170.2. De fet, tot seguit també recordem..., segurament ens ajudarà a entendre, doncs, la intervenció del PP, eh?; va fer la seva impugnació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya específicament també en aquest apartat, en el de la creació de l'Agència d'Inspecció de Treball.

Bé, en tot cas, els objectius els ha explicat la consellera: donar compliment als articles, doncs, esmentats i també, evidentment, desenvolupar aquest acord bilateral entre la Generalitat i l'Estat per fer efectiu aquest traspàs de la inspecció del treball a través d'una agència, que és el que estableix i estipula, i no amb més cost. I, en tot cas, sí que els recomano que amb la memòria aquesta o els antecedents que ens han passat..., estava ben clarament determinat que això no ha de significar més cost.

Però, en tot cas, el que per nosaltres té valor és el que significa la regulació del marc institucional, justament ampliar la capacitat de control, millorar l'eficàcia de la inspecció, incorporar política de qualitat de gestió. Crec que justament ha de ser una agència del segle XXI, com en aquest cas s'està autoorganitzant la mateixa Generalitat, amb paràmetres, amb criteris i amb models de gestió moderns i actualitzats. Integrar i racionalitzar estructures organitzatives.

I per això se'ns proposa aquest model organitzatiu, com un organisme autònom, com a ens amb personalitat jurídica pròpia, justament per això que d'alguna manera qüestionen, per afavorir l'autonomia i la independència d'actuació, des de, per una banda, separar els àmbits d'actuació política, que és la conselleria, el departament, i els àmbits d'execució, justament. Amb la creació de l'agència es reforça aquesta separació entre els òrgans d'inspecció i l'òrgan de sanció, justament, i l'òrgan polític de determinar les polítiques. I facilita justament els mecanismes de cooperació estable amb la part no transferida –justament això que tant els preocupa.

Bé, ja han vist com s'organitza, amb la presidència...

També fer esment aquí dels òrgans de participació institucional, a partir del que ja existeix, com és la Comissió d'Inspecció del Treball en el Consell de Relacions Laborals, en el qual està determinat.

I també ens sembla de relleu la forma com s'estableixen les relacions entre l'Agència d'Inspecció de Treball i el Departament de Treball, a través d'aquest contracte de gestió, un altre element d'aquestes noves fórmules, d'aquestes noves maneres, amb un seguiment, amb una comissió de seguiment estricte, justament per fer aquest seguiment tant del pressupost com de l'acompliment dels objectius que s'hi determinin, també a través d'aquesta participació institucional, en el qual, doncs, es recullen les previsions de recursos humans i materials, així com els termes de seguiment, com comentava.

Per tant, amb el traspàs a la Generalitat de la inspecció crec que, doncs, no es posa en risc, ans al contrari, l'exercici d'aquesta funció inspectora que ha de continuar –de fet, hi continuarà– comptant amb aquesta objectivitat, la imparcialitat, la professionalitat d'actuació dels funcionaris a través dels quals es desenvolupa

aquesta funció. Per tant, no ens genera cap preocupació, justament al contrari, perquè tindran el mateix règim jurídic, les obligacions i les garanties que prescriuen els convenis previstos i la legislació vigent, que és el que recull la mateixa llei.

En aquest cas, el caràcter tècnic i professional dels seus membres, doncs, és i ha de continuar sent justament la millor garantia d'independència i sobretot de protecció dels drets laborals de les persones treballadores, però també de la garantia de les empreses, que justament no es produeixin, doncs, males pràctiques que justament perjudiquin aquelles que treballen de la forma correcta i adequada. Tampoc no ha de significar, sinó al contrari, una disminució o l'absència de control de les normes, com se'ns volia fer veure, o la disminució de l'eficàcia.

Bé, en tot cas, el Departament de Treball ha de continuar duent les seves funcions amb la mateixa professionalitat i responsabilitat, i, doncs, també tota la seva potestat sancionadora, com exerceix en aquests moments com a autoritat laboral.

Per tant, amb aquest propòsit, també veiem com, per reforçar justament aquesta tasca inspectora i contribuir a la millora de les condicions de treball i la seguretat i salut de les persones treballadores, es reforcen les funcions de vigilància i control de la Generalitat pel que fa al seguiment de la seguretat i salut laborals amb aquest nou Cos de Subinspecció de Seguretat i Salut Laboral, que en aquest sentit nosaltres compartim plenament, amb aquest ànim i amb aquesta visió preventcionista, justament. Per què? Doncs perquè no volem tenir problemes, sinó que el que volem és justament vetllar perquè no es produeixin, doncs, malauradament, els indicadors i les dades que es continuen produint. I, per tant, doncs, fer aquesta tasca d'assessorament i de seguiment perquè, en els casos que es produeixin, vetllar perquè s'hagin pres o es prenguin les mesures preventives corresponents. Per tant..., i, en aquest sentit també, a la mateixa llei queda ben recollit que es garanteixi justament la cooperació en matèria d'inspecció del treball i seguretat social amb l'Estat, per garantir justament..., tal com s'ha fet fins ara. De fet, creiem que amb aquest nou òrgan, amb aquesta nova agència justament el que s'ha de fer és reforçar la forma de treball i col·laboració que tenim fins ara; no hi veiem cap element que ho posi en risc.

Bé, per tant, estem davant d'un model ambiciós de llei. A diferents institucions, i al dictamen del CTECSC queda recollit, segurament els planteja els seus dubtes; els entenem perquè, doncs, a partir de la seva interpretació possiblement hi veuen uns riscos, que jo crec i creiem que, a partir dels òrgans que existeixen de concertació, s'han d'anar minimitzant. I, en tot cas, els diferents informes jurídics justifiquen, doncs, la plena garantia jurídica de la mateixa llei.

Bé, en tot cas, atenent... Voldria comentar-li al senyor Domingo, a partir de la seva intervenció com a Grup Mixt..., segurament vostè no es creu el model d'estat que tenim, no es creu l'Estatut d'autonomia de Catalunya i, per tant, només entenem les seves valoracions en aquests paràmetres. Però sàpiga que tant la conse-

llera com el Govern que representa com els grups parlamentaris que li donem suport tenim plena convicció. I, en tot cas, segurament a vostè se li n'ha anat la mà una mica en la manera de fer demagògia amb les seves consideracions, amb les paraules que ha utilitzat, amb la seva terminologia de «torpedinar», de «rebotar». Bé, entenem que això són termes...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Capdevila Tatché

...que no, justament, garanteixen això.

I, per altra banda, també entenem, doncs, aquesta esmena a la totalitat del PP, perquè també va impugnar l'Estatut d'autonomia de Catalunya. El que no entenem bé, o com a mínim no ho veiem coherent, és que no ho hagi fet amb l'Estatut d'autonomia andalus...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Capdevila Tatché

...que té el mateix article, amb els mateixos paràmetres.

Per tant, doncs, nosaltres no donarem suport a aquestes dues esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'illustre senyor Uriel Bertran. (Pausa.) Perdoni, senyor Bertran. Senyor Domingo, em demana la paraula? (Pausa.) Té trenta segons.

El Sr. Domingo Domingo

Sí, únicamente, en primer lugar, lamentar que la señora Capdevila considere que he utilizado la demagogia; evidentemente creo que no. En todo caso, sí que, como ha replicado en lo que hace referencia a que la agencia refuerza la independencia de actuación de la inspección, creo que evidentemente no se ha visto bien el proyecto de ley. Si hubiera visto el artículo 6, que hace referencia a la presidencia..., verá que la presidencia de la agencia corresponde a la *consellera*, el director lo nombra el Gobierno y el *consell de govern* está integrado por siete miembros del Gobierno. ¿Qué independencia?

«I tal com s'ha fet fins ara», dice. No, la relación con el Estado cambia completamente con este proyecto de agencia; no tiene nada que ver...

El vicepresident primer

Senyor Domingo, gràcies. Això ja és entrar en el debat.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies. Senyor Bertran, té la paraula.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyora consellera Mar Serna, també senyor conseller Tresserras, que ens acompanya, diputats i diputades, i a tots els responsables del Departament de Treball, també, que avui són amb nosaltres aquí, al Parlament de Catalunya, benvinguts.

La veritat és que les intervencions del senyor Domingo sempre esperonen la felicitat del nostre grup, d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè realment ens demostren que hi ha projectes de llei, com el de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, que realment van a favor de Catalunya i, per tant, van en contra de la ideologia nacionalista espanyola que tan sovint defensen el senyor Domingo i els altres membres del seu grup—perquè ja no es pot dir «del seu partit», oi?; del seu grup— aquí, al Parlament de Catalunya.

I la veritat és que sí, que estem satisfets perquè la llei de creació de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball arribi al Parlament de Catalunya, perquè ha de ser el continent d'un contingut important per al país, com és el traspàs de la inspecció de treball a la Generalitat de Catalunya. Un contingut important perquè amb aquest continent, amb l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, que es gestionarà des de Catalunya, ens permetrà ampliar la dotació d'inspectors i de subinspectors, i per tant incidir amb molta més eficàcia en la funció bàsica de la inspecció del treball, que és la prevenció d'accidents de treball, que és assegurar el compliment dels convenis col·lectius, i que és evitar el treball irregular. I és d'això que estem parlant avui, aquí. Que la inspecció de treball a Catalunya pugui acomplir amb les seves funcions bàsiques amb molta més eficàcia que amb què els ha anat complint en aquests darrers anys. I estem parlant de qüestions molt importants: prevenir accidents de treball, assegurar el compliment dels convenis col·lectius i evitar el treball irregular. I per què es podrà fer de forma més eficaç? Doncs perquè, com hem dit, es podran ampliar els recursos humans de l'agència. Es crea fins i tot un cos propi de la Generalitat de Catalunya, el dels subinspectors de treball, i perquè es podrà fer des de la proximitat al territori i al teixit econòmic del país.

Per tant, són sorprenents els arguments que avui s'han posat damunt la taula per oposar-se al traspàs de la inspecció de treball. S'ha dit que pot ocórrer que es facin polítiques diferents des de les diferents inspeccions de treball. Ho dia el senyor Luna, del Partit Popular. Clar, aquest argument és sorprenent, perquè hi ha una única legislació laboral, que s'ha de fer complir. És a dir, algú està insinuant que en alguns territoris de l'Estat pot evitar-se el compliment de la legislació laboral? I que això pot tenir l'acceptació d'altres governs autonòmics i del Govern de l'Estat? Digui-ho amb claredat. O sigui, vostè està defensant que convé que en determinats territoris de l'Estat no es compleixi la legislació laboral? I que com que aquí es complirà amb molta major eficàcia, perquè hi haurà més dotació d'inspectors de Treball, hi haurà unes polítiques de proximitat, això li preocupa, al

Partit Popular? Són realment sorprenents els arguments que es posen damunt de la taula.

L'altra és que el fet que els inspectors de Treball s'apropin al teixit econòmic i a la ciutadania amb molta més facilitat, perquè n'hi haurà més, això pot portar a risc de clientelisme. Això és un argument que s'ha sentit avui aquí, i que a més a més s'ha sentit des de Madrid. Això també és absolutament allucinant. És a dir, que com que no volem que ens toqui el sol a la platja, no hem d'anar a la platja. És a dir, com que hi ha un risc que hi hagi algun comportament estrany, els inspectors de Treball no es poden apropar a les empreses. Són arguments absolutament surrealistes, que demostren la voluntat real que hi ha al darrere d'aquests arguments. Per la banda nacionalisme espanyol, és que no es fragmenti l'unitarisme i el centralisme, tampoc en el cos de la inspecció de treball, més enllà també d'interessos corporatius, que hi són, però en tot cas aquests serien legítims. Però aquí estem parlant d'interessos polítics i d'allò que interessa al país. I després hi ha l'argument de la dreta del Partit Popular, que és que els inspectors de treball n'hi hagi els menys possibles i al màxim de lluny possible del teixit econòmic i empresarial, perquè puguem seguir fent el que ens dona absolutament la gana. I vostè diu aquí: «és que hi ha risc que es facin polítiques diferents, que hi hagi empreses que se'n vagin a altres territoris perquè hi ha polítiques diferents». Què vol dir? Que en altres territoris no compliran la llei? És absolutament sorprenent.

Què més volem en aquest país que puguem tenir un cos d'inspecció de treball proper a les empreses? I no per posar dificultats a les empreses, al contrari, per assessorar-les, per ajudar-les, per impulsar també un canvi de model econòmic. Perquè aquí estem parlant d'una cosa molt important: si realment ens creiem això del canvi de model econòmic, el canvi de model productiu, per deixar de banda en aquest país el que és la producció de béns i serveis de poc valor afegit, i que en aquests moments estan sotmesos a una enorme competència mundial que ens dificulta la seva exportació i, per tant, la seva competitivitat, per passar que puguem fabricar i produir béns i serveis d'alt valor afegit, si volem fer el canvi de model productiu, doncs necessitem un treball de qualitat, necessitem estabilitat laboral, necessitem seguretat laboral, necessitem empreses modernes, necessitem acabar amb el treball irregular; necessitem, en definitiva, que aquest cos d'inspecció de treball ajudi a fer, també des de les seves funcions, aquest canvi de model productiu. Per tant, hem de començar a pensar en termes d'economia moderna, i en termes d'economia moderna necessitem que realment aquest cos sigui eficaç i estigui proper al territori, i estigui gestionat i planificat, la seva actuació, des de la Generalitat de Catalunya que és la que té al cap aquest canvi en el model productiu. Perquè si això s'ha de planificar des de Madrid, el que tindrem és una planificació pensada en altres termes, quant a pensament econòmic. Seguirem amb models com el de la construcció, el turisme, baix valor afegit, i per tant una inspecció de treball que no ens serà útil en el nostre país.

També és important l'actual moment de crisi econòmica, no ens enganyem. En l'actual crisi econòmica és

quan la inspecció de treball ha de vetllar amb especial cura i amb especial èmfasi en el compliment de la legalitat laboral, perquè és l'últim ressort que els queda a molts treballadors i treballadores del nostre país per tal de poder assegurar els seus drets i per tal de poder assegurar una mínima seguretat laboral, en uns moments en què hi ha un risc important de pèrdua de feina, un risc important que els drets laborals de les treballadores i dels treballadors d'aquest país perdin seguretat, perdin fermesa, perdin coherència. I per tant, la inspecció de treball, avui, també té una feina molt important.

Per últim, no podem defugir el problema, i és que si bé avui aquí estem aprovant que comenci el tràmit de discussió del continent del que ha de ser el traspàs de la Inspecció del Treball, el contingut encara no el tenim al nostre país. No s'ha fet efectiu, encara, el traspàs de la inspecció de treball.

El 30 de juliol de l'any 2008, a la Comissió bilateral Estat - Generalitat, es va aprovar que el traspàs de la Inspecció de Treball seria efectiu l'1 de juny de l'any 2009. Aquesta data, com tots vostès saben, ja ha passat. I per tant, en aquests moments, el govern espanyol està incomplint una vegada més els seus compromisos amb el poble de Catalunya. Per tant, hem d'exigir també, des d'aquest Parlament i des d'aquest faristol que, de la mateixa manera que aprovem la Llei de creació de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, serà portar a terme el traspàs de la inspecció de treball d'una forma accelerada, perquè si no és veritat que estàrem creant un continent sense tenir el contingut que necessitem. I també hem de dir que esperem, i ho volem dir des del nostre grup, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, que les pressions que en aquests moments sabem que exerceixen des de la CEOE, a través del seu president, Gerardo Díaz, des d'algunes centrals sindicals que s'oposen a aquest traspàs, no siguin obstacle perquè de la forma més ràpida possible es pugui portar a terme aquest traspàs. I ho volem deixar molt clar. Si en els propers mesos aquest traspàs no es fa efectiu, ho seguirem denunciant des d'aquest Parlament de Catalunya. Ho seguirem denunciant. I per tant encoratgem la consellera, la senyora Mar Serna, que continuï amb la seva tenacitat a l'hora d'exigir aquest traspàs, i que, en definitiva, quan aprovem finalment aquesta llei en el Parlament de Catalunya, quan aquesta llei ja passi a ser efectiva, puguem, al mateix temps, incorporar tot el cos d'inspectors de treball, que l'agència pugui immediatament posar-se a la pràctica i posar-se a funcionar, perquè si no estaríem realment patint d'algunes incoherències. També val a dir que no havíem d'esperar que aquest traspàs es fes efectiu per començar el tràmit de la llei, perquè aquest tràmit de la llei encara trigarà uns mesos, perquè hi ha tota una sèrie, evidentment, de procediments establerts en el reglament del Parlament de Catalunya. Per tant, ja fem bé d'aprovar-la ara mateix, però aquests mesos d'estiu són fonamentals perquè el traspàs arribi al nostre país i el pugui gestionar la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident

Gràcies, senyor diputat. Senyor Luna, digui'm.

El Sr. Luna i Vivas

President, demanava la paraula per al·lusions que s'han fet a la intervenció nostra.

El vicepresident

Trenta segons.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyor Bertran, jo li haig de dir simplement una cosa: a vostè i a mi ens uneix una cosa, és l'estima a Catalunya. Però ens separa una altra cosa: jo estimo Catalunya des del conjunt d'Espanya, i vostè des de l'autodeterminació i la independència. Per tant, puc trobar lògica a les seves paraules.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Senyor Domingo, també per al·lusions o contradiccions. Trenta segons.

El Sr. Domingo Domingo

Desde la preocupación por los intereses ciudadanos y de los trabajadores, no desde ningún tipo de nacionalismo, que es lo que ha primado en mi intervención. Mire, cuando habla del principio de proximidad, yo no sé si los inspectores de trabajo que han estado aquí desempeñando sus funciones han estado en Marte hasta ahora. Han estado en Catalunya, y funcionalmente han estado dependiendo de la propia consejería. Entérese. Así que aquí se está pretendiendo, con el traspaso, el traspaso orgánico y del cuerpo, pero no de la función. La función sigue estando donde estaba. Así que no haga demagogia, que eso sí es demagogia, y está claro que en temas de intereses corporativos..., no se está hablando aquí de intereses..., se está hablando de intereses de los trabajadores, no de intereses políticos, que son los suyos.

El president

Gràcies, senyor Domingo. Senyor Bertran, té la paraula. Té un minut.

El Sr. Bertran Arrué

Senyor Domingo, vostè sap perfectament que la planificació i els objectius d'aquests inspectors de Treball fins ara s'han estat fent des de Madrid. Hi participava i hi col·laborava la Generalitat de Catalunya, però fonamentalment es seguien portant a terme de forma centralitzada. Per tant, aquí hi ha un canvi important, i és que a partir d'ara la planificació, els objectius i tot el que ha de ser l'activitat funcional d'aquests inspectors es decidirà des de la Generalitat de Catalunya. Per tant, vostè segueix defensant els interessos que ha defensat durant tots aquests anys, aquí, al Parlament de Catalunya, que és el del centralisme espanyol.

El vicepresident

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors, senyors, diputades i diputats. De fet volia començar dient que sovint des d'aquesta tribuna, des d'aquest Parlament, es parla de polítiques sectorials i també es parla de desplegament autonòmic, però amb conceptes, amb llenguatge, dades, que de vegades semblen pròpies d'estudis de consultories, que parlen de realitats, ens diu la gent, que parlen de realitats una mica allunyades de la quotidianitat, d'una realitat que diuen imaginada, diferentment comprensible per a la ciutadania... Però, nosaltres creiem que potser també encara menys reflecteix, potser en el darrer any i a causa de la greu crisi econòmica en què hem caigut fruit d'aquestes velles receptes per les quals estem patint aquesta crisi tan punyent, especialment al nostre país; fruit d'això, dic, ha canviat en els darrers mesos, i es comença a parlar del món del treball. De fet, avui també es parla del treball, i es parla de com afecta el desplegament de l'Estatut i com afecta, com afectarà aquesta nova llei, aquesta nova agència que crearem, amb relació als treballadors i treballadores. Vull reivindicar, però, que des del nostre grup precisament sempre hem reconegut, i el que hem posat per endavant, és el reconeixement d'aquest paper que juguen i que poden jugar i del qual en són actors els treballadors i treballadores amb relació al que significa l'Estatut de l'any 2006, l'Estatut de Catalunya. I sempre hem dit, perquè hem defensat la importància cabdal de les polítiques i accions que amb ell podríem tirar endavant. I en aquest cas, doncs, debatrem en aquest hemicicle la llei d'una agència que per a nosaltres assoleix aquestes fites importants. Perquè per a nosaltres, quan, el nostre grup, quan dèiem que el nou Estatut era a més de més i millor autogovern, més competències i esperem i creiem i segur que millor finançament, enteníem que això per a nosaltres el que vol dir és que és un estatut de dret, i de drets de les persones. I per assolir polítiques que a més a més de qualitat dels nostres pobles i de les nostres ciutats, sobretot ens els donessin a les persones, i als treballadors i a les treballadores. I en aquest cas, hem de dir que això ens omple d'orgull, en aquest sentit, perquè era una gran reivindicació del nostre grup, el fet de poder exercir des de Catalunya aquestes competències. Perquè a més a més, senyor Domingo, són competències reclamades històricament pels nostres sindicats.

Destaquem, malgrat el traspàs no s'hagi fet efectiu, però sí hi ha l'acord de bases, destaquem que s'ha... Dos anys de l'aprovació de l'Estatut, i en dos anys s'arriba a un acord de bases. Hi ha coses que ja podríem haver fet amb l'estatut del 79, amb relació a aquestes qüestions; això també ho han de tenir present. Creiem que ens anem avançant, i anem avançant en el temps.

Intentaré ser en aquest sentit ràpida, s'han tocat ja quasi moltes qüestions que parlaven de la dependència orgànica. Jo no m'hi estendré, per això crec que no és justa

l'esmena, senyor Domingo. Cal que puguem debatre les qüestions. Vostè esmena la plana a la totalitat, vostè ja no creu en cap cosa que pugui desenvolupar-se autonòmicament des de Catalunya. I vostè ho mostra cada vegada en aquest ple. Per tant, ens dificulta molt poder arribar a acords.

Nosaltres primer deia que a part d'aquesta fita rellevant de poder, que l'Estatut és útil en aquest sentit, també és útil per una altra qüestió, i crec que també ho ha dit, i es torna a donar peu a poder dir des d'aquesta tribuna que en aquests moments on les condicions sociolaborals dels treballadors i treballadores d'aquest país són molt, força difícils, qualsevol traspàs en matèria laboral és important per si mateix, és un bon motiu, és un motiu de joia, diria. Perquè l'agència ens permetrà fer que la inspecció sigui, més que mai, una veritable eina per garantir aquesta contractació, aquesta ocupació de qualitat, i també vetllar i treballar per la prevenció de riscos i la salut laboral, perquè és ben cert –i també s'ha exposat– que no podem abaixar ni un minut la guàrdia pel que fa a l'actual moment de crisi econòmica. Ho hem de tenir més present que mai, senyor Luna. El que hem de fer, en mirar la igualtat, és, i ja li ho ha comentat el diputat Bertran..., és a dir, per mi, la manca d'igualtat és el fet que algú pugui marxar a un altre territori perquè allà podrà incomplir normes. Això sí que és una manca d'igualtat i és trencar la igualtat i és trencar l'harmonia, això sí que és desigualtari. Però més ho seria també, ara, caure en la temptació de..., com que, si ja amb un atur estructural, dèiem, del 6 per cent, la batalla contra la sinistralitat trobava resistències, ara no podem caure tampoc en la temptació que això ens faci anar molts passos enrere, molts anys enrere, i tornar a males pràctiques que treballadors i treballadores han hagut de patir durant tants anys. L'agència, per nosaltres, ha de ser una garantia de prevenció i de control, i així ho desitgem i així ho esperem.

S'ha parlat dels aspectes més destacats de l'agència; alguns han estat en positiu, alguns han estat en més negatiu, i per això l'esmena. Per nosaltres, la nova agència crea aquest organisme autònom, on s'inclouran –i s'ha explicat–, doncs, els tres cossos, que intentarà o ha de fer aquesta tasca integral. Sí que és cert que resulta aquest organisme que queda pendent de crear, aquesta forma consorciada amb l'Estat, però això no vol dir que nosaltres no puguem i no hàgim d'avançar en aquest sentit.

Sabem de les qüestions que creen dubtes; són qüestions que creen dubtes amb relació a tasques de funcions, de fins a quin punt, doncs, els subinspectors que es crearan..., quina funció tindran estrictament, si només aplicaran la prevenció de riscos laborals, a semblança del que fins ara es feia, o poden haver-hi altres funcions. Però jo crec que precisament per això tenim la ponència, tindrem unes compareixences, tindrem un marc de debat, on podrem escoltar els actors i actores, els qui hauran de ser-ne part i els que hauran, doncs, d'executar i hauran de fer la tasca dins de l'agència.

Però el que sí que volem dir és que té elements positius, perquè, per nosaltres, el que fa molt clarament és potenciar, replantejar la inspecció de treball, els centres, hora-

ris i condicions de salut en el treball, i dotar-se de fórmules més dotades de recursos –que és el que pretenem, i creiem que així serà– i de ser molt més estrictes de com s'havia, doncs, treballat en aquest sentit fins ara.

Però sabem aquestes qüestions, sabem que hi han qüestions d'ordre laboral, sabem que hi ha persones que fa molts anys que estan patint un interinatge, que tenen una situació per resoldre. Tot això és debatible, tot això és parlable; el que no és tolerable és que es vulgui impedir o que es vulgui tirar enrere un debat tan necessari, com ja dic, en aquests moments.

Per tant, pel nostre grup, aquesta llei és un pas més en l'autogovern i en l'aposta per la seguretat laboral a Catalunya. Dóna compliment a una cosa molt important, consellera, que és el compliment de l'acord estratègic, perquè així ho dèiem. Sí que som els primers que n'assumim les competències; ja s'hi apuntaran, perquè n'hi han d'altres, doncs, que també les tenen i ja les exerciran quan vegin que és positiu, perquè la proximitat és positiva, senyor Domingo, és més positiva, i això és així, en tot, i en això nosaltres creiem que també. I, sobretot, i el que ens interessa i el que tenim més en valor és que ens permetrà ser més eficaços en la defensa dels treballadors i treballadores, perquè ens permetrà ser més eficaços en la lluita contra els accidents laborals, i també a trobar aquestes fórmules, aquest nou espai de treball per a la cooperació, també, amb les empreses i continuar aquesta tasca ingent en la prevenció de la sinistralitat i en la prevenció de riscos.

És per aquest motiu que no donarem suport a les dues esmenes i que ens remetrem, doncs, al debat en pònia.

Moltes gràcies.

(El Sr. Luna i Vivas demana per parlar.)

El president

Senyor Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Sí, gràcies, senyor president. Simplement per una al·lusió directa que se m'ha fet.

El president

Un minut.

El Sr. Luna i Vivas

Miri, jo no sé si ho entén, el que jo he dit. Jo he dit molt clarament que la llei s'aplica a tots els llocs igual i la inspecció ha de ser igual, però les polítiques poden ser diferents. I no vol dir que en una altra comunitat autònoma, realment, se faci o es falsegi, d'alguna manera, el que és treball, sinó, realment, que les polítiques depenen molt d'on s'ubiquen i on estan les empreses. I una disfuncionalitat d'això el que podria comportar és que fos més atraient una empresa que s'ubica en una altra comunitat autònoma que no en la nostra pròpia.

(La Sra. Massana Mas demana per parlar.)

El president

Senyora diputada?

La Sra. Massana Mas

Senyor Luna, el que semblava és que es podia fer la vista grossa en aquest sentit. Però a més és un concepte diferent d'igualtat. Per mi, igualtat no vol dir uniformitat; vol dir adequació a les realitats. I hi han realitats, en aquest sentit, diferents. Però sempre des de la legalitat comuna, en aquest cas, que hi ha una legislació laboral que és comuna.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Por alusiones señor presidente.

El president

Un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Señora Massana, el principio de proximidad no depende de que esté en poder de..., la gestión de una administración u otra, porque la eficacia, la eficiencia y la independencia dependen fundamentalmente del modelo de gestión, no del hecho de que esté más próxima o no la Administración. Evidentemente, usted, que es de Iniciativa, probablemente estará más de acuerdo que la gestión del Ministerio de Trabajo la lleve un partido de izquierdas que no el Partido Popular, y, si gobernaran en Catalunya, a lo mejor no sería así.

En consecuencia, marquemos que no se trata de hacer imaginaciones con los principios de proximidad, sino buenas gestiones.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació les esmenes a la totalitat del Grup Mixt i del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor i 114 vots en contra. Per tant, el projecte de llei continua la seva tramitació.

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de la dieta mediterrània com a patrimoni immaterial de la humanitat de la UNESCO (tram. 401-00038/08)

Seguidament donarem lectura a la Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de la dieta mediterrània com a patrimoni immaterial de la humanitat de la UNESCO. Té la paraula el secretari quart per fer-ne lectura.

El secretari quart

Moltes gràcies, senyor president.

«La Mediterrània constitueix un espai geogràfic compartit per cultures històriques ben diverses que han experimentat evolucions extraordinàries en tots els àmbits i que estan unides per les característiques d'una geografia que és, alhora, una manera de relacionar-se amb l'entorn i amb el món i un espai d'intercanvis humans ininterromputs.

»Catalunya forma part d'aquesta cultura mil·lenària desenvolupada a una i altra riba de la mar Mediterrània i comparteix amb els altres pobles una mateixa corrent de realitats patrimonials que són alhora materials i immaterials.

»Entre aquests valors cal tenir en compte, especialment, la producció agropecuària i pesquera, amb segles de tradició, evolucionada gràcies a l'experiència de les generacions, però fonamentada sempre en els fruits propis de la terra mediterrània.

»La dieta mediterrània és una forma cultural que cal preservar pel que té d'arrelament a la terra que la produeix, al treball de la gent i a la tradició de la cuina, en constant transformació però sense renunciar a l'origen mediterrani dels aliments. Però és, també, un patró alimentari que esdevé una font de salut indubtable.

»La comunitat científica internacional, a partir dels seus estudis, ha considerat la dieta mediterrània un dels patrons d'alimentació més saludables del món.

»Per la importància que la dieta mediterrània té per a la cultura de Catalunya i per al foment de la seva producció agropecuària, pels indubtables beneficis que aporta a la salut humana, per les oportunitats educatives que se'n desprenen i pels llaços simbòlics que trena amb els altres pobles de la ribera mediterrània, el Parlament de Catalunya manifesta el seu suport a la candidatura presentada per la Fundació Dieta Mediterrània davant de la UNESCO a fi que la dieta mediterrània sigui declarada patrimoni immaterial de la humanitat.

»Palau del Parlament, 2 de juliol de 2009.»

El president

Gràcies. Aprofitem també l'avinentsa de la lectura d'aquesta declaració per saludar els representants de la Fundació Dieta Mediterrània que ens han volgut acompanyar en aquest moment.

Interpel·lació

al Govern sobre el futur dels centres especials de treball social i el dret al treball de les persones amb discapacitat (tram. 300-00223/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el futur dels centres especials de treball social i el dret al treball de les persones amb discapacitat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

(Pausa.)

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, també saludar els representants de la Federació APPS, de la Coordinadora de Tallers, d'Allem i d'Ammfeina. Fem aquesta interpellació sobre la situació que viuen i que passen els centres especials de treball, centres que representen uns 9.500 treballadors i treballadores, dels quals uns 7.300 tenen algun tipus de discapacitat o malaltia mental superior en la seva valoració al 33 per cent.

A Catalunya sempre hem apostat pel treball com a eina per assolir la plena inserció laboral i social de les persones amb discapacitat, en especial amb les discapacitats intel·lectuals i amb les malalties mentals. En aquest camp, evidentment, hi ha tingut un paper i hi té un paper clau la societat civil, les entitats d'iniciativa social sense ànim de lucre. Des de l'any 1990, amb la implantació dels Serveis de Suport a la Integració Laboral, es va implantar a Catalunya un model català d'inserció sociolaboral. Cal dir-ho: un model d'èxit, un model que durant aquests anys ha funcionat, un model que hem pogut explicar arreu de l'Estat, i també en altres regions d'Europa en altres moments, i, per tant, aquest referent és bo que busquem com l'actualitzem i com avui li donem sortida i el revitalitzem.

A causa de la globalització, ja fa uns anys, una part d'algunes activitats productives dels centres especials de treball varen entrar en situació de dificultat, especialment en algunes manufactures. Per tant, abans de la crisi que avui patim, de la crisi iniciada el passat any 2008, ja teníem una crisi en els centres especials de treball.

És bo recordar precisament que, arran de la publicació del Reial decret 469/2006, sobre *las unidades de apoyo*, el Departament d'Acció Social i Ciutadania va unificar dos serveis diferents: el SIL, que he citat abans, aquests Serveis d'Integració Laboral, que tenien una finalitat i tenen una finalitat d'integració social i laboral, i aquestes *unidades de apoyo*, que és personal de suport a l'activitat productiva. Això va significar per a la Generalitat de Catalunya un estalvi anual d'uns 7 milions d'euros, que es varen deixar de dedicar a la inserció sociolaboral d'aquestes persones amb discapacitat.

El 7 de novembre de 2007, Convergència i Unió vàrem presentar una iniciativa a la Comissió de Benestar i Immigració, precisament, per buscar solucions a un problema creixent. I en aquesta Comissió de Benestar i Immigració –precisament aquí en tinc l'acta– els representants del tripartit ens varen dir una gran frase, van dir: «Estudiem aquest model, hi ha molt bones coses que es poden recuperar d'aquest model, i, en tot cas, després aboquem tots els diners que hàgim d'abocar en aquest sector.»

El model l'estan deixant morir, el nou model no existeix, perquè vostès no estan contribuint a revitalitzar-lo, i, a més a més, de diners no n'han abocat. Recordem que això passava amb un estalvi de diners per a l'any 2007, per a l'any 2008, per a l'any 2009; han passat tres anys: 21 milions d'euros estalviats per la Generalitat que podien dedicar-se a aquest sector per revitalitzar-lo.

Ja sé que avui els centres especials de treball depenen de la conselleria de Treball, nosaltres no n'hem fet qüestió, però el que sí que és important, pel que explicaré a continuació, és que el Departament d'Acció Social i Ciutadania i el Departament de Treball en aquest sentit treballin ben coordinats. I per això també lamento que la consellera d'Acció Social, que fa poc temps depenien d'ella, els centres especials de treball, no estigui aquí avui, perquè en realitat a vostè li han passat després d'uns anys que, com que porten des que hi ha tripartit dient «ho passarem a Treball», hi ha hagut una deixadesa per part del Departament d'Acció Social i Ciutadania, perquè ja no en tenia..., diguéssim, ja veia: «Això ho he de passar a un altre departament.» I això també s'està pagant, en el sector, aquest traspàs el problema també s'està pagant, per això. Han aplicat el sistema tripartit en estat pur, que és dir: «Mentre estudiem no fem res.» I vostès estan pensant el model com el refarem, però mentre no s'està fent res.

Per part seva, consellera, és cert que en aquests darrers mesos, i ho diuen així les entitats, hi ha bones paraules; és normal, és una competència nova que vostè ha tingut. Però d'allò que diu el president Montilla, de fets, pocs. I en aquest cas el president Montilla, a més, ja tenia una entrevista a primers d'any emparaulada amb les entitats, que es va anular, perquè la política són paraules, són fets, però també és saber escoltar, perquè per buscar solucions s'ha de saber escoltar. I, per tant, també és bo que el president de la Generalitat, en un tema que és tan transversal, hi tingués sensibilitat. Són set mil treballadors..., 7.300 treballadors i treballadores, amb discapacitat psíquica o malaltia mental, que cal prestar-los tota l'atenció. I, per tant, lamentem aquesta deixadesa d'aquest mesos, que també és cert que no és atribuïble a la seva conselleria, senyora Serna.

Com ha vist, Convergència i Unió no n'hem fet problema, del traspàs; ja ens sembla bé que els centres especials, doncs, després d'uns anys, passessin a Treball, en una situació, per dir-ho, així més normalitzada, com a empresa que han de ser i que són, però creiem, com he dit, que hi ha d'haver aquesta bona entesa entre departaments.

Les solucions amb els centres especials de treball no han de tenir una visió estrictament economicista, perquè significaria una renúncia al projecte social, i tampoc una visió estrictament social, perquè, si no, la bona gestió econòmica que és l'instrument per fer viable el centre, doncs, també li passaria factura i desapareixeria. Per tant, hi ha d'haver una bona suma del tema econòmic i del tema social, perquè evidentment la raó de ser és social; cap solució no és bona si no estabilitza o millora el balanç social actual dels centres, com cap solució és acceptable si comporta una pèrdua del valor social de les organitzacions.

Per tant, l'actual crisi afegeix fragilitat i desajustament, i posa en greu perill aquest projecte social, la viabilitat dels llocs de treball i també el progrés en el reconeixement del dret al treball de les persones amb discapacitat. I aquí hi hem de fer front.

I per això, consellera, creiem que vostè, en aquests moments, i m'agradaria que ens ho digués, vostè sap que

en els darrers mesos s'han tancat centres especials de treball, alguns amb discapacitat física i altres de persones amb discapacitat psíquica. Ens agradaria que aquí concretés quants centres i quants llocs de treball s'han perdut en els darrers mesos.

També hi ha hagut algun ERO, algun centre especial de treball ha hagut de fer també algun ERO. Quantes persones han perdut la feina?

Vostè sap que tot aquest sector, a part de ser unes persones que queden a l'atur, són unes persones que retornen al sistema de serveis socials i que, per tant, si perden aquesta feina portaran també una situació més crítica per a elles mateixes i per a les seves famílies, perquè per a ells el treball, com hem dit, és aquesta eina també d'inserció i de formar part molt més de la societat. Per tant, per això hem de vetllar perquè podem dir «es perden llocs de treball...»; no, es perd molt més que llocs de treball, per tota la situació que comportarà posteriorment.

També ens agradaria saber, senyora consellera, quines mesures concretes han pres des del Govern de la Generalitat, des que hi ha tripartit, des que depenen de vostè, com vulgui, o des dels darrers sis anys o des dels darrers mesos. Però saber, a part d'estudiar models, si han pres mesures concretes, si han posat recursos, perquè pel que veiem en els pressupostos dels anys passats, això no ha estat així.

Per tant, creiem que aquest Govern ha de reaccionar d'una vegada en un tema com aquest. En els darrers mesos s'han injectat diners a molts sectors productius, perquè deien «la crisi...» Doncs, escolti, si aquí hi ha crisi, per què no s'hi injecten diners, a part de parlar de bones paraules, de bones intencions?

Per tant, cal un pla de mesures d'urgència i un pla de reestructuració i revitalització dels centres especials de treball, un pla que eviti la pèrdua de llocs de treball, que garanteixi la viabilitat futura i la sostenibilitat del sector, que construeixi un model basat en un projecte social i empresarial sostenible, un model més flexible i a mida de les discapacitats de les persones, que possibiliti uns centres especials de treball entesos com empresa i que garanteixi possibilitats d'ocupació.

Fixin-se, vostès van començar la legislatura parlant de patriotisme social, de catalanisme social, en van parlar el primer mes, però la seva acció política els impedeix avui parlar de catalanisme social, perquè, certament, si fa anys, als anys noranta, érem un model en política social, avui també ho som, però som el model a no seguir.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació i en nom del Govern, té la paraula la consellera de Treball, l'honorable senyora Mar Serna.

La consellera de Treball

Gràcies, president. Senyors diputats i senyores diputades, el Govern, tot el Govern, ho remarco, ha tingut

per objectiu des de l'inici de la legislatura la lluita per assolir la igualtat d'oportunitats al món del treball, realitzant actuacions per a persones i col·lectius més desfavorits, com són les persones amb discapacitat.

La creació de la Direcció General d'Igualtat d'Oportunitats al Món del Treball i la seva tasca feta en els últims anys són una mostra clara que aquest Govern és el Govern de la igualtat d'oportunitats. I ho afrontem atenent la situació actual, intensificant i incrementant recursos, com ja vam comentar en un ple de fa unes sessions, amb polítiques com la de la renda mínima d'inserció, que hem incrementat en quantitat, o augmentant les actuacions en projectes innovadors i orientant també les persones en risc d'exclusió.

Però també és cert que, quan ho encarem, mirem més enllà, cap al futur. Per això els centres especials de treball i el model català de centres especials de treball a què feia referència i de la inserció de les persones amb discapacitat ha de consolidar la seva activitat productiva per poder perdurar en el futur, i a això em referiré a continuació, en aquesta doble vessant a què feia referència, senyor diputat: en la vessant no només economicista, sinó també i especialment social. La complementarietat de les dues vessants ens farà més forts en l'estratègia de la inclusió de les persones amb discapacitat en el nostre mercat de treball.

Em referiré que el Govern de Catalunya vol ser i és pioner en l'acció de Govern respecte als drets de les persones amb discapacitat. I això vol dir que vam posar i hem posat les bases per a l'Estratègia futura per a les persones amb discapacitat de Catalunya del 2008-2010. Aquesta va ser una iniciativa pionera a l'Estat i també de les comunitats autònomes. Al març del 2008, l'Estratègia per a la inserció de les persones amb discapacitat a Catalunya es va aprovar en el Consell de Relacions Laborals, amb acord i consens dels agents socials i econòmics i també amb el sector. Es van aprovar les bases per a la inclusió de les persones amb discapacitat en el món del treball, amb eixos i objectius clars, acordats i consensuats, com són el foment i manteniment de l'activitat laboral de qualitat, el compromís i coresponsabilitat social del teixit empresarial, i també la concertació entre administracions, entitats prestadores de serveis i agents socials en cadascun dels territoris.

Aquesta ha estat fruit de la voluntat del Govern de marcar l'estratègia i de marcar el full de ruta per al canvi en les polítiques d'ocupació de les persones amb discapacitat. Aquestes bases compten també, com deia, amb el suport importantíssim del món local i de les mateixes persones amb discapacitat i les seves associacions. he de dir que, fruit de la voluntat del Govern i també dels agents socials i econòmics, es va donar compliment al mateix acord estratègic en què es va fer referència a la necessitat d'integrar en el Departament de Treball les competències dels centres especials de treball, aprofitant sens dubte les sinergies del contacte amb el món econòmic i el teixit empresarial per part del Departament de Treball, i també fomentar aquesta visió no només social sinó també econòmica a què feia referència.

Ara bé, des de l'1 de març, com sap vostè, el Departament de Treball té les competències en matèria de

centres especials de treball. La crisi ha accentuat i ha accelerat la necessitat de la transformació dels centres especials de treball. I en aquest context el Departament de Treball obre una nova fase de col·laboració amb aquest sector marcada per la necessitat d'un canvi estratègic tant en les polítiques d'ocupació com en alguna de les activitats dels mateixos centres especials de treball.

La finalitat de l'acció de govern en aquesta matèria és seguir potenciant les empreses de treball protegit per garantir una integració de qualitat al món laboral de les persones que no es poden integrar a l'empresa ordinària, i també fomentar, en els casos que sigui possible, la integració de les persones en l'empresa ordinària.

A Catalunya comptem..., perquè a vostè el preocupa una part dels centres especials de treball, senyor diputat; a aquesta consellera li preocupa tot, tots els sectors. Tenim 216 centres especials de treball en aquests moments; un sector que presenta unes característiques que cal conèixer, i nosaltres les coneixem, per poder aplicar les actuacions i les prioritats de l'acció per mantenir aquesta ocupació.

La distribució territorial, a l'àrea d'influència metropolitana de Barcelona; una plantilla de 10.790 persones amb discapacitat; amb discapacitat intel·lectual, el 58 per cent, enfront d'un 11 per cent de persones amb malaltia mental i un 26 per cent de persones amb discapacitat física.

Un sector econòmic de petita i mitjana empresa; el 62 per cent tenen menys de cinquanta persones treballadores. I també hem de dir que tenen nivells de facturació en general baixos, eh?, i que es dediquen a la situació econòmica de poc valor afegit, i que això comporta també riscos en la situació actual.

He de dir també que la dimensió comarcal és només el 55 per cent dels casos, i només un 15 per cent actuen en tot el territori català.

La situació econòmica i financera ha canviat radicalment a finals de 2008 i el 2009, igual que ha canviat per al conjunt de l'economia productiva. I per això hem posat accions, recursos i actuacions prioritàries per als centres especials de treball, que, tenint en compte el volum total de l'ocupació que creen i dels centres especials de treball, veurà, senyor diputat, que l'esforç que s'ha fet per part del Govern de Catalunya és prioritari pel que fa referència als centres especials de treball.

Som conscients que part d'aquests centres especials de treball no podran continuar la seva activitat, i estem treballant, i estem treballant conjuntament amb ells, per evitar que sigui en el menor dels casos. Però a la vegada segurament que vostè coneix experiències concretes en les quals persones que s'han quedat en centres en situació pràcticament concursal tenen garantida una ocupació, perquè estem treballant i estem treballant de fa més d'un any en aquestes qüestions.

I jo li volia fer referència que la continuïtat i sostenibilitat del projecte de futur del model català dels centres especials de treball i la inserció de les persones amb discapacitat fan necessari contemplar elements bàsics: profunditat de

la legislació i la normativa actual, reorientació del model productiu, millora de la seva competitivitat i professionalització, i canvis dels sectors d'activitat econòmica; han d'anar cap a sectors de més valor afegit, menys afectats per la globalització i del sectors de serveis de proximitat.

El Govern hi està treballant; la consellera d'Acció Social i jo mateixa ens hem reunit en diferents ocasions amb els sectors. Estem treballant, en tot el procés de traspassos, plegats, els dos departaments, i continuem treballant-hi perquè aquesta és una forma d'avançar. I vostè fa referència que hi ha poques bones paraules i fets pocs. A mi m'agradaria, senyor diputat, que preguntés als centres especials de treball, els que ens acompanyen segurament li n'hauran fet referència, també n'hi ha d'altres, i, segurament, els que ens acompanyen coincidiran amb totes les accions que hem posat en marxa i a les quals hem referiré.

Primera d'elles: establiment d'una línia de crèdits de 10 milions exclusivament per als centres especials de treball mitjançant l'Institut Català de Finances. Pensi, senyor diputat, que a l'empresa ordinària, que tenim mig milió d'empreses a Catalunya, s'hi han destinat 500 milions d'euros. Això, si més no, és un fet que expressa la voluntat del Govern de Catalunya per avançar en les actuacions dels centres especials de treball.

Aquests 10 milions per donar suport als centres especials de treball van en diferents accions: primer, inversions en actius fixos, fins a un 80 per cent de l'import, amb un mínim de 60.000 euros; segon, préstecs per a bestretes de subvencions i contractes a les administracions públiques; –confirmi: abans que el que s'ha posat en marxa per al sector productiu–; préstecs per circulant, amb operacions supeditades a la viabilitat de les empreses i al seu acompanyament que estem fent en el Departament de Treball.

Hem posat en marxa diferents accions, a què després farà referència, que van en aquest sentit: amb els fets, amb la feina dia a dia de donar suport a la inserció i al manteniment de l'ocupació de les persones amb discapacitat a Catalunya i continuar mantenint aquest entramat de la nostra societat civil per a la inserció de les persones que tenen menys oportunitats i vetllant per la igualtat d'oportunitats en el mercat de treball.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera, per exercir el torn de rèplica. Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo crec que quan s'ha de fer una rèplica no cal posar-se en el coneixement que tenim dels temes, jo no m'he ficat si vostè coneix o no coneix els centres especials de treball. Dimarts estava a Solsona visitant-ne un de discapacitats psíquics i demà estarem a Lleida visitant-ne un de discapacitat físics. Sabem que existeixen, però avui parlem d'un sector. Em sembla que podem parlar d'un sector, no vol dir que descuidem els altres, i estan tan contents i saben que vostès ho fan amb

un esforç prioritari que hi ha un manifest que s'estan recollint signatures que diu: «Pel manteniment i creació de llocs de treball de les persones amb discapacitat intel·lectual o malaltia mental als centres especials de treball sense ànim de lucre de Catalunya.»

Si s'estan recollint signatures és de l'alegria del que vostès fan, consellera?, del seu profund coneixement?, del seu esforç prioritari? Però, en canvi, vostè ha vingut amb la cantarella apresa del departament i ens l'ha deixada anar, potser només li faltava la música; però el que aquí ha passat, consellera, és que no m'ha contestat. Jo li he dit quants centres han tancat en aquests darrers mesos, de físics i de psíquics, precisament, li he dit, i de malalties mentals. Jo sé quants són, però m'agradaria saber si vostè els sap, i per això m'agradaria que ens els digui aquí. Amb el Govern tripartit s'estan tancant centres especials de treball, s'estan perdent llocs de treball per a persones amb discapacitat físiques i psíquiques. I com pensen solucionar el tema d'aquestes persones?

Per tant, jo li he dit això i vostè no em respon. Vostè em diu que van per la igualtat del treball, per la igualtat d'oportunitats. Si hi estem d'acord, però l'únic que passa és que no ho fan. I vostè acaba de dir-ho, fins l'1 de març..., vostè, des de l'1 de març, més ben dit, té la responsabilitat dels centres especials de treball. El qui fins avui ho portava també hauria d'estar aquí. Vostè diu: «Estem fent un canvi estratègic». Doncs, no el nota ningú, el canvi s'hauria de notar que, després de tots aquests anys de tripartit es notés posant-hi més diners, consellera, perquè, en definitiva, el moment el que necessita és això. Per tant, hi ha un manifest, hi ha unes indicacions.

Jo li dic que nosaltres presentarem una moció al proper Ple, evidentment, si vostès estan per al canvi estratègic li brindo que ens posem a treballar-la conjuntament i si volen la pactem. Escolti, ens agradarà molt votar-la conjuntament, li ho brindem. Ara, vostès el que passa, com a PSOE que són, és que estan esperant el manà de Madrid. I a vostè li han dit que el 2010 li donaran diners, però el que ha de saber és que si al 2009 no es comencen a posar diners aquests centres aniran tancant. I si avui es mantenen és pels diners que hi posen les mateixes entitats, que són fundacions, que són entitats de tot tipus, és societat civil i estan preocupats, per això hi posen diners.

Per tant, nosaltres el que demanarem a la propera moció que presentarem és, per exemple, que amb les subvencions de manteniment de llocs de treball, doncs, hi hagi una modulació en funció del tipus i grau de discapacitat. Perquè jo li he preguntat –i ara també em ve al cap, però com que el temps veig que se'm tira a sobre m'ho deixava, però, jo li ho he preguntat–, per exemple, els 21 milions que han estalviat amb les «unidades de apoyo» i els serveis d'integració laboral, per què no els han dedicat aquí i els han estalviat? Ja sé que és l'altre departament, però vostè respon en nom del Govern de la Generalitat aquí, i, per tant, li demanem això. No ha contestat, consellera.

La creació d'un fons extraordinari destinat a la inversió amb projectes específics de reorientació del sector en

un nou marc econòmic cap a activitats amb major valor afegit, calen, doncs, projectes amb noves activitats amb inversió tecnològica; l'actualització de la subvenció per creació de nous llocs de treball, que fa molts anys que està congelada, i és cert, però l'any noranta hi va haver una iniciativa de crear els serveis d'integració laboral –de vegades la Generalitat ha de triar i ha de tirar pel dret, doncs, li demanem que tiri pel dret–; facilitar línies de crèdit, vostè diu que hi són, però potser facilitar-les perquè no n'hi ha prou en dir «tenim una línia de crèdit», sinó que sigui accessible i fàcil d'anar-hi, i un pla de contractació també pública per als centres especials de treball.

Nosaltres el que els demanem és més sensibilitat cap al sector, que hi creguin, hi han de creure en els centres especials de treball. Perquè, com hem dit, són uns centres que la seva raó de ser rau en el seu projecte social i que, per tant, això s'ha de viure, consellera, com ho viu la gent, les persones que tiren endavant aquestes entitats, que ho viuen amb passió, no amb cantarella –ho viuen amb passió–, amb una passió profunda d'estimació a les persones i d'estimació i dedicació, en aquest cas, a les persones amb discapacitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Ara, per exercir el torn de rèplica, en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera senyora Mar Serna.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè m'ha fet referència a preguntes concretes, intentaré contestar-les, i, si no, m'ofereixo, si no les contesto totes, a fer la resposta quan sigui possible en un altre moment, dins o fora d'aquesta cambra. No es preocupi.

M'ha preguntat quants centres especials de treball s'han tancat. Doncs, li ho puc dir: sis centres de treball que afecten a 379 persones amb discapacitat. Hi ha cinc centres especials de treball amb un expedient de regulació temporal, eh?, com moltes empreses del nostre país amb expedient de suspensió de contractes. Ara bé, jo també li he de dir quants en sobren. Li he de dir que se n'han enregistrat sis i que n'hi ha uns altres, catorze, pendents d'inscriure's, d'autoritzar el seu registre. Per què? Perquè estem treballant que, a més a més, la gent que es quedi fora d'un centre especial de treball es pugui incorporar a un altre.

I volia fer referència a reivindicacions històriques del sector. Senyor diputat, segurament quan vostès governaven també la van tenir, perquè aquesta és històrica. I, si més no, jo conec els centres especials de treball d'abans de ser consellera i d'abans de formar part del Govern de la Generalitat de Catalunya. I una reivindicació històrica al sector va ser l'amortització, l'amortització dels llocs de treball, que vostè sap que aquest Govern ho ha aprovat. Amb l'última ordre que ha tret aquesta reivindicació de la regulació de l'amortització dels llocs de treball s'ha aprovat un cop transcorreguts tres anys des de la seva creació, condicionada a la justificació i la verificació de les circumstàncies que motiven la necessitat

d'amortització. I, a més a més, en moments de crisi hem fet una cosa que no hem fet en cap empresa, que és la posada en marxa d'un servei d'assessorament i de suport als centres especials de treball, per la reorientació dels seus sistemes de gestió, la millora de la seva productivitat i l'elaboració de plans de màrqueting o elaboració de plans de viabilitat. Aquests són fets. En aquests moments estem donant suport a trenta centres que volen reconvertir la seva activitat. Estem parlant d'una part important dels centres especials de treball als quals estem donant suport.

D'altra banda, com sap vostè, hem creat un grup de treball amb els representants del sector, que estem seguint amb un acord de seguiment participat de les mesures i propostes de millora. Hi ha dues comissions per abordar, no només la situació de crisi, sinó també l'anàlisi de la normativa actual, proposant, fent propostes de millora i de reforma de la legislació estatal. Vaig tenir ocasió, amb presència i amb un diputat del Grup Socialista, de demanar al Govern de l'Estat, també, una modificació d'una reivindicació històrica en el sector i que fa referència a les seves condicions de treball. Però, a la vegada, també hem de continuar treballant per posar en marxa plans estratègics, possibilitats de formació, millorar la formació, millorar els mecanismes de cooperació.

Miri, només dir-li que el Govern, també, dins de la seva activitat productiva, posa diners, fa una compra específica d'una quantitat important per als centres especials de treball, perquè creiem també en aquesta necessitat de donar suport als centres especials de treball, amb una quantitat, que s'hi va destinar aquest any, de 8,7 milions d'euros per a la contractació de béns i serveis oferts pels centres especials de treball. I aquesta és una altra forma de donar suport als centres especials de treball.

I quan vostè em fa referència que són, no sé com ho ha dit, captius del que es diu a Madrid, només dir-li que amb la fermesa del Govern del Catalunya i a la conferència sectorial que es va celebrar el 23 de juny, Catalunya serà la comunitat autònoma que disposarà de més recursos per fer front a més enllà de les inversions específiques que està fent aquest Govern, amb el seu pressupost propi, fons que vingui de Madrid. I això són fets –són fets–, molts dels fets que potser s'haurien d'haver fet fa molts anys, i fets que suposen més inversions i especialment en moments de crisi –en moments de crisi– i dificultats dels pressupostos i de les finances de la Generalitat de Catalunya.

Si més no, senyor diputat, m'agradaria que reconegués els fets i que encara queda camí per recórrer. Estic d'acord amb vostè. I espero i confio que en la moció que presenti ens puguem posar d'acord, perquè tots volem la inserció i la igualtat d'oportunitats en el món de treball de les persones amb discapacitat a Catalunya. Aquest Govern ho vol i ho creu i ho fa.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre el sistema financer (tram.
300-00222/08)

D'acord amb els grups parlamentaris, el següent punt de l'ordre del dia serà el número 10, que és la Interpel·lació al Govern sobre el sistema financer. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, crec que el destí immediat d'una part substancial del nostre sistema financer mereix un debat en seu parlamentària, mereix un debat tranquil, però un debat perquè, en definitiva, la cambra és conscient de quant ens juguem amb la sort de les nostres institucions financeres, i molt particularment amb la futura reestructuració de les caixes catalanes. És veritat, ho diem aquí en seu parlamentària, que Govern i Convergència i Unió fa mesos que parlem d'aquesta qüestió, i ens ha semblat oportú fer-ho amb cautela i amb discreció, amb el sentit de responsabilitat que crec que un grup parlamentari com el de Convergència i Unió n'ha de donar mostres, i, de fet, estem tenint tot un conjunt, justament ara en aquest ple, d'iniciatives comunes que donen la voluntat i la característica de responsabilitat d'aquest grup parlamentari en nom del qual avui prenc la paraula. Malgrat tot, ens convé analitzar l'estat de la qüestió. Ho faré amb brevetat, però vull conèixer la seva opinió i la del Govern.

Context. El context és una crisi greu, no discutirem ni una sola paraula de la crisi, però sí que ha afectat de manera notable el sistema financer en general i correm el perill que afecti, de manera notable, també, les caixes en l'àmbit particular.

Amb alguna sensació d'alarmisme? No, d'alarmisme, cap. Però sí de consciència que el nostre sistema financer, en general, i en particular el de les caixes, necessitarà molt probablement una reestructuració.

Per dir-ho amb una frase que ens és comú, que li he sentit jo dir alguna vegada i que també l'hem dita des del nostre grup parlamentari: hem d'evitar que amb aquesta crisi, com tantes vegades ens ha passat a Catalunya, perdem llençol per bugada. Li he sentit a dir vostè alguna vegada això; també nosaltres ho diem: perdre llençol per cada bugada. I estem justament en la tessitura que això pogués arribar a passar i d'això és del que hem de parlar.

També és cert que s'ha produït –això és innegable, no cal que ho diem aquí, ni vostè ni jo, només cal llegir-ho als diaris– un conjunt de moviments en les nostres entitats financeres, en l'àmbit de les caixes, que tenen a veure amb diverses estratègies de fusió. És veritat que hi han iniciatives, reunions, fins i tot trobades amb el Banc d'Espanya, amb diverses iniciatives de fusió sobre la taula. Això mereix, òbviament, per part del Parlament, alguna consideració.

I, finalment, el decret llei sobre el FROB que, com vostè coneix perfectament, també les senyores i senyors diputades, va ser aprovat pel Govern divendres passat i serà debatut al Congrés de Diputats el dimecres que ve.

Parlem un instant del FROB perquè creiem que té una notable transcendència. Creiem que la té objectivament –creiem que la té objectivament. Li he d'aclarir que no pretenem ara, ni nosaltres ni crec que vostè, discutir la idoneïtat de l'instrument. Aquest debat no va d'això. Ja es tindrà al Congrés de Diputats, però som conscients com a grup parlamentari de la idoneïtat d'un instrument i de la seva transcendència.

Per la reestructuració del conjunt del sistema financer espanyol. I perquè es posa en marxa un model, el model espanyol –per cert, pràcticament igual que el model nord-americà, a diferència d'altres models, l'irlandès, l'anglès, etcètera–, de reestructuració ordenada del sistema financer. La seva transcendència és notable.

Dos: perquè som molt conscients del part d'aquest FROB. Vostè també, conseller. Tensions arreu: Banc d'Espanya, Ministeri d'Economia, grups parlamentaris i, eventualment, governs autonòmics, preocupats per les característiques d'un real decret llei d'aquest tipus. Per tant, transcendència i importància objectiva i un part ben complicat.

Ja tenim ara el Reial Decret, i ens preocupen algunes coses que les volem compartir amb vostè i el Govern. La primera, la més significativa: encertar en el model de reestructuració. No ho discutirem aquí, però això ens preocupa com un instrument determinant. La segona –importantíssim, conseller–, que s'eviti una dinàmica perversa d'interterritorialitat amb les nostres caixes. Per les conseqüències que això tindria per al sistema financer català i molt particularment per a les nostres caixes.

I la tercera és que les competències de la Generalitat de Catalunya no quedin en entredit.

Hem dit tres coses: encertar el mètode; preservar les nostres competències, i evitar dinàmiques perverses d'interterritorialitat. Això ens preocupa i creiem que aquesta preocupació pot ser compartida. Però sobre tot ens preocupa encara el que queda. Dimecres tindrem aquest debat al Congrés de Diputats. Veurem si es convalida o no el decret; i tenim un article que jo crec que és letal per a les nostres aspiracions com a Govern, com a Parlament i com a poble de Catalunya. Parlem de l'article vuitè. I parlem del punt 1 i del punt 2. Em consta, conseller, que vostès ho estan estudiant. Nosaltres també. Però de la lectura literal, que jo estalviaré ara dels dos punts, quan parla «competencias relativas a operaciones societarias en procesos de reestructuraciones de entidades de crédito», podríem tenir una versió benèvola per dir que les nostres competències poden estar en perill. I una visió més ajustada de la realitat per dir que les nostres competències no poden estar, estan autènticament en perill. I no em consta que a vostè no li preocupi aquesta qüestió.

Li preocupa a vostè, li preocupa al seu Govern, ens preocupa a nosaltres. Però veritablement, quan hi ha alguna formulació del tipus –conseller–, «el Banco de España,

con carácter previo a aprobar el plan correspondiente, solicitará informe a la ministra de Economía y Hacienda o a los órganos competentes de las comunidades autónomas...» Ens posem la mà a la cartera, conseller.

Tenim experiència suficient acumulada, llarga i trista per al país, llençols perduts a cada bugada per sospitar –res més, no volem, tampoc, posar d'element tràgic en aquest debat–, però per sospitar que podrien estar en dificultats les nostres entitats financeres en l'àmbit de les caixes. I evidentment demanem al Govern un compromís explícit amb una petició: no badin. No s'hi val a badar sobre una qüestió de tal transcendència.

Ara haurem d'acabar aquesta interpellació explicitant, per la proposta final que jo li faré, la nostra posició, que és transparent sobre quatre punts, conseller. La primera: volem un sistema financer, de caixes, reestructurat, ordenat, fort, estable i català. *(Pausa.)*

Dos: volem un sistema de caixes que serveixi, en un moment tan crític com l'actual, a les nostres famílies i a les nostres empreses. I té a veure molt amb criteris de liquiditat possibles, que avui tant i tant i tant pateixen les nostres empreses.

Tercer –molt important, conseller–, volem que siguin les caixes les que endeguim, madurin i finalitzin els seus processos de fusió. Pregunta: i vostès, quin paper deixen al Govern? Que ajudin quan calgui, conseller. Insisteixo sobre aquest punt: han de ser les caixes que endeguim, madurin i finalitzin el seu procés. Diu, i el paper del Govern? Quan se'ls hi demani, que vostès tutelin, ajudin, aconsellin i esperonin.

I aquest ha de ser el paper del Govern? No, encara els quedarà una qüestió decisiva si el FROB no ho impedeix. Vostès hauran de sancionar tot aquest procés. Finalment, si el FROB no ho impedeix –i aquí hi té un front de 135 diputats, crec, per evitar-ho, si no una gran majoria per evitar-ho. I allà també la podem tenir, per evitar-ho. Doncs, vostès, al final del procés podran dir: toca o no? Però entretant, desitjaríem que criteris pretesament objectius esperessin el seu moment. «Teixidó, això vostè per què ho diu?» Diu: «M'ha sentit a mi fer alguna consideració al respecte?»; «A vostè no... Al president del Govern de Catalunya, alguna vegada –alguna vegada.» I a algun membre del Govern alguna altra vegada, i volem tenir la seguretat que justament vostès faran el seu paper, deixaran que les caixes facin el seu, i al final vostès, com és natural, diran toca o no.

I, per acabar –vaig acabant, president–, molt important, s'han de respectar criteris de territorialitat, quan parlem de fons socials, obres socials de les caixes, perquè vostè sap, conseller, que estem parlant d'una matèria molt –molt, molt molt, molt– delicada, que afecta molt –molt, molt– els territoris, que té a veure amb l'aspiració de la gent, que té a veure amb el present i amb la memòria, i hem de ser extraordinàriament delicats.

Acabo president, per dir-li el següent: queda clara la nostra posició, crec que no hi ha dubte, i vull, des d'aquí, en nom del meu grup parlamentari, refermar la nostra voluntat, la nostra disposició a seguir treballant amb vostès, ordenadament, amb cautela i discre-

ció. Però amb la seguretat, conseller, que ni així siguin rebaixades...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...les nostres competències.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances del Govern de Catalunya.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president. Honorable senyor diputat, senyors diputats, li agraeixo la seva disponibilitat, que em consta, que és la del seu grup, i la del president del seu grup, i el to de la intervenció, que és conseqüent amb aquesta disponibilitat, la qual cosa sempre és digna de ser destacada, quan hi ha aquesta conseqüència entre les paraules i els fets, no?

Efectivament, escolti, la problemàtica de les entitats financeres està d'actualitat. Em sembla que és evident. Portem ja uns quants mesos que està d'actualitat, no? Jo crec que podem afirmar que nosaltres tenim un sistema financer sa, amb tota claredat. I a Catalunya, ja que ens hem centrat, vostè s'ha centrat molt, i és lògic, en el model de caixes, un bon model de caixes; que, per cert, ha estat posat com a exemple. S'ha posat com a exemple en el conjunt d'Espanya, no, de cara a altres comunitats. No per a nosaltres, que a nosaltres no ens toca posar-nos d'exemple. En tot cas que ho facin els demés.

Però és evident que el sistema financer ha tingut problemes a tot arreu del món, de solvència i de liquiditat, i que hauria estat una pretensió molt excessiva pensar que, per alguna raó diferent de la que afecta als altres, les entitats financeres espanyoles i catalanes podien quedar immunes dels problemes que han tingut.

Fins ara, bàsicament, hem tingut problemes més aviat de liquiditat, però és evident que poden aparèixer també problemes en altres terrenys, específicament el terreny de la solvència, no?, de les entitats. Què cal fer, en aquest cas? Jo..., m'agradaria ara entrar directament en aquesta qüestió. Vostè, a més a més, amb la seva intervenció..., que facilita que ho faci, no?

Primer, anticipar-se als problemes. Jo ho he estat dient des de fa molt temps, que el que hem de fer és anticipar-nos als problemes. Anticipar-nos als problemes per poder-los gestionar adequadament, sabent que hem de propiciar, que s'ha de propiciar un procés de reestructuració, que ha de ser també de reforçament de les entitats. Perquè els problemes de solvència es poden resoldre sempre que hi hagi un reforçament dels recursos propis i del capital.

Nosaltres tenim un gran avantatge per fer això, que és que, els problemes ja s'han vist venir. Abans han aparegut a altres llocs, de manera que podem veure una mica quina és la naturalesa. I sabem quins d'aquests problemes a altres llocs aquí no hi seran, i, en canvi, en quins sí que n'hi pot haver. Per exemple, amb l'elevada exposició al risc immobiliari del sistema financer espanyol i català. Què fa falta per anticipar-se als problemes? Home!, tenir polítiques, tenir una política, saber quins objectius es persegueixen, i tenir instruments per poder-les dur a terme.

Segona qüestió: això s'ha de fer tant com puguem sense fer soroll, actuant amb discreció; aquesta és una qüestió de la qual, com menys se'n parli millor, no és bo radiar els partits en directe en aquest cas. Entre altres coses perquè poden fer difícil, precisament, aquells objectius als quals abans em referia.

Ja no diem, a més a més, perquè pot propiciar tot tipus..., com li diria, no?, tot tipus de contaminacions. Pot crear alarma. Es parla: «aquesta entitat sembla que no sé què... Escolti'm!, és que no està bé aquesta entitat?» Ja he dit, he començat per dir «tenim un sistema financer sa». Pot contribuir a una certa, com en diria, escenificació excessiva de les qüestions, tremendisme, i tot això no ajuda. Politització, protagonismes equivocats... Tot això no ajuda. De manera que és una qüestió en la qual, òbviament que el Parlament de Catalunya... —només faltaria que no parléssim dels temes importants del país, no—, però tractem d'evitar aquests riscs, per això jo he insistit: «com menys se'n parli, millor».

Tercera qüestió respecte de que cal fer: òbviament, cal actuar amb ple respecte a la autonomia i independència de les nostres entitats. No estem tan orgullosos del nostre model de caixes? Doncs, el que és conseqüent amb el nostre model de caixes és que qui pren les decisions són els òrgans de govern de les caixes, no els òrgans polítics de la comunitat autònoma, ni altres possibles instàncies, no?, que tampoc succeïa. De manera que hem de ser conseqüents amb això. Les decisions, òbviament que corresponen a les entitats.

Quart aspecte: vol dir això que el Govern ha de quedar al marge d'aquest procés, que ha de ser espectador d'aquest procés? Evidentment, no. El Govern no pot ser espectador, perquè nosaltres hem de tenir una política de caixes. Vostès farien molt be a retreure'ns-ho si no la tinguéssim.

Compte!, que ha de ser una política de país. És a dir, que és bo que sigui una política compartida per govern i oposició. I evitar, tant com puguem, la politització en el pitjor sentit de la paraula. Dic que hem de tenir una política. Per tant, si hem de tenir una política, evidentment, per definició, la «gran política» hi ha de ser, no la política petita, no la política partidista, no?, d'intentar treure'n partit a costa de les caixes. Això és el que hem d'evitar.

De manera que hi ha d'haver una política de caixes? Evidentment. El Govern és espectador? Evidentment que no. Escolti, si no ho han de ser vostès, d'espectadors. Estic dient una política de país, com ho hauria de ser el Govern.

Ara, escolti, entre fer d'espectadors i potinejar hi ha l'ampli espai que és el que ens correspon. És a dir, elaborar normes. Escolti'm!, qui fa la Llei de caixes sinó aquest Parlament? Exercir l'acció de tutela, orientar i incentivar i, en definitiva, exercir el lideratge de país que ens correspon. Miri si no n'hi ha, d'espai per fer política. El Govern espectador, no; el Govern no és espectador mai de res que és important a Catalunya. M'entenen? Ho dic per matisar les idees.

Cinquè aspecte. Quins són els objectius d'aquesta política? Ho he dit, primer de tot, anticipar-se als problemes, claríssimament. Evitar que ens trobem davant de situacions en les quals ja no hi ha marge de maniobra, que les situacions ja són irreversibles, diguem-ne. En un sentit o en un altre, eh? No vull dir amb això entitats que han de fer fallida ni res semblant, no? Però que et trobis en què la situació ja és irreversible. I evidentment, el gran objectiu: sortir d'aquesta situació de reestructuració, racionalització, reforçament amb un sistema financer català reforçat. Aquest és el nostre objectiu: entitats financeres catalanes més potents, més fortes. Per què ho podem dir, això? Home, perquè tenim un bon sistema financer, tenim caixes potents a Catalunya; per tant, ens ho podem permetre.

I evidentment evitar el que ha estat una fatalitat històrica, no casual, a Catalunya, que és que cada vegada que hi ha hagut una crisi financera s'ha donat un cúmul de circumstàncies —la crisi financera més altres circumstàncies que tenen a veure amb les decisions del poder polític— que han fet que, quan començàvem a aixecar el cap, després de la crisi, miréssim enrere i diguéssim: «Caram, què ha passat aquí?» Doncs, com vostè deia, efectivament, i com hem sentit alguna vegada, que en cada bugada hi hem perdut algun llençol. Això ho hem d'evitar. O sigui, com ho diria?, ens hem de conjurar, jo diria, ens hem de comprometre, com a responsables del país que som tots, a evitar que això es produeixi un altre cop, perquè això ha passat diverses vegades al llarg de la història, eh? Va passar quan la crisi del Banc de Barcelona, als anys vint; va passar quan la crisi del Banc de Catalunya; va passar quan el Banc Hispanocolonial va deixar de ser un banc català, i va passar quan la crisi de Banca Catalana. Entenen? Grans institucions financeres del país. I després de la bugada dèiem: «Home, ens hem deixat algun llençol important aquí.» De manera que miri si en tenim, d'objectius de país, per poder dir evidentment que no serem espectadors passius.

Sisè aspecte. Calen instruments, sí, tenim necessitat d'instruments per poder-ho fer això. Si ho hem vist a tot arreu del món! Quan jo deia: «Aquí tenim l'avantatge que hem pogut veure el que passava en altres llocs...» Doncs, miri, a tot arreu del món, des del més de setembre-octubre de l'any passat, s'han hagut de crear instruments per ajudar a fer possibles aquests processos, és a dir, per ajudar a la recapitalització de les entitats financeres. De manera que el FROB era necessari; un fons que ajudés a fer això era necessari, i és benvingut des d'aquest punt de vista. És necessari per poder-ho fer; fan falta mecanismes que ajudin a la recapitalització de les entitats. És la primera valoració que hem de fer del FROB.

A continuació –setè aspecte–, home, evidentment, nosaltres som els primers, vostè ho entendre, garants del respecte de les nostres competències. I és veritat que dient, com li dic, que el FROB era útil i necessari, de les tres modalitats que preveu el FROB –de fet, en preveu una altra, que és la decisió directa de les entitats privades però sense necessitat dels recursos del FROB, no?–, de les tres que preveu, n'hi ha una, que és aquella en què el FROB intervé en una situació més crítica, en què, quan el Banc d'Espanya ha d'intervenir una entitat i substituir-ne els administradors, jo li diria: «Com a mínim, hi ha dubtes que en aquest cas es respecti la competència que nosaltres tenim, que té la Generalitat, en matèria de fusions i absorcions.» De manera que som els primers –pot comprendre-ho vostè, vostè ja ho ha dit, i és veritat– que estem estudiant (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) amb tot detall aquest reial decret i obrarem en conseqüència. Si dels informes dels serveis jurídics –em permetrà un moment, senyor president; estic acabant–...

El president

Si pot anar acabant, senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...es desprèn que hi ha la més mínima ombra de dubte, i probablement hi és, respecte a aquest aspecte, òbviament demanarem els dictàmens corresponents al Consell Consultiu i actuarem a continuació per preservar les nostres competències.

Cal dir que és la modalitat que esperem que no s'arribi a produir, en cap cas, no?, és una situació límit. De manera que les modalitats en què..., i la modalitat sobretot en què realment el FROB pot ser especialment necessari en el procés que hem de dur a terme a Catalunya, que és la tercera, aquesta competència, deixem-ho clar, està perfectament preservada.

I vuitè aspecte –i amb això acabo, senyor president–, tot això s'ha de dur a terme i és fonamental en perfecta coordinació i harmonia amb el Banc d'Espanya, perquè, si no, escolti'm, no ho farem ben fet. Això val per nosaltres i pel Banc d'Espanya, naturalment, que ho és i que ho haig de dir: hi ha una relació fluida, una relació, jo crec, d'ànim de treballar conjuntament i amb una voluntat...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...amb una voluntat de fer les coses ben fetes. I és important que sigui així.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

El senyor Antoni Fernández Teixidó té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, per la seva resposta. Jo crec que probablement de tots els debats que jo he tingut la satisfacció i l'honor de protagonitzar en nom del meu grup parlamentari respecte a vostè, aquest és en el que més unanimitat podríem mostrar. N'hem tingut de batusses ben notables durant tots aquests anys; jo crec que en aquest és on la sintonia es pot mostrar d'una manera més clara.

Però li vull fer quatre precisions, i només quatre, present fil per randa la seva intervenció, i veurà que, a més, hi segueix havent acord, però deixi'm que ho matisi. Vostè ens parla que convé que aquestes qüestions les puguem administrar amb discreció, perquè treballem amb material molt delicat. D'acord.

Nosaltres hem portat, conseller, aquest debat aquí per dues raons. Primer, perquè està als mitjans de comunicació. (*Pausa.*) Sí, sí, conseller, sí –sí. I això a vostè no se li escapa que té una transcendència. Però aquesta és una qüestió menor.

La segona és perquè vam tenir l'oportunitat, conseller Castells, de sentir el president Montilla en una sessió de control parlant respecte a les caixes. Aquí, en una pregunta, a més, del nostre president de grup parlamentari... (*Veus de fons.*) I el president Montilla... Ho matisen vostès: del senyor Joan Puigcercós, del diputat Puigcercós. Disculpin; és veritat: del diputat Puigcercós. I vam sentir... No, deixi'm matisar més encara. Això va ser una pregunta en una segona ocasió..., i en una primera, del diputat Mas, preguntant-li-ho, i el president Montilla allà va explicar que animaríem les fusions, etcètera.

Per aquesta raó, conseller..., vostè no cal que em digui ni que sí ni que no, però jo li vull explicar el motiu per què portem en seu parlamentària aquest debat. És bo que el Parlament pugui ocupar-se de les coses quan el seu president, en sessió de control parlamentari, ens diu el que ens diu als diputats que l'escoltem molt atentament.

La segona precisió té a veure amb una afirmació que vostè fa de caràcter principista que nosaltres compartim al cent per cent: autonomia i independència de les caixes. Amén. Diu: «Però això no impedeix, evidentment..., no obliga que el Govern sigui espectador d'aquest procés.» Absolutament d'acord. El que nosaltres hem dit és un matis que jo crec que li costarà molt poc acceptar. Vostès han d'ajudar, perquè tenen una política; hi han d'anar quan els ho demanen, perquè tenen una política, però haurien d'evitar, perquè desaparegui qualsevol sospita de politització, suggeriments que probablement, senyor conseller, no toquin del tot. Jo li podria donar, li ho asseguro, i vostè també ho sap, algun cas específic on això potser s'estigui produint. Diu: «Escolti'm, vostè afirma que aquesta és una intenció d'aquest conseller?» No, no ho afirmo; el que dic és que s'està produint. I aleshores nosaltres volem independència i autonomia de les caixes..., clar que volem una política per a les caixes, però respecte al que finalment faran *hands off*. I diu: «I això deixa el Govern mirant?» No, i ara!, deixa el Govern fent el seu paper. I com que nosaltres hem

proclamat tan i tan intensament el model de caixes català, i vostè el comparteix tan plenament, jo crec que aquesta consideració que li fa aquest grup parlamentari és ben fàcil d'acceptar.

Tercera qüestió, tercera precisió, respecte als objectius. Jo crec que els compartim plenament. I li he fet una declaració específica de quatre punts que crec que vostè els pot compartir plenament, i per tant no aniré més enllà de dir que aquests han de ser els que presideixin finalment la decisió que en l'àmbit de les caixes es prengui.

I per últim, l'última qüestió, president, i amb això acaba aquest grup parlamentari, que és: aquí no discutim respecte al FROB; aquí discutim respecte a una qüestió que és de gran transcendència, que és que aquesta cambra vol que les garanties, que els drets, que la capacitat de la Generalitat de Catalunya romanguin intactes. I jo crec que no ens podrà dir ningú que en fi, que ens alarmem o que ens precipitem. No es pot dir això, conseller, ara. Al contrari, el que hem de fer és: els diputats socialistes, els diputats republicans, els diputats d'Iniciativa, els diputats de Convergència i Unió i els diputats del Partit Popular han d'estar molt amatents dimecres que ve per evitar que es consumi un problema que fins i tot des del Govern de la Generalitat de Catalunya es diu: «Atenció, aquí hi ha un perill.»

El president

Honorable diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president, tot dient, si serveix aquest debat per enviar aquest missatge de tranquil·litat, per refermar la confiança de la feina que estem fent, la seguretat que la farem bé, que tindrem el sistema de caixes que aquest país vol i necessita i que no perdrem ni així de les nostres competències, podrem dir que hem passat una crisi i en aquesta bugada no hem perdut cap llençol.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, vostè em diu: «Home» —diu—, «n'hem de parlar aquí perquè està en els mitjans...» Sempre que contribuïm que arribi als mitjans a fi de bé. Deixi-m'ho dir així. I celebri que vostè hagi acabat la seva intervenció..., perquè imagini's que amb vostè avui aquí haguéssim anat «a la grenya», no?, i ens haguéssim tirat els trastos al cap, discutint-nos i demostrant que no hi ha consens ni unitat sobre aquesta qüestió. No hauria sigut bo.

De manera que jo espero que —segurament un impacte mediàtic excessiu que està tenint aquest tema..., perquè ara s'està seguint, segons com, el partit a l'instant, i això no és bo, no és bo, eh?— el nostre debat d'avui serveixi per donar aquest missatge de dir: «Escoltin, aquest

és un tema de país; Govern i oposició comparteixen plantejaments; sortirem d'aquesta situació amb un sistema de caixes català més fort i naturalment amb ple respecte de les competències de la Generalitat.» Jo crec que aquest és un bon missatge. I espero que, si està als mitjans ara, o demà, diguem-ne, el nostre debat —que potser, com que ha anat així, no hi està, sap, vostè, el que vull dir, en els mitjans?— serveixi per anar en aquesta direcció.

No, home; vostè parla de... Deixi'm que li ho digui. No, el president va dir el mateix que estem dient ara, és que va dir el mateix; va dir: «Escolti'm, és possible que hàgim d'anar a un procés de reestructuració, reforçament i racionalització del nostre sistema, i aquesta ha de ser una política de govern i de país.» És això. I és el que avui estem dient.

Ja ho he dit, amb això em sembla que el que hem de fer és constatar fins a quin punt compartim el nostre model, que és un model que el que fa és proclamar la independència i l'autonomia de les nostres entitats, eh? No potinejar. Hem de fer la nostra política, hi ha d'haver una política, evidentment, de caixes. Escolti, si, entre altres coses, en tenim competències, no? Vol dir que... Miri, la Llei de caixes s'ha aprovat en aquest Parlament, entén? Però és evident que no hem de potinejar. Cadascú ha de fer el seu paper: les caixes han de fer de caixes, les entitats financeres han de fer d'entitats financeres i el Govern ha de fer de govern. I malament quan els papers es canvien; no es fan les coses ben fetes.

Si amb això podem dir: «Nosaltres hem d'ajudar, hem d'orientar, hem de crear les condicions per anar en una determinada direcció..., però el protagonisme i les decisions les han de prendre qui les ha de prendre»? Evidentment que sí. Dit d'una altra manera, i suposo que és això al que vostè es referia: les parelles de ball les han d'escollir els protagonistes del ball, escolti'm, però sabent que les coses han d'anar en una certa direcció. Em sembla que sobre aquesta base podem funcionar relativament bé. Vostè sap, a més, em consta, que estem actuant d'una forma totalment conseqüent amb aquesta intenció, amb aquesta voluntat.

I el FROB. Anem a veure. El primer que hem de dir és que el FROB era necessari, i és útil que hi sigui, és imprescindible li diria, si no, aquest procés no podria fer-se. Si alguna cosa ha passat amb el FROB és que ha tardat massa, perquè al setembre-octubre de l'any passat ja en tenien tots els països, de FROB. Compte, aquí no en vam tenir perquè en aquell moment no era qüestió de vida o mort; en altres països, sí. I ho van fer a corre-cuita i com van poder, i aprenent-ne a mesura que ho anaven fent. Els Estats Units encara, no? Quants n'han fet, de FROB, els Estats Units? És necessari i benvingut.

I nosaltres som els primers que defensem les nostres competències, no en tinguí cap dubte. És a dir que és molt probable que, efectivament, hàgim de seguir els tràmits previstos per a aquests casos si un projecte de llei..., ai, un projecte de llei, un real decret llei de l'Estat en algun aspecte les posa en qüestió.

Però també que quedi clar: l'instrument que realment serà necessari, aquell que farà possible anticipar-se als problemes, que és la tercera modalitat que preveu el FROB, és un instrument en el qual aquí l'última paraula, per fusions, per absorcions, pel tipus de processos d'integració corporativa que es puguin decidir, la segueix tenint la Generalitat. El punt en què el FROB introdueix com a mínim... —deixi'm ser prudent, en l'espera dels informes dels serveis jurídics, però tot apunta que és així—, posa en qüestió les nostres competències és en la segona de les modalitats, que és aquella que ja es presenta en una situació crítica, després d'una intervenció del Banc d'Espanya, que esperem que no s'arribi a produir en cap cas dins del procés de reestructuració que ha de tenir lloc en el sistema financer català.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, conseller.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, i de Política Territorial i Obres Públiques.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre l'elaboració i l'aprovació de la llei electoral (tram. 300-00220/08)

Ho fem amb el vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'elaboració i l'aprovació de la llei electoral, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, els qui hi som ara, a primera hora, en família; n'he comptat tretze.

Bé, nosaltres presentem ara mateix la nostra interpellació respecte a un tema que hi hem insistit des del principi de la legislatura. Com bé sap, ja no només el conseller, sinó l'anterior conseller, el conseller Puigcercós, ja els primers debats que vam tenir a la comissió primera, ja, i en definitiva en l'àmbit de governació, ja vam demanar des d'un primer moment que allò que era una promesa electoral curiosament de tots els partits polítics de Catalunya que havien entrat al Parlament, allò que era una promesa electoral del Govern d'entesa, allò que, per desgràcia, havia estat una promesa de vint-i-set anys,

doncs, s'acabi complint i es faci una llei electoral com mereixen els ciutadans de Catalunya i com mereix també, per què no dir-ho?, aquest Parlament, que té també autogovern per fer la seva pròpia llei electoral.

En aquest cas, només el marc, marcar-ho una mica sobretot per als ciutadans que no ho sàpiguem, però la realitat és que tenim..., al mateix Estatut de l'any 79 ja hi havia una disposició transitòria pensada, precisament, en l'elaboració d'una llei. S'ha fet un nou estatut de Catalunya l'any 2006 i ens plantem amb un nou estatut, que, sincerament, no deixa de ser una mica, diguem-ho així, vergonyós que vint i tants anys després, amb un nou estatut, molta insistència de tenir més competències, molta insistència de fer un nou marc, i resulta que la llei electoral, que és un dels pilars fonamentals de la democràcia i la participació dels ciutadans, no hi sigui, no se la vegi per enlloc.

Tots sabem que necessita un consens —després en parlarem, d'aquest consens—, però la realitat és que tenim una obligació política, perquè està a tots els programes de tots els membres que estan en aquesta cambra, a tots els programes electorals va l'aprovació d'una nova llei electoral, i és un mandat també del primer Estatut i d'aquest segon Estatut. Al marge de les discrepàncies que puguin haver-hi en altres camps, en aquest camp hi estem tots d'acord.

El 27 de març de 2007, per un decret, es fa una comissió d'experts que treballa, sota el mandat, llavors, del conseller Puigcercós, en una proposta, en un estudi de la proposició que podia ser una proposta, en aquest cas, de llei electoral.

En aquell marc —i és per això que fem aquesta interpellació— hi havia una sèrie de coses molt interessants, en què podríem jo m'imagino que estar d'acord molts ciutadans i molts partits polítics.

I nosaltres el que volem amb aquesta interpellació, senyor conseller, és simplement dir-li que allò que diem ho complim, que allò que fins i tot es posa sobre la taula s'apliqui, que és la nostra obligació, i sobretot és l'obligació, en aquest cas, del conseller de Governació i del president Montilla. Perquè el president Montilla, en el seu pacte de govern d'entesa, en un dels seus pilars, que es parla de participació, que parla, en definitiva, d'una millora de la qualitat democràtica, parla d'una nova llei electoral.

Per tant, aquestes declaracions que hem vist fa poc del president Montilla dient que ara no toca..., la frase lamentablement famosa, ja, sembla que va amb el càrrec, d'«ara no toca», doncs, això és el que diu el president, curiosament diferent del que diu el conseller Ausàs o del que diuen altres membres del Govern, no?

I jo el que li demanaria, conseller, és que sigui valent —que sigui valent—, però no només enviant a tots els portaveus de la comissió un reguitzell d'apunts d'aquesta llei, no, no, que ens faci el que es diu una proposta de llei, el que li toca fer per mandat, segons si vostè entén que el mandat del Govern d'entesa segueix vigent; si entén que aquell pacte segueix vigent, han de tirar endavant. I si al president Montilla ara no li va bé fer una llei o creu que no és convenient, doncs, home, no és culpa ni

de la resta de grups, ni dels grups que donen suport al Govern que no siguin el PSC, ni tampoc dels ciutadans de Catalunya, que, en definitiva, no tenen aquesta llei.

I què diu aquest estudi d'experts? Què diem nosaltres des de Ciutadans? Què li vam demanar des del primer dia al conseller Puigcercós? Llistes desbloquejades. Què vol dir «llistes desbloquejades»? Llistes on els ciutadans puguin donar un vot preferent, puguin triar els candidats d'una llista electoral; una llista, en definitiva, que, al marge del que pugui posar un partit o no, tinguin la facultat, els ciutadans, com ja passa al Senat, com ja passa en altres àmbits, com passa a altres països, de poder primar, de poder, per què no dir-ho?, també premiar determinats polítics, determinats candidats, determinades polítiques fins i tot dintre d'un partit.

Per tant, és una via de participació: que ningú tingui por de les llistes obertes, que ningú tingui por de les llistes desbloquejades. És voluntari. Si algú vol votar tota una llista, la votarà igual. Jo només se m'acudeix que poden tenir por persones que potser no vulguin que la gent tingui aquesta llibertat. Per tant, no puc entendre que hi hagin persones que diguin que això de les llistes obertes no serveix per a res. Evidentment, no és la solució a tot el que ens passa; és simplement un instrument més de molts altres instruments que hem de posar sobre la taula.

Una altra qüestió que parla aquest estudi dels experts, fonamental des del nostre punt de vista: la informació, la informació al ciutadà. Això és una informació a doble via, evidentment, els ciutadans també han de fer l'esforç democràtic d'anar a votar –clar, que sí–, però nosaltres els ho hem de facilitar.

Es parla d'informació de campanyes institucionals, en aquest estudi –ara no només hi ha el que proposem des de Ciutadans, sinó el que parla en aquests estudis–, es parla que s'informi el ciutadà de quins mecanismes democràtics han triat els partits per col·locar els seus candidats. És a dir que si un partit fa el clàssic «dedazo» de dir aquesta és la llista i l'ha posat l'executiva d'un partit, simplement que se sàpiga; és democràtic, ho diuen els seus estatuts, d'aquest partit, però que se sàpiga. Si un partit ha fet primàries i ho han escollit els seus militants, que se sàpiga, i si s'ha fet servir un sistema mixt, també, que se sàpiga. Això és el que diu la comissió d'experts.

I aquesta comissió d'experts, hi insisteixo, no serà precisament del nostre partit, perquè no hi va designar cap representant, però, en definitiva, hi estem d'acord, amb aquestes propostes.

Per tant, senyor conseller, tiri endavant aquesta llei amb les propostes ni una més ni una menys de les que ha posat la comissió d'experts a sobre..., i després en parlaré, i després, quan s'admeti a tràmit aquest debat, debatrem i buscarem el consens perquè tothom se senti còmode. No pretenem amb aquesta interpellació incomodar ningú; pretenem que s'obri el debat i pretenem que complim amb un mandat que portem tots als nostres programes electorals. I no hi han excuses a aquestes alçades de legislatura per no haver entomat aquest tema.

Una altra qüestió que no hi surt, en aquesta proposta, però que sí que des de Ciutadans hem defensat, tant a la Llei del Govern com ara aquí: la limitació dels mandats; sí que surt i es «baralla» com una de les possibilitats limitar els mandats.

Miri, ara mateix tenim un cas o hem tingut diversos casos a Sud-amèrica que es criticava que alguns es volien perpetuar en el poder i l'únic que feien era intentar canviar una constitució al seu país, a cadascun d'ells, que limita a quatre anys els seus mandats! Aquí hem tingut presidents vint-i-tres anys; aquí, a Galícia, a Andalusia, a Castellà - la Manxa, socialistes, populars, convergents... I aquí no ens perpetuem en el poder, ara a Sud-amèrica, sí. No, senyors, és exactament el mateix; el que passa, que ells tenen constitucions que limiten els mandats dels presidents. Aquí, no la tenim. Als Estats Units, com saben, són dues legislatures. Nosaltres proposem el model americà, en aquest sentit: una limitació a vuit anys, a dos mandats del president de la Generalitat. És una proposta que està sobre la taula. No crec que als Estats Units, en aquest cas, doncs, els puguem donar massa lliçons, en aquest cas, de democràcia participativa, de democràcia real. Per tant, creiem que també és un tema a tocar en el futur.

Però, al marge d'això, participació, es parla del vot telemàtic. Tenim sistemes per poder tenir un vot telemàtic, i ho diu el mateix informe. Es parla que..., avui dia, vostès ho saben, tenim DNI electrònic, hi han mecanismes de garantia real –real– per poder arribar aquí. I, si no, com a mínim hem d'obrir aquesta via. Altres països estan fent ja servir el que és l'urna electrònica. Obriem aquest debat. No podem estar encara a l'any 78 en termes democràtics a Catalunya. Totes les comunitats autònomes han fet els seus deures; nosaltres no els hem fet. És l'hora de donar un pas endavant.

I sobretot, senyors, reconeguem-ho, som la comunitat autònoma amb menys participació política, i això en una comunitat com Catalunya..., se'ns hauria de caure la cara de vergonya, hauríem de fer entre tots una meditació important i tirar endavant aquesta llei.

Hi insisteixo, la llei no és la solució; la llei donarà instruments per intentar millorar les coses. I aquest ha de ser el debat que hi hagi en aquesta cambra, amb consens, perquè, si no, no tirarà endavant, però hem d'obrir el debat i ningú ha de tenir por, ningú ha de tenir por perquè és evident que sense consens no tirarà endavant.

Un altre dels punts importants per nosaltres: una llei més justa, més proporcional; sí, senyors, més proporcional. Què vol dir «proporcional»? Home, doncs, que ens acostem a aquella màxima, que si bé no ha de ser absolutament aquesta, perquè hem d'arribar a un consens, que per nosaltres seria «una persona, un vot», i per altres partits ja sé que també seria aquesta, la fórmula, si no arribem aquí, arribem a un punt intermedi; no fem que un vot avui dia a Vic, a Manlleu o a Barcelona valgui tres vegades menys que a altres parts de Catalunya. I això està passant avui. I després els ciutadans diuen, en definitiva, que alguns vots valen més i que no..., és veritat: un vot avui a la província de Barcelona val menys o bastant menys que vots a la província de Girona, de Lleida o de Tarragona. I és una realitat. Que hem d'ani-

quilar això? No, també té un pes territorial, hem de fer un equilibri. Hem de tornar a l'equilibri lògic d'una ciutadania, que, no ens enganyem, tenim 7 milions de persones i 5 es concentren en una àrea determinada. I, en definitiva, voten les persones, i les polítiques es fan per a les persones. Per tant, donem una mica més de pes a les persones.

Un altre punt important, per tant, seria intentar fer una llei més justa, més proporcional, no absolutament «una persona, un vot»; ja ho sé que no arribarem a un consens per aquí, intentem arribar a un equilibri més just del que tenim.

Un altre punt important que diu la comissió d'experts, hi insisteixo, no Ciutadans, la comissió d'experts: mitjans de comunicació plurals, independents i que donin informació de totes les candidatures.

Acabo, senyor president, seguiré després, al següent punt.

Per tant, com veu, són punts que posem a sobre la taula, que hem tret de la comissió d'experts; en alguns nosaltres aniríem més lluny, entenem que hem d'arribar a un consens, el que no podem permetre és seguir amb la llei electoral al calaix després de vint-i-vuit anys. I això ens ha de fer reflexionar a tots, però especialment a aquells qui poden tirar-ho endavant. Jo, des de Ciutadans, no puc tirar aquesta llei endavant. Li ho vaig dir el primer dia, en la primera intervenció que...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...vaig tenir –acabo, senyor president– amb el conseller Puigcercós, ho vaig demanar; dos anys i mig després segueixo demanant el mateix.

Conseller, vostè té la paella pel mànec; vostès tenen la fórmula per posar aquest debat sobre la taula. Després buscarem els consensos, però el debat s'ha d'obrir ara i aquesta legislatura.

Gràcies, senyor president, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara el conseller de Governació i Administracions Públiques, l'honorable senyor Jordi Ausàs.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Sí; moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyor diputat Rivera, efectivament, vostè ha fet un recordatori del que havia fet el Departament de Governació i Administracions Públiques, el que havia fet el Govern, encarregant un estudi, un informe, era molt més que un estudi, a la comissió d'experts acadèmics. I la feina que s'ha fet i el compliment dels compromisos, doncs, penso que és una evidència que coneix absolutament tothom.

El 21 de febrer del 2007, per tant, ara fa quasi dos anys i mig, el conseller Puigcercós va exposar aquí, en aquest Parlament, a la Comissió d'Afers Institucionals, a petició pròpia, les línies d'actuació que es van seguir des del Departament de Governació i Administracions Públiques. Després d'exposar que la llei electoral, la llei electoral pròpia requeriria un consens i, per tant, una unitat parlamentària força considerable, atesa especialment la majoria qualificada que requereix, una majoria de dues terceres parts, va dir molt clarament, i ho cito textualment, el següent: «El departament emprendre dues accions consecutives. Primera, per una banda, s'encarregarà a una comissió d'experts l'elaboració d'un treball previ i de suport a la futura proposta legislativa que doni consistència teòrica i objectiva a les decisions. Segon, en segon lloc, posteriorment, es proposarà que sigui una ponència d'aquesta cambra que treballi en l'elaboració legislativa.» I continuo citant: «Per descomptat que, tant a través de la comissió d'experts com directament a través dels serveis del Departament de Governació, es donarà tot el suport a la ponència parlamentària.» I, ni més ni menys, això és el que s'ha fet i això és el que s'està fent.

I, com saben, la darrera contribució ha estat, precisament, enviar-los un recull dels continguts més significatius de l'informe, en un format suficientment apte per constituir la base d'aquesta futura iniciativa legislativa conjunta en el marc d'una ponència parlamentària.

Per tant, quin és l'objectiu dels informes dels experts? Doncs, precisament aquest. El fet d'elaborar un informe per part del grup dels experts no va ser una estratègia capritxosa, ni molt menys una manera de fugir d'estudi per part del Govern. El conseller de Governació no té la paella pel mànec, senyor diputat. El conseller de Governació i el Govern el que fan és impulsar i posar, lògicament, les bases damunt la taula per tal que Catalunya pugui tenir una llei electoral pròpia. Som l'única comunitat de l'Estat que no té una llei electoral pròpia. Aquesta llei necessita una majoria parlamentària àmplia. Estem d'acord que aquesta llei s'ha d'impulsar a través d'una ponència parlamentària conjunta.

El Departament de Governació ha fet el que havia de fer des del primer dia fins al dia d'avui, i avui estem parlant, s'està produint aquest debat aquí, al Ple del Parlament de Catalunya, i, per tant, ha fet el que havia de fer. Ara és l'hora dels grups parlamentaris.

Però, precisament, el fet d'elaborar aquest informe per part dels experts no va ser, com li deia, una estratègia capritxosa, sinó que va ser la fórmula que es va considerar més òptima –així ho vam considerar tots els grups parlamentaris, quan es va exposar en aquesta cambra– per desencadenar un document de bases apte per al futur i necessari, propici per al consens polític.

L'informe es va redactar per una comissió d'experts amb plena independència. Des del Departament de Governació consideràvem, i així ho continuem pensant, que seria l'eina capaç d'obtenir el consens entre tots els grups polítics i un bon punt de partida per obtenir una llei electoral pròpia.

Cal recordar que el consens implica, no cal dir-ho, renúncies per part de tots, renúncies per part de tothom. I l'informe va ser un bon exemple, en aquest sentit, ja que no va reflectir enterament l'opinió personal de cap dels membres de la comissió, sinó que va ser assumit col·lectivament per tots. És veritat, era una comissió d'experts, una comissió d'acadèmics, de professors universitaris, però a més a més cadascun d'aquests acadèmics estava assegut en aquella mesa, en aquella comissió, a proposta d'un partit polític, a proposta d'un grup polític. Per tant, també en el si d'aquesta comissió s'hi va produir un debat polític, un debat partidari, diguem-ho com vulguem, vam fer un pas important, importantíssim.

Cadascun i tots els membres de la comissió van expressar opinions diferents, és clar que sí, en algun dels temes tractats en l'informe, però tots ells van convenir a donar suport al conjunt de les propostes recollides. I els membres de la comissió d'experts eren acadèmics, ho repeteixo, però al mateix temps eren acadèmics a proposta de cadascun dels partits polítics i dels grups parlamentaris. I el text que és a les seves mans, amb la voluntat, hi insisteixo, de constituir la base de la ponència, no és res més que posar negre sobre blanc, amb una forma d'esborrany, d'un articulat en brut, diguem-ho com vulguem, per facilitar la feina –perquè així se'm va demanar per part d'alguns grups parlamentaris en la meua compareixença aquí, en comissió, al Parlament de Catalunya–, posar negre sobre blanc, altra vegada, les conclusions de l'informe, les conclusions dels experts.

En la presentació que van fer els mateixos experts en aquesta cambra, van posar molt èmfasi a reconèixer que la proposta no contemplava completament l'opinió de cap expert participant. Sí que ens van dir, però, que era la millor proposta de llei electoral possible en les actuals circumstàncies, en les circumstàncies actuals, i que era assumida per tots i cadascun dels acadèmics, per tots i cadascun dels experts membres de la comissió, i el més important: que la seva aprovació –deien els mateixos acadèmics, el professor Colomer, aquí en aquest Parlament, a la comissió– suposaria una millora important en la qualitat del sistema democràtic, a més a més, com dic, de poder disposar d'una llei electoral pròpia.

Amb aquestes qualitats globals del conjunt de l'informe, que es van concretar en més de cinquanta propostes de reforma, crec que podríem estar ja més que satisfets si féssim un pas més endavant. I els voldria recordar –vostè en parlava, senyor diputat– alguns dels eixos de treball de la proposta, especialment, aquells que estan focalitzats –vostè en parlava ara– en el foment de la participació política, en el foment de les llistes obertes. Fixin-se, la proposta dels experts –perquè aquesta no és una proposta del Govern, aquesta no és una proposta del Departament de Governació, aquesta és la comissió d'experts nomenada per tots i cadascun dels grups polítics, dels grups parlamentaris, per tant, acadèmics, a proposta, cadascun d'ells, d'un partit polític–: el vot anticipat, les urnes mòbils, el vot electrònic, les llistes desbloquejades, posem per cas.

El vot anticipat, quan es proposa que els electors puguin votar a les oficines de Correus des de l'inici de la campanya i fins a dos dies abans de la jornada electoral, i no com a vot per correu, sinó de manera, de forma anticipada.

O bé les urnes mòbils, quan es proposa de manera imaginativa. Estem en disposició de poder impulsar una llei moderna, una llei ambiciosa, que pugui ser referent d'altres governs d'altres administracions. Urnes mòbils, per exemple, proposant que l'Administració electoral les organitzi a cada circumscripció, que programi visites a residències de gent gran, a hospitals, a centres penitenciaris, a altres institucions, per tal que hi puguin votar persones amb dificultats de desplaçament, persones amb dificultat de mobilitat.

O bé el vot electrònic, que en parlava vostè també, les noves tecnologies. Ja no hauríem de parlar de noves tecnologies, podríem parlar ja de tecnologies de la informació o la comunicació, però les noves tecnologies permeten noves maneres, noves formes de votar, i els experts proposaven a la comissió el vot electrònic com a forma, com a manera de vot anticipat, fins a dos dies abans de la jornada electoral.

O proposaven, per exemple..., que no vol dir que s'ha-gi de recollir per part de la comissió o de la ponència conjunta, perquè, al cap i a la fi, la ponència conjunta haurà començar de zero, i, per tant, li servirà, aquest informe, segur que li servirà moltíssim com a document important de base, però, en definitiva, és el consens que es produirà a la ponència conjunta..., la que ha d'elaborar la llei. I aquesta llei no l'elabora el Govern, senyor Rivera; aquesta llei no l'impulsa com una llei convencional, si es pot parlar d'aquesta manera, el Departament de Governació, no l'aprova el Govern i no la porta al Parlament, com no ho fa absolutament cap Administració, no ho fa cap Govern. Sorgeix del mateix Parlament. A tot arreu és així, aquí ho hem de fer d'aquesta manera, i, a més a més, perquè així ho vam acordar en la presentació de l'informe dels experts.

Però parlàvem, per exemple, com una proposta dels experts, de llistes desbloquejades, és a dir, una fórmula de vot que permeti al votant triar una llista de partit –del partit que prefereixi, del partit que vulgui, el partit de les seves preferències– i expressar les seves preferències per algun candidat, per alguns candidats, a títol individual de la llista. Una proposta innovadora? Sí. Una proposta agosarada? Segur.

Els experts, els acadèmics, tots els experts, de manera conjunta, consensuada, els diferents acadèmics, cadascun d'ells, a proposta d'un partit polític, van arribar al consens. Crec que estem en disposició, que hauríem d'estar en disposició que nosaltres, aquesta cambra, el Parlament de Catalunya, poguéssim arribar també a aquest esperit de consens per dotar el nostre país d'una llei electoral pròpia, moderna i ambiciosa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor Albert Rivera té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades... Conseller, vostè deia que aquesta llei ha de ser una ponència conjunta; efectivament. Però llavors explíqui'm vostè per què en el programa d'entesa de govern diuen: «Objectius: elaborar una llei electoral de Catalunya que posi fi al règim electoral transitori vigent.» Escolti'm, no enganyin vostès els votants. Vostès ho diuen a l'Entesa Nacional pel Progrés, que em penso que és el seu Govern; aquí ho diuen. Per tant, vostès, com a govern i com a grups que donen suport al Govern, s'han posat com a fita per a aquesta legislatura elaborar una llei electoral de Catalunya que posi fi al règim electoral transitori vigent. És un compromís del seu Govern, no és de l'oposició, no és de Ciutadans, és del seu Govern. Per tant, compleixin amb els ciutadans i, si no, que ho sàpiguen els ciutadans, que vostès posen coses al seu programa de govern que després no tenen cap intenció de complir. I això és el seu Govern.

«La paella pel mànec?» Poder no és l'expressió, poder tenen les claus del cotxe per començar a engegar-lo i començar a moure's. Les tenen vostès, les claus del cotxe; no les tinc jo, les claus del cotxe, les tenen vostès per engegar el motor. Que a on arribem amb el motor i amb el cotxe? Ja ho veurem, amb el consens que necessitem. Vostè ho ha dit i jo també ho he dit; ho sabem, que hi ha necessitat de consens.

Faci vostè cas, simplement, a l'illustre senyor Joan Ridao, que em penso que és el secretari general del seu partit. El senyor Ridao, respecte a les declaracions de Montilla, que diu que «crec que cal esperar», que «ara no toca», eh?, el que deia abans: «Això no toca.» Declaracions de la setmana anterior, el senyor..., diu: «El dirigente republicano ha opinado que el momento no solo es oportuno, sino que la ley electoral es una responsabilidad de los partidos que integran el Gobierno.» Caray con el señor Ridao. Bé, diuen que és responsabilitat seva, i ho diu el senyor Ridao en unes declaracions, i vostè diu que no és responsabilitat del Govern, però va al pacte de l'Entesa. A veure si s'aclareixen una mica de qui és la responsabilitat. Però és que els seus mateixos dirigents polítics, del seu partit, diuen que en són vostès els responsables, ho diuen la setmana passada: «En este sentido, Ridao se ha comprometido a hacer que la pelota que ahora hay sobre el tejado del Parlament empiece a rodar.» Bé, doncs, que comenci la jugada, que comenci a rodar el cotxe, però no diguin vostès que la culpa és del Parlament o dels diputats o dels grups parlamentaris; és d'un govern que s'hi ha compromès i que no vol posar aquesta pilota en joc.

I un exemple d'això –i amb tots els respectes ho dic– és el que ha fet Ciutadans pel Canvi dintre de la coalició amb el PSC, que em sembla ja... I hi he parlat i hi estic d'acord, i segurament estem d'acord amb moltes coses, però, home, llençar una iniciativa legislativa popular, una llista electoral, que és el president del Govern..., home, amb una sola signatura, com aquell qui diu, amb

tres signatures tira endavant, no en recullin vostès cinquanta mil. Si vostès tenen la capacitat per tirar endavant i posar a jugar..., com deia el senyor Ridao, la pilota en joc! Deixi's de fer..., de marcar paquet polític per la mala consciència que el senyor Montilla no vol tirar la llei endavant. Deixin vostès de fer una mica aquest *paripé*. No recullin signatures, posin endavant això, i ens estalviem aquest joc i ho traiem aquesta legislatura. No marquin vostès aquest perfil. Si ja ho entenc, el que ha de ser estar en una llista electoral, en aquest cas, a què es compromet el Govern i que després el president no vol complir! Però no és culpa nostra. És el seu president, és el seu líder, de la seva llista; per tant, no és cosa nostra. No té cap sentit tirar endavant una iniciativa legislativa popular des de la llista que governa; és que això no s'ha vist enlloc!, això només passa al tripartit i aquí a Catalunya.

Per tant, si us plau, la mateixa pressió que volen fer, social, a veure si convencen vostès el senyor Montilla, facin aquesta pressió, en comptes de fer-la al carrer i recollir signatures, amb el senyor Montilla. Però la frase aquella, que «no toca», sembla que funciona.

Hi insisteixo, pacte d'entesa. Tots els programes de govern de tots els partits que estem a la cambra..., ja no només el Govern; també hi ha responsabilitat a tots els partits: també Convergència, també Ciutadans, també el PP, tots els partits (*veus de fons*) –després parlem– tenen aquest compromís. Per tant, tirem endavant això, no busquem més excuses, no hi han excuses possibles, senyor Ausàs, no hi han excuses.

Vostè ha fet la seva feina? Doncs, miri, però amb poca sort, si em permet l'expressió. Segurament sí que ha fet una part d'aquesta feina, jo li reconec que han fet l'esforç i que potser vostès volen que tiri endavant aquesta llei, a mi no em costa re reconèixer-ho. Estic convençut que vostè, com a responsable, diu: «Si surt aquesta llei que està al meu àmbit, millor.» Ho entenc. Però vostè és conscient que no hi ha consens dintre el Govern i que el president de la Generalitat no vol tirar endavant aquesta llei. I és la realitat.

Per tant, per finalitzar, recordem els punts essencials, i amb tota aquesta bona fe presentarem la moció, per intentar buscar una moció de consens, que digui, mínimament, que volem llistes desbloquejades; que el Parlament de Catalunya vol impulsar una llei on es limitin, certament, els mandats –ja ens posarem d'acord en quants–; que parli de més participació amb aquest vot electrònic, amb aquestes urnes mòbils, amb aquest vot per internet, amb el vot anticipat de correu; més proporcional, que equilibri la màxima «una persona, un vot» i el vot territorial; més informació als electors; també, com diu la mateixa llei, ajudar aquelles formacions polítiques que volen entrar a la cambra, com fan altres països, com Suècia, en què més d'un 1 per cent ja comença a rebre també recolzament de l'àmbit públic perquè pugui presentar-se a unes altres eleccions.

En definitiva, trenquem, trenquem el que tenim fins ara. Trenta anys estancats –acabo, senyor president–, sense llei electoral –com ha dit vostè, l'única comunitat autònoma que no la té–, ens omplim la boca d'autogovern, fem nous estatuts, però no som capaços de fer una llei

electoral. Un estatut també requereix un mínim de consens, no? Doncs, una llei electoral, el mateix. Doncs, tirem-ho endavant, i aquí té una responsabilitat..., també la té Convergència i Unió. Saben perfectament des de Convergència que la tenen. Després escoltarem quina és la seva opinió, en la seva interpellació; estic convençut que tot el que no van fer governant ho volen fer ara, això també és veritat, eh?: suposo que defensaran la limitació de mandats després de vint-i-tres anys, defensaran les llistes obertes després de vint-i-tres anys...

En qualsevol cas...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...jo només espero –acabo, senyor president, de veritat– que es tiri endavant, que acabem aquesta legislatura amb una nova llei electoral, més participativa, exemplar, com deia el conseller, i que donem exemple a la resta de comunitats de fer una llei del segle XXI.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, senyor Albert Rivera, ho reiterem, aquesta és una llei que no és una llei com les altres, aquesta és una llei que necessita, ja per a la seva aprovació, una majoria molt àmplia, però, a més a més, aquesta no és una llei convencional, no és una llei que es pot impulsar des d'un departament del Govern, que l'ha d'aprovar el mateix Govern i la porti al Parlament per al seu debat, per debatre-la en ponència i per a la seva aprovació definitiva; és molt més que tot això, i, per tant, és evident que convé, que cal un consens polític ampli.

Per tant, ho reitero, a vostè, li agraeixo les seves paraules de reconeixement a la feina que s'ha fet des del Govern i des del departament. Evidentment que hem posat el motor en marxa, no pas ara, sinó des de l'inici ja de la legislatura, impulsant aquesta comissió dels experts. Ho repeteixo, uns experts que no van fer un informe declaratiu; uns experts que van fer molt més que un informe, perquè vostè sap que darrere de cada capítol d'aquest informe dels experts hi havia tot un seguit de propostes amb què, donant-hi forma d'articulat en brut, pràcticament –pràcticament–, tenim una llei –en brut, evidentment– damunt la taula. I això és el que es va fer arribar als grups parlamentaris, a proposta de diferents grups parlamentaris en la meua compareixença, per tal de facilitar la feina als grups parlamentaris, per tal d'animar i d'impulsar la creació d'una ponència conjunta. Per tant, hem fet la feina.

I, si això és volgués impulsar des d'un departament del Govern, ens equivocaríem. Evidentment que està al pacte d'entesa; evidentment que forma part de tots els

programes electorals de tots els partits polítics, i el que ha de fer el Govern és impulsar-ho, i és el que estem fent. És el que estem fent avui, precisament, aquí, amb una posició clara, inequívoca: Catalunya ha de tenir una llei electoral pròpia, moderna i ambiciosa.

Ha de ser exactament el que diuen uns experts? Ha de ser el que vulguin els diputats i les diputades del Parlament de Catalunya; ha de ser el que digui la ponència conjunta del Parlament de Catalunya. Però, evidentment, ningú negarà que la proposta, que la feina feta per aquests experts –ho repeteixo, acadèmics, però cadascun d'ells amb un barret de proposta de partit polític, proposat per algun partit polític–, va generar i va produir un consens en el si d'aquella ponència, d'aquella comissió d'experts.

Algunes propostes perfectament –n'estic convençut– assumides pel 99 per cent dels membres d'aquesta cambra, potser pel 100 per cent fins i tot, i altres en què potser caldrà arremangar-se més, arribar al terme mitjà: «Ni tu ni jo, el camí del mig», el consens, l'acord. Perquè l'objectiu final és necessari, i, a més a més, no ens podem permetre el luxe..., perquè no en podem presumir. Podem presumir de moltes coses a Catalunya, de mirar-nos el melic en moltes coses, però no podem mirar-nos el melic quan parlem de llei electoral pròpia, perquè no en tenim, perquè som l'única comunitat de l'Estat que no té una llei electoral pròpia. Però hi han temes i propostes que estic convençut que tothom hi pot estar d'acord, que pot ajudar moltíssim al debat dels diferents grups parlamentaris en el si de la ponència conjunta. Les campanyes de foment de la participació, que n'hem parlat amb vostè, que es duguin a terme per part d'un organisme independent, deslligat del Govern, completament independent, una sindicatura electoral és l'exemple, el model de molts països. No fa gaire, o fa uns quants mesos, vaig ser al Quebec i l'autoritat de la sindicatura electoral del Quebec evidentment està respectada absolutament per tothom. O bé que els partits facin públics els seus sistemes interns d'elecció de candidats; o bé la paritat de les llistes; o bé les circumscripcions, basades en un model territorial propi dels països; o bé, més elements de control sobre la transparència del procés electoral, etcètera.

Per tant, no hi ha dubte que el resultat serà el que vulguin, el que decideixin, el que acordin, com no pot ser d'altra manera, els diputats del Parlament de Catalunya. Ha de ser el Parlament de Catalunya, on rau la sobirania del poble de Catalunya, el qui ha d'elaborar una llei electoral pròpia. I segur que, si ens en sortim, tindrem una llei pròpia, una llei molt més moderna, una llei molt més ajustada a la nostra realitat social.

Per tant, el Govern ha fet la feina, el departament ha fet la feina, ara és la feina de tots plegats, de tots els grups parlamentaris, del seu també, senyor Ribera, i, per tant, el que hem de fer és deixar de parlar, arremangar-nos i mans a la feina.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és...

Interpel·lació

al Govern sobre el règim electoral (tram. 300-00224/08)

...la interpellació sobre el règim electoral, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Maria Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Bé. Gràcies, senyor president. Inevitablement, haver assistit ara en aquesta interpellació, doncs, hi haurà algun aspecte que evidentment serà repetit, però intentaré diferenciar-me'n, perquè avui no hem vingut a discutir, precisament, la llei electoral; i, per tant, a tot el que sigui de contingut, hi faré una molt breu referència.

Però sí que el motiu de la interpellació, senyor conseller, és que nosaltres ens sentim enganyats. Enganyats, no per vostè: enganyats pel Govern –enganyats pel Govern. I ara ho explicaré. I alhora també ens hem cansat –ens n'hem cansat– d'esperar la ponència conjunta. I ens hem cansat, també, d'esperar que hi hagués un projecte de llei articulat. Dirà: «No, ja n'hi ha un.» Sí, però és el seu, no és el del Govern. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., no és el del Govern.

Ens hem cansat també del desgavell que hi ha hagut en aquests darrers mesos, amb el tema de la llei electoral. I en un aspecte que precisament el que busca la llei electoral és afavorir la participació, que no hi hagi distància entre la ciutadania i els seus representats, etcètera, resulta que vostès, des del tripartit, el que han creat és aquesta distància i un desgavell, un altre cop, en un tema cabdal per al país. I, d'això, ja en fa dos anys.

Nosaltres vam pactar un procediment. Vam pactar un procediment amb vostès i vostès no l'han seguit. I aquesta és la gran diferència que hi ha entre ara i els altres vint-i-tres anys que tant els agrada a vostès repetir. Conscients que es necessita una majoria qualificada, també per responsabilitat, durant aquest període hem estat sempre al seu costat, conseller. Però vostè no se n'ha sortit, dintre del Govern, i li ho hem de dir.

Ja avanço que nosaltres farem una moció subsegüent en aquesta interpellació, en què el punt número 1 serà la constitució de la ponència conjunta. I després veurem qui vol i qui no vol debatre sobre la llei electoral a Catalunya. Ja avanço, també, que nosaltres en aquests divuit mesos, en seu parlamentària, li hem demanat la constitució de la ponència conjunta tres vegades, conseller, i evidentment hi ha les actes que així ho certifiquen.

Una breu cronologia perquè ens situem tots –tot i que el senyor Ribera s'hi ha referit, jo crec que és important–, a partir de les comissions que fixa el nou Estatut l'any 2006, el conseller Puigcercós, el gener del 2007, ens emplaça a tots els partits polítics a arribar a un acord sobre el procediment. Nosaltres ens hi avenim, tot i dir que, si això era una maniobra de distracció, no comptarien amb el nostre suport, perquè ja ens temíem que passaria el que ha passat ara dos anys després.

També avanço la crítica que ja es feia ara, tant per a vostè com per al senyor Ribera. Hi ha una diferen-

cia respecte als vint-i-tres anys. Vostès van estar durant vint-i-tres anys dient que farien una llei electoral. I mai no van ser capaços de pactar entre uns i altres el procediment. Ara hi havia un procediment pactat –i això és mèrit de l'oposició i del Govern– i són vostès els que precisament enganyen els grups parlamentaris i no compleixen el procediment pactat entre tots. El conseller Puigcercós, després de parlar-ho amb tots els partits, encarrega a la comissió d'experts, març-juny del 2007, i fins al desembre del 2007 no es presenta un informe dels experts, sis mesos després amb una dilació també que no entenem. Però fins un any després, quan compareix vostè ja com a conseller, no sabem res més d'aquesta llei electoral. Res més. Aquesta dilació, de qui és culpa, conseller? També dels partits de l'oposició? O és responsabilitat del Govern perquè no es posaven d'acord?

Bé. La cronologia ens situa en aquest darrer mes de juny. El conseller fa arribar als grups un text articulat. El mateix dia que ho explica a la premsa ens ho fa arribar, sembla, als grups parlamentaris. No ho havia consensuat ni amb els seus socis de Govern –això està clar– ni molt menys amb els partits de l'oposició. Perquè el que havíem quedat era que els experts feien un informe de bases que servís, precisament, a la ponència conjunta; no pas un text articulat. Ningú havia pactat un text articulat. I vostè, el que ens presenta, en nom d'Esquerra Republicana, ho suposo, és un text articulat.

Però bé, l'episodi que ja ens fa reaccionar per fer aquesta interpellació és que el seu president el desautoritza, el desautoritza públicament. El senyor Montilla li diu que no. I a més amb un argument difícil de creure. Li diu que no perquè aquestes lleis s'han de fer al principi de la legislatura i no al final. Després d'haver estat dos anys retardant la ponència conjunta! I això, senyor conseller, ja sé que li dol, però, és el seu president el que li fa aquesta desautorització. Per tant, si vostè havia pactat la presentació del text articulat, el primer que hauria d'haver fet és pactar-ho amb el president de la Generalitat, el senyor José Montilla, i, per tant, també amb el PSC.

I no em deixo l'episodi de Ciutadans pel Canvi. No me'l deixo, al contrari, el trobo gravíssim. Què persegueix una iniciativa legislativa popular? I en això sé que Esquerra Republicana i el conseller comparteixen el meu criteri. Què persegueix, senyor Comín, una iniciativa legislativa popular? Quina irresponsabilitat acaben de fer vostès, per a la gloriosa història democràtica del tripartit? Persegueix, senzillament, que en podem debatre a la seu parlamentària.

I, què fan vostès? Sabent que el conseller havia pactat amb els grups, inclòs el seu –perquè vostè deu ser d'un grup, no va per lliure–, doncs, sabent això, vostès tiren endavant una iniciativa legislativa popular fent veure que els dolents són els altres i vostè són els «guais». Vostès són els de les llistes obertes, els de la democràcia participativa i tot això. I els altres som els dolents que no volem la ponència conjunta. Doncs, el motiu d'aquesta interpellació també és aquest.

Perquè vostès han fet un acta de traïdoria institucional als seus companys de Govern, i ho dic amb totes

els lletres: traïdoria institucional. Això no es fa, senyor Comín. I també amb nosaltres, amb la resta de grups parlamentaris. Havíem pactat un procediment –havíem pactat un procediment–, senyor Comín, i vostès, Ciutadans pel Canvi, només per poder sortir amb aquest... esbiaixat, que són els que fan les coses més progressistes que els altres, tiren endavant la iniciativa legislativa popular.

Segueixo: s'ha preguntat, senyor conseller, per què el president de la Generalitat el desautoritza a vostè i no desautoritza el senyor Comín i els Ciutadans pel Canvi? S'ho ha preguntat? S'ho ha preguntat, per què el senyor José Montilla i Aguilera, del Partit Socialista de Catalunya, desautoritza el conseller d'Esquerra Republicana i no s'atreveix a desautoritzar el seu grup polític que li presenta una iniciativa legislativa popular? Això és molt greu, senyor conseller, és molt greu.

Bé. Nosaltres acusem, evidentment, Ciutadans pel Canvi d'empobrir la realitat democràtica d'aquest país. Però també acusem Esquerra Republicana de no saber-se plantar en aquest tema. I vostès s'havien de plantar en aquest tema: només necessitem dos grups parlamentaris i una cinquena part dels diputats per constituir una ponència. Des de fa divuit mesos els estem dient que nosaltres estem aquí per constituir aquesta ponència i esperem que Iniciativa per Catalunya, que durant tots aquest anys ha fet de la participació una bandera, i a més tenen responsabilitat al Govern en aquest tema, no mirin cap a un altre cantó, perquè fins ara també han mirat cap a un altre cantó. Si no, per què avui no tenim la ponència conjunta? Expliqui'ns-ho.

Bé. Nosaltres no serem més còmplices d'aquest desavall. I, per tant, a partir d'aquesta interpel·lació i la moció subsegüent, ho repeteixo, presentarem la petició de la ponència conjunta.

Ens costa d'entendre que en temes cabdals de país, un govern que s'autoproclama «alternatiu» –que evidentment són alternatius d'aquells vint-i-tres anys– no s'hagi posat d'acord en un tema tan bàsic com aquest de la llei electoral –ens costa molt d'entendre– i que ens hagin fet perdre el temps durant tot aquests temps.

Bé. Això segurament deu obeir al fet que hi ha temes, senyor conseller, que necessàriament Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i Ciutadans pel Canvi han de marcar perfil propi. Però, és clar, quan vostès marquen perfil propi dintre del Govern com a partit evidentment els falta el sentit institucional; els falta el sentit de Govern i el sentit de país, i això després ens perjudica a tots. Per què, si no, a la llei de consultes populars, vostè s'afanya a dir que podem fer un referèndum per a l'autodeterminació quan li falta dir: «Escolti, però els socialistes m'han dit que hi posi per via de referèndum, que són aquells que han d'autoritzar l'Estat.» I no fem una llei de consultes, fem una llei de consultes per via de referèndum. Per què, sinó, també, ara quan es presenta aquesta iniciativa de la llei electoral, vostè ha de fer una iniciativa pròpia –i a la premsa em remeto perquè vostè ho va declarar així– per pressionar als seus, al Govern. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., després li ho ensenyaré.

Per què també Ciutadans pel Canvi parla de llistes obertes quan estan recollint firmes quan inclús la seva pròpia proposta no és de llistes obertes. Per què ho fan, tot això? Per marcar perfil, segurament, però quan marquen perfil vostès dintre del Govern, el que fan és que les nostres institucions surten, de cara enfora, empobrides, i, per tant, nosaltres això no ho volem permetre més.

Vostè no és un conseller d'Esquerra Republicana, vostè és un conseller del Govern de la Generalitat, corresponent, per tant, que la llei de consultes, que ara s'ha presentat, sigui parcial, que la llei electoral no s'estigui debatent ara aquí al Parlament; que la llei de consell de governs locals estigui entrebancada perquè el Partit Socialista ha presentat un informe precisament per parilitzar-la. Perquè la llei de finances locals avui encara no s'està tramitant i també que amb els temes d'organització territorial els hem parat, no hi ha noves comarques, no hi ha la vegueria del Penedès, perquè el PSC li ha imposat també que així sigui. Aquesta és la realitat, conseller.

I és cert, i conec la seva voluntat i els seus bons desitjos en tots aquests temes. No li dic pas que no sigui així, però vostè és part del Govern. Vostè ha de fer servir la seva força dins del Govern perquè tot això sigui d'una altra manera. I, per tant, si aquests dos anys han estat perduts, no ens mirin cap a Convergència i Unió ni cap als grups de l'oposició. Sobretot miri a casa seva, i, en tot cas, que tota la ciutadania sàpiga que tot allò que deien durant tants anys de la llei electoral, major proporcionalitat, major proximitat..., tot això si avui no ho estem debatent aquí al Parlament és per responsabilitat única dels tres partits que donen suport al Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Governació i Administració Públiques, el senyor Jordi Ausàs.

El conseller de Governació i Administració Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., «ens hem cansat», diu l'illustre diputat senyor Lluís Corominas. Quants en tenim avui, senyor Corominas, quants en tenim avui? Avui en tenim 2 de juliol; avui, 2 del 2009 –del 2009. El Parlament de Catalunya ha estat escollit en vuit ocasions dels del 1980 fins al 2006, i, no obstant això, encara no disposem d'una llei electoral pròpia. En vuit ocasions el Parlament de Catalunya s'ha constituït i encara no disposem d'una llei electoral pròpia. Som a la vuitena legislatura, i la normativa essencial que regula l'elecció d'aquest Parlament, la primera institució del país, és la llei electoral general de l'Estat espanyol. I les competències d'organització electoral són en mans de les juntes provincials electorals. S'ha constituït el Parlament en vuit ocasions.

Bé. Senyor Corominas, a vostè i al conjunt dels diputats, ho he dit pel dret i pel revés, per descomptat. Com a conseller del Govern de Catalunya evidentment, del Govern de Catalunya, els expresso la meva preocupació

—li expresso la meva preocupació— que el nostre país, durant tots aquests anys —tots aquests anys— no hagi legislat encara en un àmbit sobre el qual tenim competències plenes i sobiranes des de fa més de trenta anys.

Com saben Catalunya —ho he dit i ho torno a repetir— és l'única comunitat de l'Estat espanyol que no té, que no disposa d'una llei electoral pròpia. I en aquest dèficit històric, se li afegeixen dos àmbits normatius institucionals que encara accentuen més la necessitat d'avançar: el nou Estatut, que recull els principis de la llei electoral al capítol primer del títol segon, i la imminent reforma de l'organització territorial del país que ha de dibuixar una nova arquitectura institucional del país.

És més, la necessitat d'una nova llei electoral no només respon a aquestes qüestions estructurals, si m'ho permeten, sinó que també ha de satisfer noves demandes, ha de satisfer noves realitats quant a maduresa democràtica, quant a participació ciutadana, quant a la necessitat d'aturar el creixent abstencionisme, quant a la necessitat de lluitar contra la desafecció política, qüestions com l'impuls de la paritat, el foment, l'autorització de les noves tecnologies, en la utilització del vot, etcètera.

Per tant, som plenament conscients i no serveix dir: «Escolti, no em parli dels anys endarrere.» És que la responsabilitat és de tots, de tots els que som en aquesta cambra, de tots! Per tant, li dic el que he dit al final de la meva intervenció anterior, a propòsit de l'altra interpellació: deixem de parlar, arremanguem-nos i treballem tots plegats —tots plegats—, tots els grups parlamentaris per constituir aquesta ponència conjunta. I sóc conscient que el Departament de Governació i el Govern han fet la feina. Som plenament conscients que portem un endarreriment de trenta anys, i també som plenament conscients dels dèficits que suposa per al nostre país no disposar de la llei més moderna, de la llei més ambiciosa que podem tenir en aquest moment. I vostè, senyor Corominas, senyor Lluís Corominas, suposo, imagino, crec, hauria de ser conscient també de tot això.

L'Estatut d'autonomia del 79 ja ens va remetre a una futura llei electoral. I per molta indignació que vostè ara escenifiqui aquí, en el Ple del Parlament, per molta gesticulació que vostè vulgui fer avui, és evident que una inactivitat de molts anys no els legitima per plantejar ara unes exigències en els termes en què les formula. Per tant, deixem-ho enrere —deixem-ho enrere. A partir d'avui, si es tracta d'això, anem plegats, conjuntament, constituïm una ponència conjunta que elabori, que impulsi, fruit del consens d'aquesta cambra, una llei electoral pròpia. Per tant, és veritat: ara és l'hora del Parlament. Per tant, ara és l'hora dels grups parlamentaris, ara és l'hora de la ponència conjunta.

Miri, senyor Corominas, diu: «Vostès no han seguit el procediment que havíem pactat.» Hem seguit el procediment. El Departament de Governació ha seguit el procediment fil per randa, no ara, no des que jo sóc conseller de Governació, des de l'inici d'aquesta legislatura. Si us plau, reconeguem, si més no, fets objectius, un procediment objectiu, una manera de fer objectiva, consensuada, parlada amb tothom, amb vostè també. Ni una, ni dos, ni tres vegades, amb vostè n'he parlat en diverses ocasions, públicament i privadament, en

seu parlamentària i al mateix despatx del mateix Parlament, com ho he fet jo diria que amb representants de tots els grups o de gairebé tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Per tant, hem seguit el procediment, i vostè ho sap. Vostè avui fa el paper legítim i lògic de l'oposició. Molt bé. Però en aquest aspecte..., en pocs aspectes, però en aquest no. En aquest aspecte ens ha de moure una qüestió de país, una qüestió de consens. Per tant, hem seguit el procediment que havíem pactat. Perquè el Departament de Governació ha estat molt clar des del principi que aquesta llei electoral havia de compartir la iniciativa legislativa amb el Parlament de Catalunya —amb el Parlament de Catalunya. Per tant, aquí no portem una llei del Govern, aquí no es porten unes conclusions d'una comissió d'experts del Govern. Aquí no es porta un esborrany de la comissió del Govern i del departament. És la comissió d'experts.

A més a més, ho porta..., el conseller de Governació ho fa arribar als diferents grups parlamentaris. Perquè quan jo comparec en comissió els grups parlamentaris m'ho demanen. Senyor Corominas, repassi el llibre d'actes, el diari de sessions, i veurà que els grups parlamentaris em demanen la meua compareixença, que faci un pas més que ajudi a donar forma d'esborrany, en brut, diguem-ho com vulguem, d'allò que van fer els experts. Que no eren del Govern, els experts, eren de tots els grups parlamentaris, un de cada grup parlamentari. I el que faig és això: ajudar, propiciar el debat polític, facilitar la feina als grups parlamentaris per constituir la ponència conjunta, que en definitiva és qui ha d'elaborar la llei, i l'ha d'aprovar aquest Parlament.

Estaria ben d'acord que rebés crítiques per dalt i per baix, per una banda i per una altra, si el que fes jo..., proposés fer una llei del Govern, una llei del departament, una llei d'una part. Per tant, això no ho hem fet i això no ho farem. És la ponència conjunta, per tant, que ha d'impulsar aquesta llei, aquest marc, aquest marc legal.

I hem fet el procediment i l'hem complert perfectament i el podria repetir: el 21 de febrer del 2007, conseller Puigcercós, compareixença a la Comissió d'Afers Institucionals, ho he dit abans; el març del 2007, es formalitza l'encàrrec de l'estudi a la comissió dels experts, experts designats, ho reitero, ho torno a dir, per cadascun dels grups parlamentaris; hi havia un acadèmic a proposta de Convergència i Unió, hi havia un acadèmic a proposta del Partit Socialista, i un altre a proposta d'Iniciativa, i un altre a proposta d'Esquerra... Per tant, ja es va produir un debat, tan acadèmic, tan rigorós com vostès vulguin, però també en clau partidària, en clau de partit polític, si es pot dir d'aquesta manera. Per tant, també Convergència i Unió hi tenia un expert.

L'11 de desembre del 2007 l'aleshores conseller Puigcercós i el president de la comissió d'experts, el professor Colomer, van fer una compareixença al Parlament, ho he dit abans, a la Comissió d'Afers Institucionals, per exposar les conclusions de l'estudi. El 7 de maig del 2008 jo mateix vaig enviar una carta a tots els grups parlamentaris animant-los a impulsar la constitució de la ponència

conjunta per elaborar la llei electoral, i en vaig informar també el mateix president del Parlament de Catalunya.

El 5 de novembre del 2008, altra vegada en el marc de la Comissió d'Afers Institucionals, em vaig comprometre a traslladar aquest text d'esborrany si ho requeries els treballs de la futura ponència o m'ho proposaven els grups parlamentaris, com efectivament així va ser. El 19 de juny del 2009, tot i no estar constituïda aquesta ponència conjunta, vaig enviar aquest esborrany, que no és del Govern, que no és del departament, que no és un avantprojecte, que no és un projecte, sinó que és un document..., amb una forma molt més fàcil d'aconseguir impulsar els treballs de la ponència.

Això és fer la feina, això és complir el procediment, això és impulsar des del Govern tenir una llei electoral pròpia, i res té a veure, permeti que ho digui, amb vint-i-cinc anys d'inactivitat en aquesta matèria.

Per tant, vostè diu que m'ha demanat a mi tres vegades –tres vegades– la constitució d'una ponència conjunta. És que no me l'ha de demanar a mi. A mi, al conseller de Governació i Administracions Públiques, vostè no li ha de demanar, perquè no li toca, perquè no li correspon, la constitució d'una ponència conjunta. Vostè ho ha dit una vegada, dues vegades, tres vegades: als mitjans de comunicació, al faristol de l'espai de premsa d'aquí, del Parlament de Catalunya. Però, escolti, és al Registre del Parlament, que s'ha de fer.

Per tant, anem-hi, conjuntament, i ara és el moment –estic convençut que pot suposar un abans i un després la substanciació en el Ple del Parlament d'aquestes interpellacions, i, per tant, l'acord que puguem aconseguir en la propera sessió plenària– per constituir i impulsar una ponència conjunta. Però no es fa verbalitzant, no es fa escenificant, no es fa des del paper, legítim, de l'oposició, sinó que es fa posant-se d'acord, parlant, com hem fet vostè i jo. Perquè vostè i jo hem parlat, i em sorprenen algunes de les afirmacions que vostè està explicitant avui aquí. Hem parlat pel dret, pel revés, abans...

Jo ja entenc que els grups de l'oposició han de fer el paper d'oposició, però en tot cas ho reitero: el Departament de Governació ha fet la feina; per tant, el Govern ha fet la feina, i entre tots –i entre tots– l'hem d'acabar. O, millor dit, l'hem de començar; l'hem de començar perquè acabi bé. Aquest és el meu desig i estic convençut...

El president

Honorable...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...que aquest és el millor que podem fer els parlamentaris...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...els representants del poble de Catalunya, d'aquesta legislatura, per tal d'impulsar la consecució d'una llei electoral pròpia per al nostre país.

Moltes gràcies.

(El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.)

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

Per al·lusions, senyor president, sí...?

El president

Un minut.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor Corominas, brevíssimament, miri, li explicaré per què hem fet una ILP. Hem fet una ILP perquè des de Ciutadans pel Canvi, per la nostra concepció de la política, considerem que un tema com aquest, tan important, també és patrimoni de la ciutadania. I volíem treure precisament aquest tema al carrer, perquè considerem que la gent també té dret, el ciutadà que no és diputat també té dret a participar en aquest debat; no és patrimoni privat dels partits que estem al Parlament. Primera.

Segona, segona i penúltima, hem fet la ILP perquè l'informe dels experts ens semblava un informe ple de virtuts, i, com vostè mateix ha dit, aquest informe estava adormit. Potser el que passa és que a vostès l'informe no els acaba d'agradar, potser és que és a vostès a qui menys els agrada aquest informe, perquè els altres partits ja han mostrat la seva disposició positiva cap als continguts de l'informe.

Però aleshores els pregunto per què vostès permeten que l'expert nomenat o designat a proposta de vostès doni el vistiplau a un informe que a l'hora de la veritat sembla que no els convenç, senyor Corominas.

I, tercera cosa, dubto –dubto– que, si no fos per la ILP de Ciutadans pel Canvi, en aquests moments vostè i el senyor Rivera estiguessin fent aquesta interpellació. Per tant, com es diu vulgarment, «menys llops, Caputxeta», i utilitzi un to que ens porti a tots cap al consens, que és el que ens ha de permetre...

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

...elaborar la llei, i no un to de confrontació i de culpabilització.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Corominas i Díaz demana per parlar.)

El president

Senyor Corominas, ja pot acumular..., com que té la paraula...

El Sr. Corominas i Díaz

Prèvia a la rèplica, i entenent que li ha donat la paraula just per les al·lusions de la meua primera intervenció, no pas per la intervenció del conseller Ausàs, voldria fer una intervenció per contestar aquestes...

El president

Li proposava que ho fes tot seguit i li poso un minut més...

El Sr. Corominas i Díaz

Doncs, vinga.

(Pausa.)

Bé, començo pel final, senyor president, per aquesta intervenció del senyor Comín. Precisament, el que empo-breix molt és això que acaba de dir vostè. Vostès tenen una concepció de la política..., «per la nostra concepció de la política», els altres no; els altres som els partits totxos, els tradicionals, els «cutres», i vostès, vostès són els progres, no? I volen portar aquest debat al carrer, les altres lleis no. I ho fan d'una manera curiosa: una iniciativa reservada –reservada– per als ciutadans, vostès la impulsen des d'un partit polític que està al Govern de la Generalitat. Se n'adona?

Vostè, senyor Comín, això ho coneix –això ho coneix. I això no havia passat mai. Per què no ha passat mai? No és que sigui..., en aquesta concepció de la política. Perquè això és traïdoria als seus companys d'Esquerra Republicana. Si ara en la Llei d'educació de Catalunya els companys d'Iniciativa, legítimament, amb una visió diferent, haguessin instat una iniciativa legislativa popular amb un text alternatiu, que haurien dit vostès? Què haurien dit el Partit Socialista? S'hauria queixat, senyor Comín? Què hauria dit el senyor Montilla? No hauria obligat els senyors d'Iniciativa per Catalunya a retirar aquesta iniciativa legislativa popular?

Senyor Comín, vostè (*remor de veus*), vostè sap que està en fals en aquest tema i per tant li deixo al seu propi criteri, que sé que és prou intel·ligent, per jutjar el que estan fent per empobrir la democràcia al nostre país i per generar una falsa expectativa en aquest tema.

I torno a on havia d'anar, que és a la resposta, a la rèplica al conseller de Governació. «Vint-i-tres anys.» La veritat és que ens passem tota la legislatura parlant dels vint-i-tres anys. Jo vinc a parlar del que havíem pactat ara fa dos anys amb vostès, amb el Govern; no amb el conseller de Governació, sinó amb el Govern. Ara, si vol parlar-ne, durant vint-i-tres anys vostès no van presentar un text alternatiu que tingués una llei electoral escrita, que en poguéssim parlar aquí. Mai, en vint-i-tres anys.

I nosaltres vam arribar a un acord en el procés, ho repeteixo. Per què el van trencar, aquest acord? Per què el trenquen? (*Veus de fons*.) Sí, que el trenquen. Diu:

«Jo ja he fet la feina, sóc el conseller de Governació i ho poso allà...» Vostè és Govern. Aquests partits que hi ha aquí li donen suport a vostè, i si vostè els diu: «Ara fem ponència conjunta», es fa ponència conjunta. I això vostè no ho ha fet, i no val a dir: «Ja ho he deixat al Parlament», eh?, com si aquí al Parlament no hi haguessin els grups parlamentaris representats tal com estem avui.

Bé, i em deia que vostè no havia, d'alguna manera..., vostè deia que jo estava indignat i que gesticulava molt. Jo sóc dels que gesticula ben poc, senyor Ausàs, i em tinc per una persona seriosa i honesta a l'hora de fer els debats parlamentaris, i el que li puc assegurar –el que li puc assegurar– és que la gesticulació l'han fet vostès: amb els Ciutadans pel Canvi per un cantó; vostè, per la premsa, comunicant-se amb la resta de conselleri-es i amb el seu president –això sí que és gesticular–: «Ausàs envia als grups un esborrany de la llei electoral articulada»; diu –subtítol–: «Pressiona perquè s'obri la ponència encallada fa dos anys.» A qui pressiona? A nosaltres no. En tots cas els membres del tripartit, deu pressionar. Un altre: «La llei electoral reobre les ferides del tripartit. Montilla desautoritza Ausàs argumentant que al final de legislatura ja no es pot pactar re.» Això ho diu el president Montilla.

Bé. Això a nosaltres no ens agrada –no ens agrada. No ens agrada perquè, evidentment, no busca aquella finalitat última que buscava la llei electoral, que és acostar la ciutadania als polítics, i aquesta part de desafecció que tenim instal·lada i que vam veure recentment a les eleccions europees..., rescabalar-ho. Per tant, nosaltres treballem perquè això sigui d'una altra manera.

Evidentment que hi ha continguts que podem compartir. Un 80 per cent de l'informe dels experts jo crec que ens uneix. Però hi ha un 20 per cent que l'hem de treballar. I això no ho podem substituir. No és veritat que nosaltres no estiguem d'acord amb aquest informe. Estem d'acord que aquest és un informe base per començar a treballar els grups parlamentaris aquí. I, per tant, ens hi troben avui mateix, demà. Què impedeix que puguem treballar a partir de demà la llei electoral de Catalunya en aquest Parlament? Què o qui impedeix que ho puguem fer a partir de demà?

Aquest 80 per cent que ens uneix, que hi ha l'àmbit de la participació electoral –amb el tema del vot electrònic, el vot per correu–, l'àmbit de la proximitat entre votants i representants –l·listes obertes..., més obertes, elecció directa, etcètera–, la sindicatura electoral de Catalunya –com a acte també, doncs, de sobirania nostra, de no haver de dependre de la *Junta Electoral Central*–, tot això segur que ens uneix. I allò que ens separa, debatem-ho, perquè nosaltres estem disposats a marcar les franges per les quals ens podem moure també Convergència i Unió. I, per tant, si aquesta feina resulta que acaba la legislatura i hem fet un 85 o un 90 per cent de la feina i no hem fet la llei, la tindrem feta per a la propera legislatura. Evidentment. I ho tindrem debatut. I això ja serà feina que segur que la ciutadania ens agrairà, i molt.

Acabo. A qui li haig de fer cas, senyor conseller? A vostè, que diu que sí, que ja podem tirar endavant aquesta ponència conjunta, o al president Montilla, que diu que

no i el desautoritza?, i que a més a més –a més a més– no fa re perquè la iniciativa legislativa popular de part dels seus diputats segueixi endavant.

Nosaltres, ho repeteixo, ho vulguin vostès o no ho vulguin vostès, en la propera moció, en la moció subsegüent a aquesta interpellació, hi haurà un punt clar: constitució de la ponència conjunta. Atenent les seves expressions, suposo que Esquerra Republicana hi donarà suport, Iniciativa per Catalunya esperem que també, i, en tot cas, restarem atents què farà el Partit Socialista i també Ciutadans pel Canvi, perquè ja ens ha arribat, a més, que..., bé, podem tenir dues iniciatives alhora treballant-se. Els demano que no juguin amb la democràcia, senyors de Ciutadans pel Canvi. Els demano que no juguin amb la democràcia. Si constituïm la ponència conjunta, espero que treballin lleialment perquè aquesta ponència conjunta arribi a ser la primera llei electoral de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula. *(Alguns aplaudiments.)*

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, senyor Corominas, no en tinc cap dubte, vostè és seriós i és honest, i és així. Jo em tinc per seriós i per honest, també. Abans que re, dir que celebri la seva disposició –per tant, entenc, la disposició del seu grup parlamentari– a impulsar la constitució d'una ponència conjunta per tal d'elaborar una llei electoral catalana i, per tant, una llei pròpia del nostre país i, per tant, deixar enrere la possibilitat..., no, perdó, la realitat, deixar enrere la realitat que Catalunya sigui l'única comunitat de l'Estat que no disposi d'un marc legal d'una llei electoral pròpia. Però, de la mateixa que jo li reconec això, vostè, més enllà del paper de govern i oposició que li toca fer aquí, per descomptat, doncs, ha de veure que el Govern també ha fet la feina.

I, ho repeteixo –aquí repetim les coses una vegada i una altra–, aquesta no és una llei convencional, aquesta no és una llei que es pot impulsar dels del Govern..., es impulsar des del Govern, però no és una llei que ha d'elaborar el Govern; aquesta no és una llei que el Govern l'ha d'aprovar i portar-la al Parlament per al seu debat ordinari en comissió, com qualsevol altra llei. Per tant, això que estem fent d'aproximar, això que ja van fer els experts i els acadèmics i que aquest Parlament ha de fer és positiu. És positiu perquè, si comença bé, jo estic convençut que també acabarà bé. Sense prejutjar absolutament re, sense avançar absolutament re; ha de ser el contingut del consens parlamentari que el conjunt de forces polítiques representades en aquest Parlament vulguin, desitgin, acordin. Aquest sol fet ja és important.

I, per tant, home, jo li demano que vostè, amb la boca petita, si vol, no cal que sigui amb la boca grossa, però amb la boca petita, si convé, reconegui la feina que s'ha

fet des del Govern en aquest sentit. És potser demanar massa, oi?, però és així. Hem impulsat la llei electoral des del Departament de Governació? Vostè em diu que no. Jo crec que qualsevol persona, doncs, que segueixi mínimament l'activitat política –ja no dic els diputats, les diputades, els grups parlamentaris– sap que això ha estat així, des del primer moment d'aquesta legislatura, des del primer dia, amb la comissió d'experts, amb els diferents treballs, amb les propostes, amb les entrevistes que hem tingut, més enllà dels focus, amb els grups parlamentaris. Per tant, tot un recorregut que estic convençut que serà valuós; és una motxilla que ens ha de servir a tots plegats per a buscar els punts d'encontre i mirar de superar els de desavinença.

Per tant, el Govern ha fet la feina i ha complert els compromisos contrets amb l'impuls d'aquesta llei, de la llei electoral; compromisos que mantenim, perquè ens mantenim a la seva disposició, ens mantenim a la disposició dels grups parlamentaris per a oferir-los des del departament, dels del Govern, el suport que calgui a tots els efectes. Perquè ara és la feina de tots els grups parlamentaris, i, per tant, no s'hi val a dir que no s'ha fet, que el Govern amaga el cap sota l'ala, que hi ha dilació... Vostè avui en parlava, però també en un article en un mitjà de comunicació l'altre dia: «La dilació del conseller Ausàs, la dilació del Departament de Governació... No ha fet la feina, l'ha parat, l'ha aturat, no...» Escolti, de cap de les maneres. M'és difícil explicar-ho jo mateix, però, en tot cas, vostè sap que això no és així, i n'hem parlat absolutament amb tothom.

Des del primer dia vostès saben que la nostra proposta és la que ha estat: posar a la seva disposició una base de reforma apta per al consens. I, per tant, aquest relat que vostè explicava avui aquí, aquest relat que vostè explicava en un article d'opinió, no és així; vostè sap que no és així. Sap que de forma constant he posat damunt la taula la importància de constituir la ponència conjunta. De fet, vaig adreçar-me per escrit a tots els portaveus dels grups parlamentaris –al senyor Oriol Pujol també, i a la resta de portaveus–, el dia 7 de maig del 2008, per insistir personalment en aquesta qüestió. Perquè no ho puc fer jo, perquè el Govern no ha de fer aquesta llei, el Govern no ha d'elaborar aquesta llei; ho torno a repetir, ni nosaltres ni absolutament cap parlament ni cap govern de l'Europa occidental. Per tant, és en aquesta línia i en aquesta direcció que, hi coincideixo, ens hem de trobar per caminar plegats.

Per tant, el Govern jo crec que ha fet fins i tot més del que li corresponia, el departament potser més del que li tocava, fins i tot, per animar i per impulsar tots els grups parlamentaris, sense exclusió..., l'impuls, la constitució d'una ponència conjunta que ens ha de permetre disposar d'una llei electoral pròpia. En definitiva, ens trobem davant d'un treball útil, davant d'un treball necessari per a assolir el grau de consens òptim.

Per tant, jo li agraeixo la disposició, però li demano, senyor Corominas, que no busqui culpables, que no busqui culpables en el si del Govern, en el si del departament, eh?, que no s'installi només en aquest paper d'oposició –legítim, per descomptat– i que no faci aquest relat, també legítim però poc objectiu, partidari, en aquesta

qüestió i que, per tant, vostè i el seu grup parlamentari assumeixin les seues responsabilitats en aquest moment per a tirar endavant el que ha de ser una llei pròpia, una llei tan important com és la llei electoral...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...una llei pròpia del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política de gestió de residus.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de gestió de residus (tram. 302-00178/08)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la substanciació de la interpel·lació que vàrem fer ara fa..., al darrer Ple, vaja, fa un parell de setmanes, al conseller de Medi Ambient, no ens va quedar massa clara quina era l'orientació de la política de residus per part del Govern de la Generalitat. Malgrat que ha donat signes, doncs, en la bona direcció, des de la nostra perspectiva, en el sentit d'apostar per determinades infraestructures, com per exemple la valorització tèrmica o energètica, o la incineració de residus, per dir-ho clar i català, al final el conseller no va acabar aclarint si calia o no calia, a parer seu –i és el màxim responsable, des d'aquesta perspectiva, del Govern de la Generalitat–, fer una incineradora de residus en l'àmbit de Barcelona i si calia o no calia fer-ne més a Catalunya. Va ser aquella ambigüitat que el caracteritza, però, en qualsevol cas, ens va deixar una greu preocupació.

Una greu preocupació, doncs..., que nosaltres constatem que tenim un problema, tenim un problema greu com a país. I no és que generem 1,64 quilos de brossa per habitant i dia, és a dir, 4.300.000 tones anuals de residus municipals –que val a dir que els reduïrem d'alguna manera i, si més no, amb la crisi segur que aquesta xifra d'1,64 podrem acotar-la una mica. El problema, doncs, és que el Govern de la Generalitat ha perdut el temps; aquest és el problema. El Govern de la Generalitat havia d'haver aprovat el 2005 –i estem al 2009– un pla territorial sectorial d'infraestructures de tractament de residus, i no s'ha fet. El Govern de la Generalitat –ho vàrem dir i ho reiterem– el que ha fet és allò més amable, allò més fàcil, allò més simpàtic, particularment de cara als propis electors, en aquest cas del tripartit,

consistent a tancar abocadors, consistent a fer aquella part més simpàtica, però no prendre ni una sola decisió impopular o que li pogués tenir algun cost, suposem que de tipus polític o electoral. El Govern ha tancat el Garraf, cosa que és magnífica; el Govern no ha fet cap alternativa al Garraf.

I la situació..., doncs, ens anem apropant en certa manera a una situació francament crítica. No són dades de Convergència i Unió, són dades del Col·legi d'Enginyers, a partir de les dades de la mateixa Agència de Residus de Catalunya, que estimen que a finals de l'any que ve, a finals del 2010, és a dir, d'aquí a un any i pocs mesos, tindrem un excedent de 908.000 tones, que no sabem què fer-ne, de residus, particularment a l'àrea metropolitana. A hores d'ara els recordo –ja ho vàrem dir en la interpel·lació fa un parell de setmanes– que el municipi de Barcelona i l'àrea metropolitana porten residus a Múrcia, portem camions a Múrcia, la qual cosa no és sostenible des de cap perspectiva. Econòmicament no és..., deu ser bastant car; ambientalment, home, les emissions que fan els camions que van portant..., doncs, ja m'explicaran el què. Per tant, des de cap perspectiva, ni socialment. Suposo que als murcians, si s'assabenten, doncs, que són l'abocador de Barcelona, molta il·lusió no els la farà, no?

Per tant, no s'han pres les decisions a temps, perquè s'ha optat per fer una política còmoda i fàcil; no s'han fet els plans territorials que calia; no s'han fet les infraestructures que calia; no s'ha treballat tot el que s'hauria d'haver treballat, i estem al límit dels límits.

I quan hem decidit i quan hem fet, o quan ha decidit i quan ha fet el Govern de la Generalitat, ha errat el tret. Ha errat el tret, perquè la seva gran aposta –i ho reiterem una vegada més des d'aquesta tribuna–, que eren els ecoparcs, ha estat un fracàs estrepitos. I els en donaré algunes xifres; és que n'hi ha un que encara el tenim tancat! Li vàrem demanar per escrit al conseller fa un mes, a veure si sabia quan tornaríem a posar en servei l'Ecoparc 3; ens va dir per escrit que no ho sabia, fa un mes i mig. Li ho vam demanar fa dues setmanes al conseller i va despistar –habitual en el conseller–, no ens va dir ni una cosa ni l'altra. Ho tornem a demanar avui: algú sap quan l'Ecoparc 3 tornarà a funcionar?, algú ho sap? Perquè, és clar, és una planta estratègica per al tractament de residus de l'àrea metropolitana de Barcelona. Per no parlar dels altres; el de la Zona Franca el van tenir tancat més de mig any i va costar més del doble del que s'havia pressupostat inicialment. És a dir, quan han decidit actuar ho han fet, doncs, amb una solvència més que discutible.

I nosaltres què pretenem amb aquesta moció? Doncs, pretenem una cosa molt i molt senzilla: és, d'una vegada per totes, empènyer l'acció del Govern a fer determinades infraestructures que són imprescindibles, que ja arribem tard –que ja arribem tard–, en el supòsit que avui l'aprovéssim i que la setmana que ve el Govern aprovés el pla territorial. Què li demanem? Coses molt senzilles.

La primera, que continuem –i no ens facin dir el que no hem dit– amb l'estratègia de reducció en origen de residus i amb el reciclatge; naturalment que sí, com els

que més. Però, al costat d'això, que fem el que no ha fet el Govern els darrers cinc anys i que necessita el país, que són les infraestructures del tractament de residus. I quines? Doncs, particularment aquelles que, dit sigui de passada, beneeix la mateixa Unió Europea canviant la directiva comunitària el 14 d'octubre de l'any passat, és a dir, la incineració dels residus per produir energia; si volen, amb altres eufemismes, la valorització energètica dels residus. Diguin-ho com vulguin però, per favor, facin-ho.

I, per tant, sotmetem a consideració d'aquesta cambra, doncs, que allò que hem aprovat o que han aprovat, amb els vots també de Convergència i Unió, en els àmbits que pertocava –Agència Catalana de Residus–, ho fem també al Parlament de Catalunya. Que aquest acord, aquest acte de responsabilitat que una part dels grups d'aquesta cambra ja ha fet allà on l'ha de fer, que és a l'Agència Catalana de Residus, el fem també en l'àmbit parlamentari, que donem solidesa a aquest acord i que puguem, en definitiva, mirar endavant i posar...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...fer aquestes –acabo, senyor president–, posar-nos a fer amb urgència aquestes infraestructures de tractament de residus que necessitem per evitar allò que tenim a la cantonada, que és ni més ni menys que un autèntic col·lapse.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup Popular. En el seu nom té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per defensar les esmenes i també posicionar el Grup Parlamentari Popular respecte a aquesta proposta de resolució del Grup de Convergència i Unió. És una proposta de resolució, com explicava ara el senyor Espadaler, amb relació a la política de residus, i a mi em permetran que parli menys de residus i parli més de política. Perquè, en definitiva, el que tenim al davant no és res més que una nova expressió del que aquest mateix diputat en alguna altra ocasió ja ha titulat com a la política «neocom» –«neocom» amb emà, no?–, i que és una política que es basa en allò de les noves cultures. Coneixem la nova cultura de l'aigua, que vol dir «no a les dessaladores», vol dir «no als transvasaments»; coneixem la nova cultura de l'energia, que vol dir «no a la interconnexió transfronterera de xarxes elèctriques», i estem en un altre cas, que és el de la nova cultura dels residus, que significa dir «no a la incineració de residus».

Però, després de tot, la vida és dura i la realitat generalment s'acaba imposant a la demagògia. I al final, tot i que ens duen a Catalunya i ens duen als catalans

a situacions generalment límit..., límit fins al punt que un conseller d'Iniciativa per Catalunya Verds que hagi d'anar a demanar a la Mare de Déu de Montserrat que plogui per resoldre el problema de la sequera, doncs, no em negaran que té la seva gràcia, no?

I en la política de residus no hi han gaires diferències respecte a tot l'anterior que hem expressat. Van començar la legislatura dient que malament que ho havia fet el Govern de Convergència i Unió. Hi havia un programa de gestió de residus municipals del 2001 al 2006; el van revisar, perquè van dir que aquest programa no es complia de cap de les maneres, i es van encarregar de tirar endavant, de començar a preparar els programes de gestió de residus municipals, industrials i de la construcció que havien de durar o han de durar durant els anys 2007 a 2012, els quals han aprovat provisionalment a l'Agència de Residus de Catalunya el 3 d'abril del 2009.

I el pla territorial d'equipaments sectorials no n'és una altra excepció, ja s'ha dit, ja ho diu també la moció que presenta el Grup de Convergència i Unió; pla territorial sectorial d'infraestructures de gestió de residus municipals 2005-2012 que el Govern encara no ha aprovat, sinó que només ha aprovat l'Agència de Residus de Catalunya, no?

Per tant, aquesta és la situació. I, a més a més, hi havíem d'afegir una cosa que no s'ha dit però que jo vull recordar també, i ho vull fer perquè forma part dels trets característics d'aquesta política «neocom» que deia al començament. I és que, aprofitant, eh?, aprofitant la situació, també s'ha incrementat la fiscalitat als ciutadans sobre els residus. S'ha implantat el cànon d'incineració i s'ha imposat el cànon de deposició de residus de la construcció, fruit de la Llei 8/2008 que es va votar en aquest Parlament amb el vot en contra del Partit Popular.

I, per tant, això ens permet definir el que permetin que n'hi digui els trets característics d'aquesta política «neocom»: que és tothom ho fa malament menys Iniciativa per Catalunya, quan no mano no deixo fer i quan mano no faig, apujo els impostos –apujo els impostos–, i quan arribem al límit fem tot allò que havíem promès que no faríem mai a la vida. I permeti'm, li afegiré un cinquè tret característic i és que si tot l'anterior surt malament, la culpa és del Partit Popular. Això és, aquests són els trets característics, els trets bàsics, d'aquesta nova política «neocom» que Iniciativa per Catalunya aporta al Govern de la Generalitat.

I en matèria de residus estem exactament en aquesta situació, la nova cultura no acaba de funcionar, les necessitats «apreten», estem en una situació pràcticament límit i al final el Govern amb la... –el Govern no, l'Agència de Residus de Catalunya– en aquest Pla d'equipaments territorials i sectorial d'infraestructures de tractament de residus comença a parlar ja de la valorització energètica, comença a parlar ja de la incineració, allò que estava prohibit perquè les necessitats realment «apreten». I en aquest sentit, trobem perfectament encertada i oportuna la moció que ha presentat el Grup de Convergència i Unió i hi donarem suport.

Tot i amb això hem de fer una observació que és el que ha originat les dues esmenes que ha presentat el nostre grup parlamentari. I en aquest sentit, nosaltres estem perfectament d'acord amb el principi que guia la redacció d'aquest pla, que és el principi de suficiència i proximitat, tal com s'expressa també en la moció, en el sentit que si s'ha de construir una nova planta incineradora, aquesta es faci en aquell àmbit en el qual es generen els residus que hi ha, dels quals hi ha un excedent.

Deia el senyor Espadaler —i acabo de seguida, senyor president: «han tancat l'abocador del Garraf i no han proposat cap alternativa al Garraf.» Escolti, no volem cap alternativa al Garraf, el que volem és que la incineradora vagi allà on diu el Pla territorial d'equipaments, que es a l'àrea metropolitana de Barcelona, no a la regió metropolitana de Barcelona, que és el que diu al moció de Convergència i Unió, segurament perquè se senten també coresponsables pel fet que formen part del Govern de l'Entitat del Medi Ambient. I, per tant, introduïm en la moció, introduïm en la proposta...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...la correcció... —acabo, senyor president—, la correcció de «regió metropolitana» per «àrea metropolitana» i la inclusió del principi de suficiència i proximitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, en nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Amb la interpellació, sobretot amb al moció que s'ha presentat jo crec que el Grup de Convergència i Unió vol presentar aquest Govern que el meu grup parlamentari li dóna suport com un Govern que es perd en debats, que no pren decisions i jo crec que això és el que està més lluny de la realitat. Aquest Govern resol els problemes que vostès no van voler o no van saber resoldre, ho estem fent en matèria d'aigua, abans de n'ha parlat, i ho estem fent també en matèria de residus.

Què hem estat fent al llarg d'aquest temps? Com hem seguit..., aquest grup parlamentari ha seguit amb atenció l'evolució del model que hem implantat en el nostre país, conscients d'un problema que hem de gestionar que és que, fruit també de la bonança econòmica que hem tingut en els darrers anys i que hi ha hagut un creixement de la generació de residus en el nostre país, hem anat..., tenim un calendari al davant de saturació dels abocadors en els que en aquests moments estem portant bona part dels residus que produïm en el país.

Aquest és un model que..., el model de gestió de residus de Catalunya, que és un model pactat entre el Govern

i els ajuntaments. Què hem fet en tot aquest temps? Jo crec que ser més eficients i eficaços en la gestió d'un model que vostès, proposants d'aquesta moció avui, van ser impulsors i que ara en fan escarafalls.

A la interpellació el senyor Espadaler, i avui ho ha reiterat, diu: «Els ecoparcs són un mal invent.» En tot cas, no sé si són un bon invent o un mal invent, l'únic que sé és que es van aprovar quan vostès tenien la responsabilitat de governar Catalunya, fins i tot aquest que tenim tancat ara per un accident el van pagar..., va ser l'únic que va pagar el Govern de la Generalitat al 100 per cent, 30 per cent del Fons de cohesió, però amb recursos públics.

Hem jo crec que estat més eficients i eficaços per augmentar el nivell de recollides selectives i de valorització material dels residus, per posar-nos als nivells més alts de les polítiques de gestió de residus i, per tant, de valorització material d'aquests de la Unió Europea, 34 per cent aproximadament el que estem recollint i valoritzant materialment a Catalunya.

I mentrestant hem fet una altra cosa, que va aconseguir també un ampli consens en aquesta cambra, que és la modificació de la Llei de residus de Catalunya per adequar-la també a la nova normativa europea, que fixa la prevenció com a primera prioritat, que fixa també el fet de fer més recollides selectives, de valoritzar materialment, i també introdueix com a novetat la valorització energètica dels residus.

Vostè sap perfectament que l'Agència de Residus de Catalunya ha aprovat ara fa no gaire, dos mesos aproximadament, el Pla territorial sectorial d'infraestructures de gestió de residus municipals, que no deixa de ser una acció de Govern, una acció de Govern que ara s'haurà de concretar amb els decrets que despleguin aquestes qüestions, però és una acció de Govern. Per tant, un compromís del Govern de Catalunya per treballar per un determinat model que incorpora també algunes de les qüestions que no només vostès, el món local que també està reclamant per poder gestionar d'una manera més correcta els residus que generem.

Malgrat que s'hagi de convertir en decret, l'Agència de Residus ha signat —i vostès ho saben perfectament— un contracte programa amb la conselleria d'Economia que ha permès començar a desplegar el Pla territorial sectorial, malgrat que el decret no estigui aprovat. Ens ha permès avançar en diverses infraestructures: la de Botarell, la de Granollers, la de les obres de millora de la planta de valorització energètica de Mataró i la seva ampliació, el conveni aquesta setmana amb l'Ajuntament de Girona i el Consell Comarcal del Gironès també per ubicar un nou complex de gestió de residus a l'àrea de Girona, o l'ampliació de l'abocador d'Hostalets que ens permetrà, mentre s'estan desplegant les infraestructures finalistes, el fet de poder tractar els residus que estem treballant. I permet una altra cosa, que és que l'entitat metropolitana de residus prengui les decisions oportunes i necessàries en tot allò que fa referència al rebuig dels tractaments i les millores de la gestió finalista dels residus que produïm.

Per tot això, perquè s'estan fent les coses, no donarem suport a aquesta moció. Jo crec que en el treball de discussió amb altres comissions al Parlament podem trobar l'encaix per tal que allò que ens va portar a aprovar la llei, la nova Llei de residus de Catalunya...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Terrades i Santacreu

...acabo, senyor president, ens permeti treballar també de manera consensuada amb la definició dels models de gestió futura que necessita el país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Bé. Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, veient la interpel·lació de l'anterior Ple, Convergència i Unió plantejava una situació catastròfica o de col·lapse quant a la gestió de residus i parlava d'un govern indecís i la solució era, doncs, això, fer una nova incineradora a l'àrea metropolitana de Barcelona, justificant-ho amb el fet que la Unió Europea, d'alguna manera, es decantava per la incineració *versus* la deposició de residus.

En qualsevol cas, la Unió Europea el que planteja és..., no planteja pas la incineració en massa, sinó una incineració prèvia a un tractament i en aquest cas, doncs, un tractament fet en els ecoparcs. I, de fet, fent un parèntesi, els ecoparcs actuals ens han portat als nivells de reciclatge més alts de la història del nostre país, per tant, hem de valorar aquesta feina que s'ha fet. Catalunya en aquests moments estem al 34 per cent de recuperació de residus que, de fet, dobla la mitjana espanyola. Per tant, alguna cosa estarem fent bé aquí, diguem-ne, en comparació amb altres territoris.

Però el que fa la Unió Europea és centrar el debat en un àmbit i és el fet que els estats han d'arribar a uns nivells de reciclatge, doncs, que siguin el 50 per cent com a mínim. Convergència i Unió això ho va dir però amb la boca molt petita, aquest no és el seu model, des d'Esquerra volem acostar-nos a Alemanya, a Holanda o a Àustria, més que no pas a Polònia, Txèquia, Grècia o Portugal, que estan al voltant del 20 per cent. I aquests països que reciclen més: Alemanya, Holanda, Bèlgica o Àustria, sí que són països evidentment que incineren –i així ho va dir Convergència i Unió i això és cert–, però el que es va deixar de dir és que són països que reciclen per sobre del 60 per cent dels residus.

I en aquest sentit, des del meu grup ens hem entretingut una tarda a veure a Catalunya qui fa els deures i qui no i, per tant, hem mirat els municipis catalans del Principat i ens hem trobat amb sorpreses. D'una banda, que dels 946 municipis, no arriba a la meitat que fan la recollida de fracció orgànica. I direu: «Bé, és clar, n'hi ha molts

de petits que encara no hi han arribat.» Sí, però també n'hi ha de molt grans que encara no la fan, i això, com a país, no ens ho podem permetre.

I també n'hi ha que la fan, fan la recollida de fracció orgànica, però amb un sistema totalment ineficient com és el bicompartimentat, en aquest cas, doncs, municipis com l'Hospitalet o alguns barris de Barcelona.

Per altra banda, hem vist una altra sorpresa i és el fet que dels municipis que reciclen més, és a dir, els municipis que reciclen més del 50 per cent dels residus, que són setanta-dos en concret a Catalunya, d'aquests setanta-dos, vint-i-vuit són governats per Esquerra Republicana. I dels disset municipis que reciclen més del 75 per cent, per tant, el *top ten*, diguem-ne, del reciclatge a Catalunya, d'aquests disset, deu són d'Esquerra Republicana. Per tant, conclusió: que als municipis on governa Esquerra es fa una bona gestió de residus i els municipis, doncs, reciclen bé i faciliten als ciutadans... (*remor de veus*) faciliten als ciutadans el fet de reciclar. Ja sé que a algú li pot coure, però, en tot cas, (*remor de veus*) ens oferim a donar, diguem-ne, els nostres suggeriments.

En qualsevol cas –en qualsevol cas–, el que no estem és per cremar..., cremar per cremar residus, i això la Unió Europea ho diu amb molta claredat. I en alguna altra ocasió hem treballat per tancar abocadors, evidentment, uns abocadors que eren clarament ineficaços o que s'ha acabat la seva vida com podria ser el Garraf, Vacarisses, Santa Maria de Palautordera, Pierola o Cruïlles. I, per altra banda, també per millorar els tractaments d'incineració, per exemple, en el cas de Sant Adrià amb temes de canvis tecnològics o el tancament de Montcada.

És per això que des d'Esquerra Republicana tenim molt clar quin és el nostre model, d'una banda, apostem per la recuperació i en aquest sentit, doncs, convé una nova llei d'envasos i embalatges que promocióni l'envàs retornable, en alguns aspectes de la vida val la pena tornar enrere i aquest creiem que és un; també el tractament privi de tots els residus per la seva valorització, així doncs triatge, compost, metanització; eliminar la fracció rebuig amb els sistemes menys agressius per al medi, i en aquest sentit valorem positivament també la política que s'ha fet de cànons a l'abocador, de cànons a la incineració i de residus industrials. Cal aprofundir i optimitzar els sistemes de recollida selectiva de tots els materials, augmentar la capacitat de les instal·lacions de triatge i tractament.

En tot cas, reconeixem també des d'Esquerra Republicana els avenços tecnològics que hi ha hagut en la valorització energètica, que redueixen els impactes sobre el medi i el territori. I també s'ha de reconèixer que la incineració en massa ha passat a la història a Catalunya.

Per tant, des d'Esquerra creiem que la valorització energètica ha de tenir un paper subsidiari de la recuperació i el reciclatge, i en cap cas pot ser un desincentiu per a aquest reciclatge i per a aquesta reducció de residus.

És per tot l'exposat perquè el nostre model, doncs, dissenyem en gran mesura del de Convergència i Unió, que plantejarem, doncs, el vot en contra d'aquesta moció.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo també tinc una sensació... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau... Perdoni, gràcies, senyor Pi.

El Sr. Pi i Noya

Jo també tinc la sensació d'un debat que ja l'hem tingut una mica una altra vegada, no..., ens va passar amb l'aigua, no?, allò d'«el col·lapse», «la inacció del Govern i ens porta cap al desastre després...» S'ha superat un episodi molt sever de sequera, tenim el subministrament garantit, hi ha noves fonts de subministrament a més a més de l'ajuda de la Moreneta, evidentment, i podem afrontar reptes que vostès no van afrontar mai, per exemple, el manteniment dels cabals ambientals dels rius. I ara, com que l'aigua ja no dona de si, ara passem als residus, amb la mateixa tesi: «el Govern no ha fet res. La seva política és un fracàs. Estem abocats al desastre i Convergència i Unió té la solució única, eh?: el Roine.» Ah, no!, avui és la incineració, la solució única. Doncs, miri, no hi estem d'acord: ni inacció, ni fracàs, ni desastre, ni vostès tenen la solució única, la vareta màgica que ho resol tot.

S'ha fet una política en matèria de residus a Catalunya i ha donat resultats. Miri, aquests dies a Sabadell hi ha hagut el congrés de Reinnova, on hi havia experts en gestió dels països més avançats d'Europa. Han dit: «El model català és homologable als models europeus pel que fa a la jerarquia de gestió, els objectius de prevenció i els nivells de reciclatge.» El que passa amb aquest model és que és diferent del que aplicaven vostès, perquè posa l'accent en la prevenció de producció, i no sempre prenent decisions fàcils; va caldre aplicar uns canons, i vostès no ens van ajudar, però vam creure que eren necessaris i estem satisfets d'haver-los aplicat.

De totes formes, això ens ha permès establir l'índex de producció: l'any 2001, 1,55 quilos/habitant/any; el 2004 va pujar fins a 1,66; actualment estem a 1,64. Això és una política que fracassa? En recollida selectiva i valorització material: del 17 per cent de l'any 2001 al 25 el 2004 i el 33,7 actualment. Ho hem multiplicat per dos. Això és un fracàs? Una taxa de reciclatge que dobla l'espanyola? Una taxa de reciclatge que es situa a l'alçada dels països més avançats en la matèria? No ho podem compartir.

Una política de reciclatge que a vegades podem compartir amb vostès –tenim moltes experiències en què així és–, però que moltes vegades ens hem hagut d'enfrontar en determinats ajuntaments, governats per Convergència i Unió, que aposten simplement per posar-ho tot al clot o per posar-ho tot a la incineradora.

Un model que aposta pel tractament de la fracció resta, que va en la línia de les directives europees, que implica fer qualsevol tractament a la brossa abans de dedicar-la a abocament o a incineració, és clar que sí, perquè amb això minimitzem, traïem quilos; perquè amb això recuperem, guanyem valorització material; perquè amb això reduïm impacte, perquè estabilitzem. Aquesta política, vostès la comparteixen? Jo tinc la sensació, a l'hora de sentir la seva intervenció, que no.

Senyor Espadaler, li faré un joc. Llegiré la seva intervenció i només canviaré un substantiu, dels..., vostè diu «ecoparcs» i jo diré «centrals nuclears»: «De les centrals nuclears n'hi ha tres en servei: l'una, en aquests moments, està fora de servei, per un temps indefinit; l'altra va estar fora de servei un any llarg, i de la tercera han anunciat que faran una reforma. És a dir, les centrals nuclears són un mal invent.» La frase seria certa. Si era certa la seva tesi, també ho és aquesta. Vostè és antinuclear? Quina sorpresa!

I, finalment, dedicar-nos..., fent els tractaments finalistes; els tractaments finalistes –però aquesta és la diferència– únicament i exclusivament després d'haver fet totes aquestes operacions prèvies de selecció i de triatge, després d'haver esgotat el millor tractament finalista disponible en cada moment. Aquesta política la compartim? A la vista d'alguns articles que han aparegut a la província de Girona, fins i tot d'això en dubto.

I tot això es fa d'acord amb una planificació redactada, una planificació que ha trigat perquè ha necessitat un desplegament normatiu previ, i que vostè coneix; perquè s'ha consensuat amb els ens locals, cosa que abans no es feia, i perquè s'han aplicat els criteris de proximitat. I és la primera vegada que el nostre país disposa d'un pla d'aquestes característiques molt més ambiciós que els programes que hi havien fins aquell moment. I aquí la seva proposta no ens aporta absolutament res.

I tot això es fa amb dotació econòmica. Vostè sap que hi ha un programa, un contracte programa, entre l'agència catalana de residus i el Govern de Catalunya. N'hi havia, abans de l'any 2006? O vostè sap que hi ha unes previsions en el Pacte nacional d'infraestructures en matèria de residus. Aquí la seva proposta tampoc no ens aporta absolutament res.

I tot això es fa tenint en compte totes les solucions, no posant l'accent únicament en alguns tractaments finalistes, no prioritzant, o, millor dit, aprioritzant, una única solució, com fan vostès.

Per aquest motiu no donarem suport a la seva moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, bé, el nostre partit, des d'aquest punt de vista, en aquesta moció votarà favorablement alguns dels punts, i després llegiré algun dels punts, perquè sem-

bla que el debat s'ha cenyit a una altra cosa. Aquí el que es demana, en definitiva, és que s'apliqui un pla, un pla aprovat per l'agència catalana de residus el passat 3 d'abril de 2009.

Per tant, el retrovisor, com es fa als pobles d'esquerra, el no-sé-què no és el debat; el debat és si volem que s'apliqui aquest pla. I, evidentment, amb totes les complicacions que puguin haver-hi, la realitat és que això s'ha d'aplicar, i això està acordat per l'agència catalana, no pels grups parlamentaris, per l'agència catalana. Per tant, el que es demana aquí o en bona mesura el que es demana amb aquesta moció és això.

Hi ha algun altre punt en què nosaltres ens abstindrem, en la mateixa línia que comentava l'últim portaveu. És cert que l'única, l'única via no ha de ser la incineració; hi han altres vies, hi han altres solucions. I, per tant, es posa molt d'èmfasi, en el punt 3 en concret, en aquesta metodologia. Nosaltres creiem que sí, que, igual que en tot el que hem plantejat, tant amb el tema hidràulic com en el tema energètic, ha d'haver-hi una pluralitat, un mapa energètic, un mapa hidràulic amb diferents solucions. I, per tant, no hem de posar només èmfasi en una; primer, perquè no arribem, i, segon, perquè també hem d'intentar fer un equilibri entre, diguéssim, la sensibilitat ecològica i l'eficàcia en la gestió dels residus.

Deixi'm dir, fer un parèntesi, que abans hem sentit parlar un portaveu que parlava fins i tot que portem residus a Múrcia, no? I veient que també vam fer un debat on portàvem aigua des d'Almeria, vagin vostès en compte perquè potser d'aquí a poc tenim alguna comunitat que ens demana el dèficit residual o el dèficit hidràulic amb Catalunya. Ho dic perquè, amb la mateixa filosofia que vostès apliquen, no deixa de ser curiós que ens sembli fantàstic portar els residus a Múrcia, eh? —em sembla fantàstic, no hi ha cap problema, és la col·laboració entre comunitats autònomes—, o portar aigua d'Almeria. Apliqui's vostè una mica la recepta i no facin aquestes demagògies, moltes vegades, perquè això és el que passa i aquesta és la realitat de gestionar i governar, que necessites la col·laboració amb altres administracions.

Fet aquest parèntesi, sí que s'ha comentat també des d'aquesta tribuna, per part de grups que donen suport al Govern, del consens que s'ha buscat amb els ens locals. Bé, es deu haver buscat però no sempre s'ha trobat, eh?, perquè hi han ajuntaments amb què no s'ha trobat. I, si no, no hauríem tingut les situacions que hem tingut amb alguns abocadors, amb algunes incineradores. I tots ho veiem, quan passem pel davant, fins i tot, d'algun ajuntament, el que diuen de «no a això, no a allò altre». Per tant, el consens, tot i que es pugui haver buscat, no s'ha trobat sempre; hi han molts casos, tant ajuntaments com poblacions, i ciutadans de moltes poblacions, que no estan d'acord amb les ubicacions que s'han acordat o que no s'han acordat, finalment, perquè no hi ha hagut acord, valgui la redundància, amb aquests ajuntaments.

Per tant, entenem perfectament les dificultats d'intentar posar aquest tipus d'infraestructures al territori, ho entenem, però no traguem massa pit tampoc d'haver arribat a grans consensos perquè, com sabem, moltes alcaldies, i juntament amb diferents àmbits territorials,

no han arribat a acords amb la Generalitat. I això ha portat problemes i segueix portant problemes. És normal quan un governa..., li és més difícil trobar aquests punts, però no traguem pit, de vegades, perquè molts ciutadans que ens estiguin veient deuen pensar que no coneixem el que passa al seu poble o on s'ha col·locat aquesta infraestructura o aquesta altra. Per tant, una mica de sensibilitat també per a moltíssims ciutadans que segurament no els farà cap gràcia trobar-se alguna d'aquestes infraestructures a la seva vinya, a la seva terra, a la seva població o al costat del col·legi dels seus fills. Això ha passat i passa amb incineradores, precisament, al Llobregat, a les Terres de l'Ebre i a molts llocs. I això passa, és una realitat. Per tant, no ens posem massa medalles, perquè no està, ni molt menys, de fet, absolutament ben fet en aquest camp.

Per tant, nosaltres votarem a favor..., i li demano, president, que prengui nota, si vol, de la separació del punt 3, per votar en aquest camp separatament, i a la resta hi votarem favorablement.

Creiem que estem parlant..., hi insisteixo, una cosa és el compliment d'un pacte, d'un acord, d'un pla, en definitiva, del que s'ha acordat per l'agència catalana de residus, i, per una altra banda, és posar més èmfasi o l'únic èmfasi en una determinada infraestructura, en aquest cas, en les infraestructures d'incineració. Nosaltres amb això tenim els nostres peròs, volem que el mapa sigui molt més ampli, i per tant ens abstindrem en aquest punt.

Acabo amb això, senyor president, recordant, per tant, que votarem abstenció en el punt 3 i a la resta de la moció hi votarem favorablement.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per posicionar-se sobre les esmenes presentades, el senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Abans de pronunciar-me sobre les esmenes, algunes reflexions, que em sembla que vénen a to arran del que s'ha dit en aquest Ple, no? Vull dir, el senyor Terrades ens deia, diu: «No, escolti, és que els ecoparcs els varen finançar vostès...» Miri, sí, en un exercici de responsabilitat, perquè en el tema de residus, com en tants altres temes, l'actuació de Convergència i Unió em sembla que és impecable des de la perspectiva de responsabilitat. S'imagina vostè que allò que va decidir l'àrea metropolitana, en ús del principi de subsidiarietat, i de la competència legal, perquè li dóna la llei de residus, a l'àmbit metropolità de serveis hidràulics i de tractament de residus, que era fer ecoparcs, la Generalitat d'aleshores, governada per Convergència i Unió, s'imagina vostè que allò que haguessin decidit no els ho haguéssim finançat? El que ens haurien dit? El drama que haurien fet? És que hauríem incomplert la llei!

Vàrem finançar els ecoparcs, sí, perquè ho va decidir l'àmbit que tenia la competència per fer-ho, que és l'entitat metropolitana, i la té per llei. I vàrem decidir finançar-ho a contracor, però en qualsevol cas era el model

per què vostès van optar. Vàrem ser responsables aleshores; hem estat responsables en aquesta legislatura, donant-los suport en la modificació de les lleis de residus. O no les hem votat? O no les ha votat, Convergència i Unió, al costat del Govern, les lleis de residus? Això és un altre exercici de responsabilitat.

I hem estat responsables o no –i allà hi ha la directora de l'Agència de Residus de Catalunya–, votant aquest Pla de residus? No hem estat responsables? No l'hem votat? I ara vostès votaran en contra exactament d'això; votaran en contra, doncs, de tirar endavant aquest pla que hem votat nosaltres, al seu costat, a l'Agència de Residus... Demanem, escolti: «Doncs, elevem-ho al pla parlamentari.» I ara vostès, que hi votaran en contra, d'això, ens demanen més responsabilitat –curiosa paradoxa–, i ens demanen, suposo, que el dia 16 a l'Entitat metropolitana del Medi Ambient els continuem donant suport; és a dir, a tot arreu menys allà on es veu, menys allà on el vot és visible.

Aquí hi ha un problema de fons, només n'hi ha un: que el model d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, molt respectable però que no és el nostre, no és soluble amb el model del PSC, i que el 2003 van guanyar Iniciativa i Esquerra Republicana i van imposar els ecoparcs al PSC, i que ara, doncs, sembla que estan a punt de guanyar vostès, senyors socialistes, per sobre d'aquest model. Però aleshores ens demanen complicitat, a Convergència i Unió, perquè els fem suport i l'hem fet, per responsabilitat, no fer-los un favor, per responsabilitat de país, perquè hem de resoldre el problema dels residus, particularment a l'àrea metropolitana.

I els dèiem: «Molt bé, doncs, hi hem estat, responsablement, modificant la llei, finançant en el seu moment els ecoparcs, votant a favor a l'Agència de Residus a través dels representants que hi han de Convergència i Unió en aquest ens, i ara ho portem aquí.» Ei, senyor Pi, i llegeixi-s'ho bé, eh?; no ens faci dir el que no diem, perquè el punt tercer de la moció ho diu molt clarament: «Accentuar els esforços per a la minimització de la producció de residus municipals, així com per a la seva valorització material que no energètica.» Això també ho diu la moció. El que passa, que hi ha un problema de fons, que els models no són solubles, i el que passa és que en aquest Ple ja no es pot resistir una tercera dissensió en les votacions, perquè hem començat amb la LEC, hem continuat amb els transgènics, i ara el problema és el dels residus.

I per això vostès ara votaran en contra del que van votar a favor, doncs...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...tant a l'Entitat metropolitana del Medi Ambient, com a l'agència catalana de residus, i això, permetin-me que ho digui –les coses pel seu nom– és lamentable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El Sr. Pi i Noya demana per parlar.)

El president

Senyor Pi...

El Sr. Pi i Noya

Per contradiccions? *(Pausa.)* Moltes gràcies. Senyor Espadaler...

El president

Un minut, senyor Pi.

El Sr. Pi i Noya

...ningú no li ha demanat el seu suport. Suposo que vostè ha presentat la moció perquè ho trobava oportú, convenient o pel motiu que sigui. Però nosaltres no li hem demanat avui el seu suport.

Per tant, ha sigut senzillament la seva decisió; nosaltres considerem que no aporta absolutament res a la feina que s'està fent en aquest moment des de l'Administració, i lògicament no hi donarem suport.

I quan diu que estan disposats a fer esforços per a la minimització, li faig una proposta. Convergència i Unió està disposada a plantejar al Congrés dels Diputats un esforç seriós per una nova llei de residus que resoldria bona part dels problemes als quals des de l'àmbit autonòmic no podem fer front?

No li ho pregunto amb reticència. Si és així, el seu sí m'alegraria moltíssim.

(El Sr. Terrades i Santacreu demana per parlar.)

El president

Senyor Terrades...

El Sr. Terrades i Santacreu

Per al·lusions i contradiccions, senyor president.

El president

Un minut.

El Sr. Terrades i Santacreu

Miri, senyor Espadaler, jo crec que el model de gestió d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana, del PSC i fins i tot el de Convergència i Unió són tan solubles que van aconseguir l'acord del Pla territorial sectorial d'infraestructures en l'òrgan de govern de l'Agència de Residus de Catalunya.

I vostè, que ha estat conseller, sap perfectament que un acord que s'adopta en una agència d'aquestes característiques s'ha de transformar en decret del Govern. Si dintre de quatre, cinc, sis mesos això no s'ha transformat en acord, en decret del Govern torni a venir al Parlament i ens insta a tots plegats a donar sortida als acords de l'Agència de Residus de Catalunya. Mentrestant, vostè sap que totes aquestes qüestions tenen un tràmit fins que s'adopta l'acord de govern.

(El Sr. Rodríguez i Serra i el Sr. Espadaler i Parcerisas demanen per parlar.)

El president

Senyor Espadaler... (*Pausa.*) Ah!, perdó, senyor Rodríguez... Senyor Espadaler, perdó, un segon, un segon..., si us plau. Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor president, només per una evidència. No necessito temps, només per dir que el senyor Espadaler no s'ha pronunciat sobre les esmenes. Quan s'hi hagi pronunciat, llavors demanaré la paraula, però s'ha de pronunciar sobre les esmenes.

El president

De fet, no caldrà que la demani, la paraula, perquè, un cop pronunciat, ja s'ha acabat el debat. Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Bé. Té raó el diputat del Grup Popular: acceptaríem la segona esmena, no acceptaríem la primera esmena. Però havia demanat la paraula per una al·lusió molt directa del senyor Pi.

El president

Un minut, un minut...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí. Moltes gràcies, senyor president. No..., prenem bona nota, senyor Pi, ara no sé..., ara el veig. Prenem bona nota, ens semblava bastant que ens havien demanat complicitats en tot aquest procés. Diu: «Escolti, no els hem demanat que ens donin suport.» En prenem bona nota, li ho asseguro.

I, senyor Terrades, escolti, vostès ara votaran exactament el contrari del que van votar tots junts a l'Agència de Residus i del que ens demana que votem el proper dia 16 a l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient.

El president

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Per contradiccions amb el senyor Espadaler. (*Veus de fons.*) Sí, perquè proposen la votació d'allò que es va acordar en l'Agència Catalana de Residus amb un text que fa referència al fet que aquest equipament estigui en la regió metropolitana de Barcelona. Jo, en aquest sentit, vull recordar que en el document, en el Pla territorial sectorial d'equipament de tractament de residus municipals diu que «en l'àmbit en què ha d'anar aquest equipament és a l'àmbit de l'Entitat del Medi Ambient», a l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus i no al de la regió metropolitana que és una cosa bastant diferent.

Gràcies.

El president

Hi ha votació separada?

El Sr. Rodríguez i Serra

Sí, demanaríem el número 3 votació separada.

El president

Molt bé. Doncs, comencem votant el punt número 3, precisament.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 66 vots en contra i 14 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 66 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'endeutament (tram. 302-00179/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política d'endeutament, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors, senyors diputats..., frustrat, «frustrat» va ser la paraula que va utilitzar l'honorable conseller Castells el dia 18 de juny quan vàrem interpel·lar el Govern des d'aquest grup parlamentari, el Grup Parlamentari del Partit Popular català, amb relació a la situació de dèficit i d'endeutament que pateix Catalunya. I aquesta va ser la seva expressió després de la meua intervenció, la segona, en la qual li deia que el conseller no havia donat resposta satisfactòria a les nostres peticions.

Vàrem estar posant de manifest i en relleu la greu situació de dèficit patida l'any 2008 en què el dèficit ha estat multiplicat per deu, o sigui, hem tingut un dèficit deu vegades superior al que vàrem tenir al que el Govern havia previst, passant de 480 milions d'euros previstos de dèficit a 4.800. És una petita desviació del 1000 per cent –petita desviació. I, analitzant les causes, nosaltres fèiem un plantejament que el conseller no ens acceptava en el sentit que el Govern hauria hagut de planificar, de preveure que la situació anava per aquí i no presentar-se en el Parlament amb cara de sorpresa a dir: «Oh!, hem tingut menys ingressos dels previstos i, per tant, el dèficit és inevitable.»

Hi han motius suficients, i elements, i coneixements, i persones, i gabinets d'estudis, com per preveure què és el que passarà i, davant de la situació i de la conjuntura, prendre mesures per evitar que les conseqüències les acabin pagant els ciutadans, els catalans i les catalanes que com sempre amb els seus impostos han de pagar la festa i els plats trencats del «despilfarro» moltes vegades del malbaratament dels diners públics.

I en base a això li preguntàvem al conseller: què passarà aquest any 2009? I jo li vaig fer un pronòstic. Em vaig arriscar molt. Sé que els pronòstics fets des d'aquesta tribuna impliquen un risc molt important, perquè consten al diari de sessions, eh? I jo li deia: «Nosaltres calculem, jo ho calculo, que el 2009, si no hi fem res, si el Govern no pren mesures, el dèficit pot arribar a la ratlla dels 7.000 milions d'euros.» El conseller em deia que això no semblava que fos raonable. I quan jo li vaig dir que teníem elements per pensar que si el Govern no prenia mesures això acabaria passant, el conseller va dir que estava frustrat perquè no sabia si havia perdut la seva capacitat pedagògica o és que jo havia tingut un excés de voluntat grandiloqüent a l'hora de parlar des de la tribuna.

Doncs bé, ara tenim la possibilitat de veure, a través d'una moció molt constructiva, molt positiva, que presenta el Grup Parlamentari Popular, si el Govern realment té voluntat o no de posar remei a la situació que Catalunya pateix. I això ho fem a través d'una moció que té tres punts, que és molt concreta, que no és en absolut demagògica, és molt concreta i no és demagògica, i que planteja tres qüestions importants: la primera, que el Govern faci una revisió de les principals magnituds pressupostàries, que s'adeqüi a les previsions actuals d'ingressos de la Generalitat i a l'evolució del producte interior brut de Catalunya que ja coneixem. I que, per tant, abans que s'acabi l'any 2009 pugui fer una revisió d'aquestes magnituds i prendre mesures en conseqüència per tal que les xifres finals de dèficit del 2009 no siguin les que podrien acabar sent, si el Govern no pren les mesures necessàries. Cosa que finalment el mateix conseller va reconèixer: que calia fer una retallada de despeses i ajustar-se el cinturó, tot i que les informacions que hem conegut ens sembla que no són suficients tenint en compte la magnitud de la tragèdia que estem vivint.

El segon punt és demanar-li, al Govern, que presenti en el Parlament de Catalunya un pla econòmic, el Pla –de fet, que haurà de fer obligatòriament– econòmic i financer de reequilibri pressupostari actualitzat per al període 2010-2012 d'acord amb els requisits i les condicions que ha fixat el Consell de Política Fiscal i Financera. Perquè vostès, l'any 2008, han sobrepassat excessivament el límit que tenien d'un 1 per cent de dèficit sobre el PIB, l'han situat més enllà del 2 i mig, ara haurien volgut que el Consell els hagués posat aquest límit al 3 per cent i els ha deixat posar al 2 i mig per cent. Doncs, bé, revisem i planifiquem perquè això es pugui complir i pugui estar dintre dels barems que marca la llei.

I, finalment, també, li demanem, a través d'aquesta moció, que faci un informe sobre les previsions d'evolució del deute de la Generalitat per als propers anys, les previsions respecte al cost que té aquest deute i l'endeutament que genera sobre Catalunya i també de quina manera es pot preveure que es pagarà.

Jo entenc que és una proposta de moció molt raonable, molt necessària, absolutament necessària, i que no hauria de tenir una resposta negativa, perquè, en cas que fos així, voldria dir que el Govern no té absolutament

cap intenció de posar cap mena de solució al problema greu que patim.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, nosaltres és per expressar que donaríem suport als termes en què es presenta la moció subsegüent a la interpellació que va fer el Partit Popular amb relació a la política d'endeutament del Govern.

Però el que sí fem és que hem presentat una esmena, una esmena en el següent sentit, amb la visió de dos apartats, un apartat c i un apartat d, amb la qual nosaltres el que demanem és una compareixença amb caràcter trimestral a la comissió corresponent del Parlament perquè s'informi sobre l'evolució dels ingressos, les despeses i el dèficit de la Generalitat, així com l'evolució de l'endeutament.

I l'altre, el segon apartat que voldríem afegir és que també s'informés trimestralment al Parlament de Catalunya, a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre les modificacions produïdes en el pressupost de la Generalitat. De fet, volem conèixer els ajustaments entre els capítols –això que avui, aquest matí, el mateix conseller d'Economia parlava de potineries– i en quina mesura el pressupost que fa el Govern és un pressupost de ficció.

I, d'altra banda –d'altra banda–, també, el que proposàvem és conèixer els compromisos de despeses amb càrrec a pressupostos futurs que hagin estat adoptats pels departaments. Perquè és que volem saber –ho volem saber– el que ens trobarem, com també ho va voler saber l'anterior Govern, el Govern actual, tripartit, doncs, volem saber en què ens trobarem i en què es trobaran els ciutadans.

Mirin, nosaltres fem això perquè, és clar, després de les respostes o de les, diguem-ne, argumentacions sobre la interpellació..., és clar, resulta que els ingressos és un tema gairebé aliè al Govern, que es preveuen gairebé per quadrar a ull, ho diria jo, les despeses; que el dèficit resulta que el multipliquem –el multipliquem– per deu vegades, ja ho ha dit el diputat, senyor Millo; és a dir, un 1000 per cent, de 467 milions a 4.862 milions d'euros. A més a més, el retall no ens el creiem –no ens el creiem–, perquè, com a molt –com a molt– seran aquells 383 milions d'euros que deïem, perquè la resta és, en definitiva, una mala pressupostació anterior i/o un més dèficit, i la part a què vostès fan referència als ajustaments de personal, tal com s'han explicat, són d'impossible compliment. Són d'impossible compliment si realment no es fa fora determinades persones, perquè, com ja es va dir ahir, vacants no n'existeixen i, a més, el Govern no ha previst fer res amb els alts càrrecs ni amb el personal eventual.

El tema de l'endeutament? Doncs, el mateix conseller d'Economia ho va dir: l'endeutament, doncs, encara sembla que en podríem demanar més. I feia referència a alguns països que el tenien superior, i parlava de França, i parlava d'Anglaterra... Però, és clar, resulta que nosaltres no som ni França ni Anglaterra, no tenim els recursos ni el sistema econòmic productiu que tenen aquests països.

Per tant, doncs, bé, nosaltres creiem que com que l'actuació del Govern ha estat frívola i és irresponsable nosaltres no donem credibilitat, ja no donem crèdit, i per això presentem aquesta esmena complementària a la moció que ha presentat el Partit Popular de Catalunya.

Gràcies, president, senyores i senyor diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Millo, efectivament, vostè ha dit «nosaltres hem presentat una moció constructiva», i des dels grups de la majoria així ho hem vist. Creiem que és una moció constructiva que intenta, diguem-ne, garantir la màxima informació, i en aquest sentit la màxima transparència per part del Govern en un moment especialment delicat des del punt de vista pressupostari com l'actual. I com que aquest Govern –ho ha repetit moltes vegades el conseller, ho han repetit els diputats que hi donen suport– està incondicionalment a favor de la transparència i de la informació en qüestions com aquesta, ha rebut, li ho dic, la seva moció amb..., d'una manera positiva i també constructiva, per dir-ho així. I, quan hi ha dues actituds constructives, doncs, jo crec que es demostra que els acords en general són possibles, no?

Nosaltres, per tant, el que fem és recollir la seva moció, però presentem una esmena, que seria un nou redactat, que el que fa és ajustar una mica, concretar una mica la proposta que fan vostès.

Nosaltres diem, a una de les coses que vostès demanen –coneixen vostès el text de l'esmena–, que és «presentar el Pla econòmic i financer, actualitzat per al període 2010-2012, per complir amb els objectius d'estabilitat pressupostària i de contenció de dèficit que es van fixar a l'últim Consell de Política Fiscal i Financera» i que són els que s'hauran de lliurar en el seu moment davant de l'Administració General de l'Estat, a això els diem que sí –a això els diem que sí.

Una segona cosa que demanen vostès és també presentar en seu parlamentària una revisió de les principals magnituds pressupostàries que s'adeqüi a les noves previsions –que no eren les que hi havia quan es van fer els pressupostos per a l'any 2009, no?– tant d'ingressos de la Generalitat com del producte interior brut de Catalunya, eh? I a això també els diem que sí. I els recordem,

diguem-ne, que les desviacions –una cosa que s'ha dit tantíssimes vegades, no?– pressupostàries que estem patint en aquests moments en les finances de la Generalitat, doncs, es deuen molt concretament l'impacte que la crisi, que sabem tots que és la crisi més gran que hi ha hagut durant..., des de fa dècades a Europa i a nivell internacional, en el cas d'Espanya i de Catalunya afecta especialment el sector immobiliari, i que en el cas de Catalunya els ingressos de la Generalitat estan especialment vinculats a aquest sector immobiliari, i, per tant, tenim un sistema de finançament procíclic, i per tant, en un moment com aquest, de greu crisi econòmica, la caiguda dels ingressos de la Generalitat és trepidant. I això és el que explica que s'hagi de fer això que vostès ens demanen i a què els diem que sí, que és revisar les principals magnituds pressupostàries, per tal d'adequar-les a les noves previsions d'ingressos, que estan sent efectivament alterades per aquest context de crisi general i del sector immobiliari en particular.

Què afegim nosaltres en la nostra proposta d'esmena? Afegim o precisem el moment. Nosaltres creiem que el moment de fer això, eh?, el moment de presentar davant del Parlament aquesta informació, amb el format que correspongui, és el moment de presentar els pressupostos. Per raons tècniques, i també per raons polítiques, no seria convenient presentar el Pla economicofinancer abans de presentar els pressupostos per a l'any 2010. Seria, d'alguna manera, part del debat que constitueix el mateix debat de pressupostos, eh?, una part del debat de pressupostos, anticipar-lo. I per això els diem: «D'acord, però fem-ho en el moment en què fem, justament, la presentació dels pressupostos.»

I el mateix en el cas de la revisió: creiem que el moment políticament més adequat, més oportú per tal de presentar aquesta informació és el moment en què es presentin les previsions..., les previsions, no: les magnituds del pressupost del 2010; és aquell el moment per presentar la revisió, tal com diu l'esmena que els hem lliurat, de les magnituds del 2009.

Per tant, nosaltres hem presentat una esmena. Els oferim aquesta esmena en la literalitat, tal com ha estat registrada i tal com vostès la coneixen, coma per coma. No interpretin cap canvi amb relació al text en funció de la meua intervenció; em refereixo al text del qual vostès disposen. I esperem que amb aquesta actitud constructiva que vostès han manifestat al presentar la moció, doncs, estiguin disposats a acceptar la nostra esmena.

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El president

El senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt, es pot posicionar.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, honorable conseller, nosaltres creiem en aquesta proposta tal com està plantejada. Creuríem en aquesta proposta si s'acceptessin algunes de les esmenes plantejades. Evidentment, modifiquen, sobretot en temps, quan s'hauria de presentar, però creiem que és innegable la

necessitat de corregir, la necessitat d'informar, en una situació com l'actual, amb la desviació, com s'ha comentat abans per algun altre portaveu, de deu vegades el dèficit calculat en aquest sentit pel Govern de la Generalitat als pressupostos presentats. I, per tant, nosaltres donem suport a tots els punts de la moció.

Dit això, sí que creiem també important reconèixer, per una vegada, els errors de càlcul, i per una altra, començar a corregir-los. Perquè, clar, podem anar fent errades als càlculs, però ja no només afecta el Govern de Catalunya: ha agafat..., també és veritat que ha afectat altres governs, s'ha de dir. Però, home, la sensació, una mica, de vegades, és que sempre ens hem de –permeti'm l'expressió, molt col·loquial– «cantar la canya», eh?, o, allò, dins del que hem de fer des d'Europa ens diuen: «No, no, el càlcul del Govern espanyol o el càlcul de tal govern autònom, que no sé què, no és així», i ve el senyor de torn, de la Unió Europea, qui sigui, en aquest cas, el comissari d'Economia, i ens diu: «Això no està ben fet.»

Per tant, home, és bo que comencem a prendre nota dels nostres càlculs, perquè de vegades és, des del meu punt de vista, pitjor corregir contínuament que donar uns càlculs, perquè són negatius, perquè hi ha una crisi i perquè s'han d'acceptar. Per tant, jo els demanaria no només dir: «Ens vam equivocar», sinó: «Hi posarem solucions, perquè els càlculs successius a les properes..., o als pressupostos que afectin el 2010, no passarà el mateix que el que ha passat amb aquests pressupostos.» Perquè és que el primer mes de sortir els pressupostos ja teníem uns càlculs fora de lloc absolutament. Sí, hi ha crisi mundial, molt bé. Però, home, hi ha crisi mundial a la Unió Europea, a Catalunya, a Espanya i a tot arreu. Per tant, tots els governs haurien de prendre'n nota, i en aquest cas el de la Generalitat, evidentment, amb les seves errades de càlcul –deixem-ho en errades de bona fe.

Per altra banda, també, i ja que s'ha obert el camp, perquè un dels punts parla, evidentment, d'equilibrar el pressupost amb una reducció de despesa, permetin-nos també que els digui que les reduccions que s'han plantejat són insuficients i que s'ha demostrat amb els números, que no ens ho estem inventant, que són insuficients. Es van plantejar determinats..., quan vam tenir el debat dels pressupostos del 2009 ja es va plantejar des del nostre grup, des de Ciutadans, i des d'altres, també una reducció important de la despesa corrent, de diferents despeses, diferents partides pressupostàries. Aquest Govern ha estat incapaç de fer-ho.

Potser hem d'anar a tocar coses i estructures que són molt més profundes que reduir 10 milions d'aquí i 5 milions d'allà. Potser el nostre propi sistema s'ha d'adequar a una realitat que fins i tot ja no és conjuntural, sinó estructural. És possible que la Generalitat hagi de fer reflexió sobre el model de quant tenim i quant podem... Ja sé que a molta gent, doncs, li agrada parlar, allò, de l'arquitectura institucional de la Generalitat. I podem creure que hem de tenir tots els estaments, tots els organismes, totes les comissions, tots els observatoris... Però poder no hi ha prou calés, parlem clar; poder no en tenim per a tant, poder la festa s'ha acabat. Poder

el sistema que tenim, no de finançament autonòmic, a Catalunya, sinó el mateix sistema d'ingressos als ens locals, als ens autonòmics o als ens estatals, no dóna per a tant. I això és una realitat que ens haurem de plantejar trenta anys després de democràcia, dir: potser hi han coses que no es poden pagar o que no ens podem pagar.

Oi que una família, quan té problemes, s'ajusta el cinturó? Oi que una empresa en plena crisi és capaç de tancar una sucursal, i malauradament això està passant? Oi que és capaç, fins i tot, de tancar moltes vegades la pròpia empresa? Doncs, home, la Generalitat i tot el sistema institucional català s'hauran de plantejar també què fer, no només per la crisi, hi insisteixo, conjuntural, sinó pel mateix sistema de funcionament, perquè creiem que hem anat massa lluny.

I és un debat com el que hem parlat abans, fa unes hores, de la llei electoral. És un debat que s'ha d'obrir també en aquest Parlament. És sa que parlem obertament del nostre sistema, de si és sostenible econòmicament i si poder estem anant massa lluny; si poder el nostre sistema –ho hem parlat d'altres vegades–, el nostre sistema local, el nostre sistema provincial, el nostre sistema comarcal, el nostre sistema autonòmic, el nostre sistema estatal, europeu..., si és factible que amb els diners que paguem, amb els recursos que tenim, és sostenible des del punt de vista administratiu, burocràtic i econòmic.

Per tant, al marge de la mateixa proposta, que creiem que està ben plantejada, al marge de que finalment –i ara ens ho dirà el portaveu, suposo, del Partit Popular–..., de les esmenes acceptades o no, al marge d'això creiem que toca tocar amb els peus a terra, que toca situar-se i no cometre un altre cop errors de càlcul, que ens està costant falta de credibilitat, no del Govern ja, sinó del mateix Parlament, no? Perquè els ciutadans al final diuen: «Cada vegada que diuen que això s'aturarà aquí, l'endemà surten dades de la Unió Europea que em diuen que és el contrari. Ens ha passat amb l'atur, ens ha passat amb pressupostos i ens ha passat amb altres magnituds.»

Acabo, senyor president, per tant, dient simplement que donarem suport a aquesta moció, tot i les esmenes, i, per tant, entenem que el Govern n'ha de prendre nota, i celebrariem també que hi hagués un consens per intentar portar aquesta informació al Parlament.

Gràcies.

El president

El senyor Millo pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Jo penso que els ciutadans només ens entendran si en debats com aquests... Vull recordar que vaig començar aquest debat demanant un esforç de pedagogia per part de tothom, perquè ens entenguin, no?, perquè la situació és greu. I penso que només ens entendran si som capaços de fer dues coses: primera, arribar a acords que siguin acords positius, que siguin acords que tendeixen a buscar solucions reals als problemes que tenim, i segona, si aquests acords, que han de ser en benefici de l'interès general i del bé comú,

després es compleixen. Són les dues premisses necessàries, imprescindibles perquè els ciutadans ens entenguin i entenguin que realment el treball que es fa aquí té un sentit positiu. Si aquests acords, un cop els arribem a tancar, després no es compleixen, el que es genera és l'efecte contrari: es genera la manca de credibilitat del Govern, en primer lloc, però, de retruc, de tot el sistema democràtic i el sistema polític en el seu conjunt, per la incapacitat de portar a terme els acords a què s'arriba solemnement en aquesta cambra.

Miri, l'esmena que ens presenta Convergència i Unió, nosaltres la trobem totalment raonable, eh? Ve a complementar..., puja, doncs, uns certs nivells en temes que se sap que són polèmics, perquè coneixem ja quina és l'opinió del Govern amb relació a ells, però la veiem positiva.

La pregunta és: estem disposats a acceptar l'esmena que presenten els grups que donen suport al Govern?, i en aquest sentit, per tant, donar aquest pas en la línia positiva? Doncs, miri, arguments per no acceptar-la, n'hi han, no?, arguments, n'hi han. D'entrada, perquè no s'acaba de reconèixer l'error del 2009 i, per tant, hi ha una situació negativa quant a posar solucions a curt termini; o per exemple perquè no es fa referència a cap dels terminis que proposàvem; o perquè no es vol tampoc entrar directament a fer una previsió de l'evolució del deute, i les previsions del cost i el finançament d'aquest deute en el futur, no?

Però, en canvi, sí que és cert que, malgrat que aquesta esmena no dóna satisfacció en absolut al cent per cent de la nostra aspiració, permet –com es deia fa un moment i és necessari, al nostre entendre– introduir informació nova en aquest Parlament, donar transparència al sistema, avançar, encara que sigui poc i lentament en aquest cas, i donar una oportunitat perquè el Govern pugui demostrar si aquesta voluntat que manifesta, a través dels grups parlamentaris que li donen suport avui en aquesta esmena, està disposat o no a portar-la a terme.

Per tant, nosaltres, davant d'aquesta disjuntiva, entre mantenir la moció tal qual, i inclús incorporant l'esmena de Convergència i Unió, i obtenir una negativa d'aquesta cambra, perquè la majoria del rodet s'aplica automàticament...

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

...o –acabo, senyor president, gràcies– prescindir d'una part de la nostra aspiració però, en canvi, obtenir un compromís d'aquesta cambra, majoritari, amb el concurs dels grups parlamentaris que donen suport al Govern –i, per tant, entenc que del mateix Govern, avui representat també aquí pel mateix conseller d'Economia i Finances–, volem mantenir la nostra actitud positiva, la que caracteritza el tarannà del Partit Popular català en situació de crisi; donar, per tant, una oportunitat al Govern, perquè demostrï que aquesta voluntat és sincera, i advertir, òbviament, que la nostra actitud serà de vigilància absoluta, de seguiment absolut i d'exigència amb el

Govern per tal que porti a terme i compleixi, si més no, aquesta petita part del compromís que li demanàvem...

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

...que no dóna satisfacció al cent per cent, però sí que suposa, sens dubte, si compleix, un pas endavant positiu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la moció amb l'esmena acceptada.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 81 vots a favor i 43 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les finances de la Generalitat (tram. 302-00180/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les finances de la Generalitat. Presentada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

(Pausa. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, facin el favor de guardar silenci, que es pugui prosseguir amb l'ordre del dia. Té la paraula, senyor Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. En el passat Ple es van posar en evidència quatre qüestions, al nostre entendre. Primer, que el dèficit acumulat no és sols el resultat de la baixada d'ingressos, sinó de la suma d'això més un increment de la despesa per sobre també del previst. Tot i veure que queia en picat una part important dels ingressos, es va seguir amb el mateix ritme de despesa i una mica més també en allò que són despeses perfectament prescindibles.

És a dir, el Govern fa just el contrari del que fa qualsevol família quan van mal dades, que és estar-se de coses: despeses supèrflues, capricis, qualsevol cosa d'allò que suposa o que en diem «malgastar els calés». S'estreny el cinturó i prioritza molt clarament cap allà on ha de destinar els diners. El Govern no. Això no fa per ell i per això viu instal·lat en la despesa, al marge de la situació de la crisi, crisi econòmica i crisi de les finances i dels recursos de la Generalitat.

Segona cosa que es va posar en evidència, és allò de la relació causa-efecte. Ara ja ha passat un temps; dades a la mà es constata, doncs, el fracàs dels reiterats anuncis i compromisos d'austeritat i d'ajustos pressupostaris per

part del Govern, tan anunciats pel president Montilla l'any passat. El resultat de la liquidació, que són faves comptades, ho demostra clarament.

I tercera constatació: quan la situació i l'evidència de tot això ja no admet més excuses ni demores als ulls de tothom, llavors el Govern posa en marxa el seu antídoto preferit i habitual, l'anomenat Pla de mesures, paquet de mesures, que sembla que es canvia molt però que el resultat i l'experiència diuen que més o menys tot segueix igual.

I això passa –i és la quarta constatació, crec, la més fumuda– perquè, com van dir, l'equilibri de poders i de supervivència, el fet que uns depenen i s'aguanten els altres, fa impossible que hi hagi criteris i instruccions precises per a tots i cadascun dels departaments. No hi ha instrucció de govern sobre quina despesa s'ha de prioritzar i quina s'ha de retallar i quina s'ha de congelar. Cadascú que faci i triï com vulgui.

El darrer acord del 23 de juny, lluny d'arreglar i corregir això, ho perpetua i ho consolida; sembla que, ni fet expressament, pateix justament d'aquestes quatre qüestions que acabo d'assenyalar. Anunci que es ven, titular que es busca: «El Govern retalla 900 milions d'euros. Pla d'ajust i d'austeritat.» Ara bé, si llegim l'acord, l'acord real, què hi trobem? Doncs hi trobem el següent: primer, retallar –retallar–, el que vol dir suprimir, exactament són 387 milions d'euros; la resta es canvia d'una partida en lloc d'una altra. Això no és retallar, això és transferència de partides. Per tant, això de retallar 900 milions d'euros, res de res.

Segona qüestió. S'imposa algun criteri dient de quines partides i conceptes cal retallar aquests 387 milions? No. El que posa a l'acord és dir: «Retalleu cada departament d'allà on més us convingui i ens ho comuniquem.» Ho diu literalment. No hi ha instrucció de quines partides i quins tipus de despesa s'han de tallar en sec. No hi ha instrucció, perquè no hi ha autoritat suficient.

Tercera qüestió. El Govern s'està de fer coses, d'allò que en moments complicats a casa en diem: «Ens hem d'estar d'això o d'allò»? que vol dir deixar de fer allò que pot agradar més, que pot agradar menys però que no és obligat de fer-ho i que te'n has d'estar. El Govern ho fa? Doncs no, el Govern en això no retalla, perquè el poc que retalla són coses que afecten més a tercers que no pas a ells mateixos. Retall en alts càrrecs, en assessors, en coordinadors d'assessors, etcètera? No. Retall en publicitat, en despeses supèrflues, etcètera?, hi ha una ordre específica d'això? No. Per tant, no hi ha allò d'estar-se'n, del Govern; això no fa per ells. Que cadascú triï i que comuniqui en què retalla.

Per tant, comprendran que així potser se salva el titular d'un dia, però que ni de bon tros s'aconseguirà reduir ni frenar aquest dèficit acumulat. Al contrari, si això segueix sent can seixanta i es deixa que cadascú vagi a la seva la cosa té efectes de bola de neu i cada cop es va fent més gran, i això no té aturador.

Per això, per aturar, i amb aquesta voluntat i aquesta dinàmica, presentem la nostra moció, que bàsicament es mou en quatre principis bàsics, que són: reacció real i efectiva en aquesta matèria –ja que el president no pot

imposar el seu criteri, que ho faci aquest Parlament–; sacrifici real, estar-se de coses on fins ara s'han passat de la ratlla; reducció efectiva de càrrecs de confiança i reduir organismes que no serveixen per res o les funcions de les quals podrien ser assumides per altres; fermesa en l'aplicació de polítiques d'austeritat i també en el tema de finançament, i informació de l'evolució de tot això.

Jo, pel que fa al finançament, deixin que els digui una cosa: l'esmena del tripartit bàsicament diu el mateix que el que posem nosaltres perquè es basa en la Resolució del 2 d'octubre del 2008. I, en aquest sentit, jo els dic que, si els sembla bé, nosaltres no tenim el més mínim problema a incorporar els punts 3 i 4 de la seva esmena a la nostra moció. Pel que fa al tema de l'austeritat entendran que el que proposen vostès no és un escarni però s'hi acostava bastant. Per tant, no tenim problema als punts 3 i 4, nosaltres, de votar-los favorablement. Els proposem que els acceptin i que els incorporin a la nostra. Si cal votar-ho separatament, ho votem separatament, però és la proposta que fem. No li ho havia comunicat perquè he comprovat els textos ara mateix i, per tant, és la proposta que fem.

És per tot això que nosaltres demanem el suport a aquesta moció, una moció que es mou en aquests quatre principis: reacció, sacrificis, fermesa i informació. I tot això, per què? Doncs per poder servir més i millor els ciutadans del nostre país en un moment tan delicat com aquest.

Res més, i moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes en nom del Grup Popular. Té la paraula el senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Bé. Seguim parlant del mateix. Aquesta és una moció que va també en la línia d'exigir un comportament del Govern que tingui resposta a la situació crítica de dèficit en què es troba Catalunya i que es caracteritza per unes línies que acaba d'expressar el diputat proponent, i que, per tant, no m'hi estendré, però sí que faré uns comentaris.

En primer lloc, per dir que nosaltres la compartim –la compartim– com hem compartit en altres moments, també, plantejaments molt similars. I, de fet, del discurs d'un i altre, des del punt de vista del contingut de la moció no hi ha pas diferències importants, almenys pel que fa a la primera part de la moció, als primers cinc punts. Entenem que és coincident amb la nostra voluntat la necessitat que el Govern ha de fer un esforç per retallar la despesa supèrflua, la despesa innecessària i no, doncs, fer un plantejament de cara a la galeria que podria, finalment, no donar resposta a la necessitat que en aquests moments té el pressupost de la Generalitat.

És important, també, entenem positiu que es faci una auditoria funcional de l'estructura del Govern, perquè també hem coincidit en altres ocasions, i ho hem dit des d'aquesta tribuna, que el Govern s'hauria d'aprimar, li sobra estructura. I jo personalment he dit, des d'aquesta tribuna en alguna ocasió, que hi ha més d'una conse-

lleria que sobra, que es podria perfectament dissoldre demà mateix i Catalunya no ho notaria. Bé, perdó, sí que ho notaria, en positiu. És a dir, hi hauria més agilitat, més flexibilitat, menys burocràcia i ens costaria menys diners a tots els ciutadans.

També entenem que seria molt necessari que el conseller comparegués amb caràcter trimestral per informar sobre l'evolució dels ingressos i les despeses i el dèficit. Ho demanàvem també nosaltres fa un moment. I també entenem del tot necessari –forma part del primer plantejament– que hi hagi una reducció d'aquesta estructura a nivell dels dirigents, per tant, dels alts càrrecs de tots i cadascun dels departaments.

I, evidentment, informar trimestralment sobre les modificacions de crèdit que es puguin anar produint sobre la marxa en el pressupost i dels compromisos de despeses amb càrrec a pressupostos futurs, no només ho compartim perquè coincidim en el plantejament de la moció de Convergència i Unió, sinó que ahir al dematí, a primera hora, quan debatíem, precisament, sobre l'Informe de fiscalització de comptes de la Sindicatura de Comptes amb relació a l'exercici del 2006, aquesta era una de les propostes, de les recomanacions que la Sindicatura de Comptes li feia al Govern, però no aquest any, no, ja fa anys que li fa. El que passa és que el Govern fins al dia d'avui no ha donat compliment a aquest requisit.

Jo no sé si avui trobarem aquí una receptivitat especial i alguna llum il·luminarà els grups parlamentaris que donen suport a la majoria i veurem com, a partir d'avui, s'aprova una moció en què es dona compliment, precisament, no només a una moció de Convergència i Unió, sinó a un punt que és literalment recomanació demanada i plantejada per part de la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

I crec que seria, doncs, bé..., absolutament raonable i lògic, i, de fet, hauria de ser d'obligat..., ja ho és, d'obligat compliment, perquè recordo que l'informe de la Sindicatura de Comptes està aprovat per aquest Ple en la sessió d'ahir. Per tant, ja és d'obligat compliment. És a dir que, d'alguna manera, si avui els grups que donen suport al Govern no donessin suport a aquest punt estarien votant en contra d'una cosa que van votar ahir que sí, que era la recomanació que feia la Sindicatura de Comptes en el seu informe, que va ser aprovat per la unanimitat dels grups d'aquesta cambra. Així de senzill.

I a nosaltres únicament se'ns acut que podríem afegir un element a aquesta moció, que compartim al cent per cent, i era un aspecte que en la moció no apareix i és precisament que el mateix Govern elabori un informe –abans de tres mesos, perquè puguem tenir-lo abans que sigui massa tard– sobre les previsions d'evolució del deute de la Generalitat els propers anys i les previsions respecte al seu cost financer i al seu pagament.

Nosaltres evidentment respectarem la voluntat del grup proposant, en aquest sentit, amb relació a l'acceptació o no de les esmenes que han rebut per part dels grups que donen suport al Govern.

I únicament apuntar que, amb relació a la segona part de la moció, nosaltres considerem que en aquests moments el que ha de fer el Govern de Catalunya és tancar un acord al més aviat possible, perquè ja la demora és

absolutament inexplicable, amb relació al finançament, i que aquest sigui el millor acord possible –que sigui el millor acord possible–, que no generi més endeutament, que no impliqui apujar els impostos dels catalans novament per poder-lo pagar i que sigui al més aviat possible. És l'única cosa que en aquests moments esperem d'un govern que ha incomplert sistemàticament la seva paraula i que ha incomplert el seu compromís amb els catalans des de fa més d'un any, quan va anunciar que aquest nou model de finançament havia de ser ja una realitat en el funcionament a Catalunya.

Per tant, aquest és el nostre posicionament. Esperarem a conèixer quina és la voluntat del grup parlamentari proposant amb relació a les esmenes presentades. I, en qualsevol cas, en aquesta part que acabo d'explicar el nostre vot seria favorable.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes dels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Senyores diputades i senyors diputats, jo començo reiterant, senyor Turull, una mica el que vaig dir en la moció de l'anterior Ple, i és que aquesta estratègia de Convergència i Unió, que és presentar interpellacions en matèria econòmica, algunes de to excessivament agressiu o de to molt pujat, unes altres que parlen de tot menys del que diu l'enunciat de la interpellació i després presentar mocions que també parlen una mica de tot..., tot plegat, sincerament, no sé si és la millor manera de defensar la política econòmica que vostès diuen que volen defensar. A mi més aviat..., o la meva sospita, que ja la reitero perquè ja la vaig expressar en l'anterior Ple, és que vostès utilitzen la crisi econòmica com un instrument per fer oposició en lloc d'utilitzar-la com el que hauria de ser, que és una preocupació compartida entre tots els diputats i les diputades i òbviament el Govern de Catalunya.

I aquesta preocupació compartida també em porta a reflexionar sobre les posicions que s'han expressat respecte a la política i a la gestió de les finances públiques per part del Govern de Catalunya. Perquè, escoltin, jo crec que la trajectòria d'aquest Govern en la gestió dels recursos públics, que són els de tots, és impecable –impecable! Vostè deia l'altre dia..., comparava el dèficit que feia Convergència i Unió el 2003 quan... Es va oblidar de dir la cosa més important de totes i és que en el 2003 estàvem en un període d'expansió econòmica, i en aquells moments el que necessitàvem, com vam fer nosaltres quan vam entrar a governar, des dels governs catalanistes i d'esquerres, era reduir el dèficit, justament perquè en moments com ara, en moments de crisi econòmica es pogués tenir dèficit. Un dèficit que és cert que vam tenir el 2008, no excessiu com el pinta vostè, del 2,38 per cent del PIB; no té ni comparació amb el que estan fent altres països europeus, 2,38 per cent del PIB, i que

si no el tinguéssim, si no tinguéssim aquest dèficit, això sí que seria una rèmorra importantíssima per a l'economia catalana. I, per tant, jo els demano que es deixin estar de tants fonamentalismes econòmics perquè jo crec que l'evidència ens està demostrant cada dia que no han portat enlloc o si han portat a algun lloc és justament a una crisi que ens està afectant a tots i molt.

De totes maneres, nosaltres hem presentat una esmena per la responsabilitat que implica l'exercici de governar, ho hem fet amb totes les mocions que vostès han presentat, és una esmena, crec que molt raonable, crec que completament aprovable, vostè ha dit que aprovarà els punts que parlen del que és obvi, que és de la defensa de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i del seu títol sisè, que és el títol del finançament.

Aquesta esmena també conté un altre punt que extrema la informació que ens transmet a la Comissió d'Economia i Finances sobre la informació d'ingressos i de despeses. I també conté un altre punt que és molt i molt important que fa referència als acords que es van prendre el passat 23 de juny per tal d'estalviar 850 milions d'euros. Vostè avui això s'ho ha ventilat en un tres i no res, perquè crec que està confonent el que és autoritat, que és la que té el president i el conseller d'Economia i Finances, com no podria ser d'una altra manera, en aquest Govern per portar a «apretar-nos» el cinturó, perquè és veritat que ha caigut el sòl d'ingressos i per tant s'haurà d'ajustar una part de la despesa més prescindible. Però vostè confon autoritat amb autoritarisme, i nosaltres l'autoritarisme no el practiquem ni com a teoria política ni tampoc com a praxi. I, per tant, deixar la llibertat als departaments perquè ajustin la despesa que ells considerin que s'ha d'ajustar, em sembla sincerament l'únic plantejament correcte.

Un estalvi de 850 milions d'euros és un estalvi importantíssim, no l'ha fet mai cap Govern en la història democràtica de Catalunya i, per tant, jo li demano, senyor Turull, que se'l prengui seriosament que és com crec que se l'ha de prendre.

Res més i moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, después de escuchar a la ilustre diputada Rocío Martínez-Sampere hablar de «gestión impecable» en materia de reducción de gastos o de gestión, pues la verdad es que uno se queda digamos que al menos parado, yo diría que estamos casi ante un gobierno pródigo, y hablar de gestión impecable...

Mire, le pondré un ejemplo, Presidencia subvenciona la fundación de Miquel Sellarès con 1,4 millones de euros. ¿Sabe para qué? Para mantener el funcionamiento de la fundación, privada. ¿Y sabe qué hace esta fundación? Nos manda los dossiers de prensa cada mañana, 1.400.000 euros por hacer dossiers de prensa y eso lo estamos pagando nosotros. Está bien, ¿eh?, sale carito. ¿Sabe usted

cuánto supone esto? El 15 por ciento del ajuste que suponen los gastos de Presidencia, que según el informe que ustedes han presentado vamos a ajustarlo en 9.170.000 euros. Pues solamente ahorrándose el convenio de colaboración, por cierto, de cuatro millones y medio en tres años, el señor Sellarès debe estar contentísimo con ustedes, ¿qué les ha hecho el señor Sellarès para merecer un trato tan favorable? (*Rialles*.) Pues evidentemente, ¿hablamos de una gestión impecable? Pues no, eso es prodigalidad, eso es dilapidación, eso es desde luego exceso.

Pues, pasando página, evidentemente que nosotros daremos apoyo al primer punto de la moción presentada, puesto que entendemos que es necesaria la contención del gasto.

También entendemos que es imprescindible reducir, suprimir, determinadas unidades directivas, pero es que ustedes van en la dirección equivocada, esta mañana hemos tenido un proyecto de ley para inaugurar un nuevo órgano, la Agencia Catalana de la Inspección de Trabajo, cuando la propia *conselleria* de Gobernación concretamente la Dirección General de Modernización Administrativa les estaba diciendo: «Basta con una dirección general, no necesitan ustedes una agencia, no se pasen.» Pues no, nos pasamos, una agencia. Sí, no solamente supresión, supresión pero no solamente de las que ustedes proponen. ¿Por qué abrir delegaciones exteriores?, de verdad, ¿es necesario seguir gastando el dinero, perdón, malgastando el dinero en algo que sabemos que no tiene sentido?

También apoyaremos el punto segundo relativo a la supresión de determinadas unidades directivas, pero entendemos que incluso es insuficiente, también teníamos que haber previsto evitar la creación de determinadas unidades u órganos.

En cuanto hace referencia a la comparecencia delante de la comisión con carácter trimestral por parte del Gobierno —me imagino que será la Comisión de Economía o la CAI— también se dará apoyo por parte de nuestro grupo parlamentario. Al igual que el impulso relacionado con la reducción de altos cargos, no sé si doscientos, doscientos cincuenta o ciento ochenta, pero en todo caso los que sean necesarios, igual que concretar un 20 por ciento o un 18 o un 17 de personal eventual nos parece también inconcreto.

Y finalmente ya anunciamos y pedimos votación separada, señor presidente, del punto 5 en su último extremo a partir de: «Així mateix s'insta el Govern a no acceptar un acord de finançament.»

No sé si al final, parece ser que sí, se va a aceptar la enmienda de los grupos que dan apoyo al Gobierno en relación con los acuerdos de financiación. Si es así, ¿realmente ustedes creen necesario ratificar votaciones periódicamente? Las votaciones se hacen y tienen vigencia hasta que son derogadas. Desde luego, el acuerdo de la resolución 301/VIII, sobre la financiación autonómica que se aprobó en el debate de política general, y que ya les digo que nosotros entonces no votamos y que ahora tampoco votaremos, no necesita ser ratificado, en todo caso lo que necesitan es llegar a un acuerdo. No es cuestión de ratificar, sino de acordar.

El otro día me atreví a rogarle, señor Castells, que no fuera fundamentalista en esta materia, vuelvo a reiterarlo y le recordé a Aristóteles, vuelvo a recordarlo: «Mejor un gobierno práctico que no un gobierno perfecto.» No sé si es necesario, si es necesario o no «mantenella y no enmendalla», pero a lo mejor sí que hay que acabar con la historia interminable del culebrón de la financiación.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor Turull, té la paraula per posicionar-se entorn a les esmenes presentades.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Amb relació a l'esmena del Partit Popular, nosaltres l'acceptaríem perquè és més informació i per tant nosaltres l'acceptaríem.

Amb relació a l'esmena dels grups que donen suport al Govern i, escolti, per un exercici de responsabilitat, nosaltres aquestes resolucions que vostès proposen ratificar, doncs, evidentment la vam votar i nosaltres hi tornarem a donar suport, no crec que sigui bo que ens tornem a tirar els plats pel cap en un tema tan sensible i tan de país com aquest. Per tant, nosaltres el que els hem proposat és que els punts 3 i 4 passin a incorporar-se a la nostra moció

Però també per responsabilitat –també per responsabilitat– perquè també ja és un tema de país. A nosaltres ens agradaria que el tema de l'austeritat, home, s'ho prenguessin seriosament. I lluny de gairebé demanar que aquest Parlament faci la onada al Departament d'Economia i una gran ovació per com ho fa de bé, com ho fa d'impecable, de magnífic, atesos els resultats, un mínim d'autocrítica també hi podria ser. És un mínim d'autocrítica, un mínim de gest de demostrar que vostès també es sacrifiquen. Pensen reduir algun alt càrrec? Algun càrrec de confiança? Treguin el coordinador dels assessors, és a dir, ja tenen tants assessors que hi posen coordinadors i tot, doncs treguin aquesta figura, facin un gest de cara a la gent.

Escolti, entre autoritarisme i can seixanta hi ha un terme intermedi. Però sap què passa? Quan un president no pot configurar el Govern que vol, ni tan sols pot cessar un conseller quan vol, perquè no el deixen, si no té autoritat per fer això, què carai ha de tenir autoritat per dir-li a un departament què ha de gastar, com ho ha de gastar, de què se n'ha d'estar i com no se n'ha d'estar. I vostès saben que aquest acord, el 23 de juny, ja havia intentat arribar a altres acords de Govern i no va ser possible. Per tant, escolti, quan nosaltres fem una afirmació, no la fem a la *balí balà*, sinó que nosaltres entenem que cal fer-la.

Escolti, l'acord aquest de Govern, fixi's que si hi ha alguna excepció, diu: «Amb caràcter general...» Vostè se l'ha llegit? Diu: «Amb caràcter general...» –«amb caràcter general», eh?, vol dir..., quan diu «amb caràcter general» vol dir que poden haver-hi excepcions–, «no s'incrementarà el nombre i rang dels alts càrrecs, òrgans actius, àrees funcionals, etcètera», amb caràcter general, però sempre poden haver-hi excepcions.

Després diu que cada departament dirà al Departament d'Economia d'on retalla i serà l'interventor general, gran criteri polític, el que validarà, doncs, d'on li faran arribar aquestes retallades. Escolti, no hi ha criteri polític, no hi ha... No, per favor, no, no hi ha criteri polític, hi ha una sèrie de despeses que són en les que més haurien de fer el gest, que no és tant l'import com el missatge que envien, que vostès no hi han posat ni criteri, ni sacrifici. És molt fàcil retallar quan afecta tercers, veig que és molt difícil retallar quan els afecta molt directament a vostès.

Per tant, aquest seria el posicionament amb relació a les esmenes, amb la mateixa daixò que nosaltres hem fet el tema del finançament, ens agradaria –ens agradaria– i són faves comptades, hi insisteixo, que amb el tema de l'austeritat que cada dia ens trobem notícies menys agradables als diaris, tinguéssim un mínim –un mínim– d'autocrítica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Pausa.)

El president

Senyora Martínez-Sampere...

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Demanaríem votació separada dels punts 3 i 4 de la nostra esmena, que entenc que passen a ser els punts 6 i 7 de la moció que sotmetrem a votació. I, per tant, demanaríem votació separada d'aquest dos punts.

Gràcies.

El president

Senyor Llobet...

El Sr. Llobet Navarro

President, nosaltres demanaríem votació separada després del punt 7, que seria això d'«així mateix» cap endavant, votació separada del paràgraf... Es manté el paràgraf «així mateix s'insta el Govern»? No es manté? Es manté, no? Per tant, votaríem...

El president

Senyor Turull...

El Sr. Turull i Negre

Sí, en tot cas per aclarir..., pel que..., ho dic per l'ordre de les votacions, com que hem acceptat l'esmena del Partit Popular que diu «afegir un punt número 6», en tot cas els dos punts dels partits que donen suport al Govern serien 7 i 8 –serien 7 i 8–, no 6 i 7, sinó 7 i 8.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Disculpe, pero no he acabado de aclararme con la votación final.

El president

Sí, ara ho farem, si li sembla. Votaríem..., els ho explico perquè si així hi estan d'acord... Votaríem, en primer lloc, de l'apartat 5, el paràgraf que va des d'«així mateix» fins al final. En segon lloc, votaríem les esmenes, els punts 7 i 8, que correspondrien a les esmenes presentades pels tres grups que donen suport al Govern. I, finalment, votaríem la resta de la moció incorporant el punt sisè del Grup Parlamentari del Partit Popular. *(Veus de fons.)*

Senyor Domingo, em fa l'efecte que no li va bé així, no?

El Sr. Domingo Domingo

Es que los puntos 7 y 8 serían los puntos 3 y 4 de la enmienda del Gobierno.

El president

Sí, tal com ho he dit. Així sí? *(Pausa.)* Doncs, així ho farem.

Comencem, doncs, amb la votació del punt cinquè, el paràgraf que va des d'«així mateix» fins al final.

Comença la votació.

(Pausa.)

Aquest punt ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 69 vots en contra i 10 abstencions.

Votem ara els punts 7 i 8, que corresponen a l'esmena presentada –punts 3 i 4– pels tres grups que donen suport al Govern.

Comença la votació.

(Pausa.)

Han estat aprovats per 120 vots a favor i 3 vots en contra.

I votem finalment la resta de la moció.

Comença la votació.

(Pausa.)

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 64 vots en contra.

Declaració

del Parlament de Catalunya de condemna del cop d'estat a la República d'Hondures (tram. 401-00040/08)

Procedirem seguidament a la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya de condemna del cop d'estat a la República d'Hondures. Té la paraula la secretària primera de la Mesa del Parlament, la senyora Lúcia Santos.

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya, ferm defensor de la democràcia i de les llibertats, coneixedor de les funestes conseqüències que la conculcació dels drets democràtics té per als pobles i la ciutadania, i conscient que en aquests casos la prioritat absoluta és restaurar el funcionament democràtic vulnerat, manifesta la seva condemna més enèrgica del cop d'estat que es va produir a la República d'Hondures el passat 28 de juny i que n'ha violentat l'ordre constitucional i democràtic.

»El Parlament demana el retorn de la República d'Hondures a la normalitat democràtica mitjançant la tornada del president José Manuel Zelaya i dels ministres del govern constitucional i la reposició de llurs funcions constitucionals; l'alliberament immediat dels ciutadans i dels funcionaris públics detinguts pels militars amb motiu del cop d'estat i l'aixecament de les restriccions a la llibertat de premsa, d'expressió, de manifestació i de reunió; el respecte al dret internacional en les persones dels representants diplomàtics d'altres països llatinoamericans que han estat detinguts, i el retorn dels militars a les casernes i a llurs funcions constitucionals i l'abandonament de qualsevol ingerència de l'exèrcit en la vida política democràtica de la República d'Hondures.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya se suma a totes les crides de la comunitat internacional a favor d'un restabliment immediat de la normalitat constitucional i democràtica de la República de Honduras.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària.

Manifestació

de condol per la mort de l'escriptor Baltasar Porcel i Pujol

I, abans d'acabar la sessió plenària, permetin-me que, en nom de la cambra, tingui un record molt especial i emotiu per a una persona que també ens va deixar ahir, Baltasar Porcel, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, que, com vostès saben, va morir ahir a la tarda. Expresso, doncs, en nom d'aquesta cambra, del Parlament de Catalunya, el condol a la seva família.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i sis minuts.